DE CE TI-E TEAMA?

CUM SĂ-ȚI ÎNVINGI TEMERILE PRIN CREDINȚĂ

IMAGO DEI ORADEA, 2014

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României JEREMIAH, DAVID

De ce ți-e teamă? : cum să-ți învingi temerile prin credință / David Jeremiah ; trad.: Marcel Eugen Budea. - Oradea : Imago Dei, 2014 ISBN 978-606-8314-13-6

I. Budea, Marcel Eugen (trad.)

244

Originally published in the U.S.A. under the title: **What Are You Afraid Of?, by David Jeremiah**

Copyright © 2013 by David Jeremiah
Romanian edition © 2014 by Sc Optim Multiserv SRL - Editura Imago Dei with permission of Tyndale House Publishers, Inc. All rights reserved. Author photo taken by Alan Weissman, copyright © 2013. All rights reserved.

De ce ți-e teamă?
Copyright © 2013 David Jeremiah
Ediția în limba română © 2014 SC Optim Multiserv SRL - Editura Imago Dei cu permisiunea Tyndale House Publishers, Inc. Toate drepturile rezervate.

Editura Imago Dei str. Pascal, nr. 18, X 84, ap. 7 410444 Oradea, Bihor, România Tel.: 0359-422337 E-mail: office@imagodei.ro Pagina web: WWW.IMAGODEI.RO

Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Imago Dei.

Traducerea: Marcel Eugen Budea Tehnoredactarea: Marcel Eugen Budea

ISBN 978-606-8314-13-6

Dr. Ken Nichols este un consilier biblic şi un orator care-mi este prieten şi partener în lucrare de peste 35 de ani. Ori pe unde a fost, vei găsi oameni ale căror vieți au fost vindecate datorită slujirii sale. În ultimii ani am discutat despre subiectul fricii şi el a fost primul care mi-a sugerat să scriu o carte pe această temă. Iat-o, Ken! Îți este dedicată!

Îți mulțumesc pentru încurajarea ta!

Cuprins

Introducere *7*

CAPITOLUL 1 *DEZASTRELE: Teama de calamități naturale 13*

CAPITOLUL 2 *BOALA: Teama de boli grave* *41*

CAPITOLUL 3 *DATORIILE: Teama de colaps financiar* *67*

CAPITOLUL 4 *ÎNFRÂNGEREA: Teama de eşec* *93*

CAPITOLUL 5 *LIPSA DE CONECTARE: Teama de a fi singur . .117*

CAPITOLUL 6 *DEZAPROBAREA: Teama de respingere* *141*

CAPITOLUL 7 *PERICOLUL: Teama de probleme neaşteptate . . .163*

CAPITOLUL 8 *DEPRESIA: Teama de colaps mental* *185*

CAPITOLUL 9 *MOARTEA: Teama de moarte* *209*

CAPITOLUL 10 *DUMNEZEIREA: Teama de Dumnezeu* *233*

Epilog *257*

Mulțumiri *261*

Note *263*

Introducere

Dormi în patul tău când ceasul de la radio te trezeşte, anunțând zgomotos începutul unei zile cu ştiri despre blocaje în trafic, furtuni cu fulgere, crime nocturne, incendii, căderi ale bursei de valori, scandaluri guvernamentale şi accidente rutiere. În loc să sari din pat, îți tragi pătura peste cap. Ştii în ce lume îngrozitoare trăim şi te temi să te confrunți cu toate provocările zilei.

Dar poate că temerile tale de dimineață nu apar la ştiri, ci au de-a face cu slujba ta. Trăieşti cu teama permanentă ca firma la care lucrezi să nu se restructureze. Sau poate eşti neliniştit de o tranzacție care îți amenință cariera.

Poate că teama ta cea mai mare e acasă. Oare vei putea plăti rata luna aceasta? Căsnicia îți pare nesigură? Copiii te îngrijorează? După un program religios recent la biserica pe care o păstoresc în California de Sud, un tânăr soldat care tocmai se întorsese din Afganistan a început să plângă în timp ce-mi cerea să mă rog pentru el. Se temea că s-ar putea să-şi piardă familia.

S-ar putea. Cuvintele acestea îl obseda. Cea mai mare teamă a noastră este dată de condiționalul s-ar putea - amenințarea a ceea ce *s-ar putea* întâmpla. Teama schimbă posibilitățile. Sau chiar ceea ce e imposibil - căci teama este tiranul imaginației. Ea se infiltrează în sufletele noastre din umbră, din oglinda neclară a lui poate.

Prietenul meu Don Wyrtzen a avut parte de această experiență.

> Monstrul iluzoriu al fricii apare din umbră, aşteptând să-mi sfâşie sufletul. Ca unul înclinat spre depresie, îi văd capul hidos foarte des: când mă lupt cu stresul emoţional al unei relaţii dificile, când mi-e teamă că eşecul este chiar după colţ, când succesul îmi pare prea greu de gestionat şi în zilele când sunt învins de anxietatea mea cronică.[1]

Mi se pare că ultima expresie surprinde foarte bine teama despre care vorbim: „anxietatea mea cronică". Asta e cea mai rea dintre toate - teama rea prevestitoare că ceva nu e bine, dar fără a şti ce anume. Ea te învăluie precum un nor.

Dacă te-ai luptat cu teama, nu eşti singur. Teama nu ţine cont de oameni sau de vârstă. Ea îi loveşte pe cei slabi şi pe cei puternici. Îi hăituieşte pe cei tineri şi pe cei în vârstă, pe cei bogaţi şi pe cei săraci. Chiar şi cei care par să aibă totul, inclusiv celebrităţile, eroii şi liderii „neînfricaţi", mărturisesc că au o mulţime de fobii.

Lui Jennifer Aniston, Cher şi Whoopi Goldberg le e teamă să zboare cu avionul. Barbra Streisand este xenofobică - se simte stânjenită în preajma străinilor. Michael Jackson era obsedat de teama de contaminare, infecţii şi boli. Suferea de misofobie. Dar celebritatea cu cele mai multe fobii este Woody Allen. Acestuia îi e teamă de insecte, raze solare, câini, căprioare, culori deschise, copii, înălţimi, încăperi mici, mulţimi de oameni şi cancer.

Nici oamenii celebri ai trecutului nu au fost diferiţi. Lui George Washington îi era extrem de teamă că va fi îngropat de viu. Richard Nixon era îngrozit de spitale, iar Napoleon Bonaparte, geniul politic şi militar, se temea de pisici.

Fobiile reprezintă parada de circ a înrobirii mentale. Unele temeri ne atacă doar pentru o perioadă, dar altele pot rămâne cu noi întreaga viaţă. S-ar putea ca o persoană care se teme de înălţime să simtă cum îi creşte pulsul atunci când păşeşte într-un ascensor cu pereţi de sticlă şi urcă 20 de etaje într-un hotel. Dar teama îi dispare în clipa în care iese din lift şi intră în holul hotelului.

Pe de altă parte, temerile noastre de eşec, singurătate, respingere, dezastre iminente sau de a contracta o boală gravă nu par să dispară niciodată. Ele sunt temeri ce se manifestă întreaga viaţă şi fierb tot timpul în arzătorul minţii noastre. Sunt temeri care ne jefuiesc viaţa. Despre aceste temeni voi discuta în cartea de faţă.

Aceste temeri pot fi descrise folosind ceea ce lingviştii numesc „aria semantică" a unui cuvânt: *teamă, îngrijorare, anxietate, intimidare, nesiguranţă, groază, nelinişte, alarmare, frământare.* Uneori ne e greu să ştim exact care dintre aceste cuvinte descrie cel mai bine ceea ce simţim şi de fapt asta nici nu contează. Indiferent ce termen folosim, aceste sentimente pot declanşa reacţii toxice: imobilizare, paralizie, retragere, pasivitate, depresie şi tulburări psihosomatice - boli fizice care nu au o cauză ce poate fi identificată.

Când întreb: „De ce ţi-e teamă?", eu de fapt întreb: „Ce anume te paralizează? Ce îţi fură bucuria şi îţi distruge speranţa? Ce nu te lasă să dormi, noapte de noapte? Ce te împiedică să trăieşti prin credinţă şi să-ţi asumi riscuri? Ce te reţine să-ţi dăruieşti viaţa în întregime unui Dumnezeu iubitor care nu doreşte nimic altceva decât ce e mai bun pentru tine?"

Cred că ştiu cel puţin în parte răspunsurile la aceste întrebări, deoarece mi-am trăit întreaga viaţă alături de mulţi creştini maturi şi am păstorit mii de oameni timp de aproape cinci decenii. Am descoperit că fiecare om - inclusiv eu - are o anumită teamă. Provocarea noastră este de a ne descoperi şi analiza temerile şi apoi de a le găsi un răspuns biblic.

Când apostolul Pavel îl sfătuia pe Timotei, tânărul său protejat, el ştia că lui Timotei îi era teamă de ceva - probabil de sarcina încredinţată de a conduce marea biserică din Efes. Timotei crescuse într-un orăşel din Asia Mică, iar Efesul era un oraş mare. Pavel însuşi a stat trei ani în Efes, ajutând biserica de acolo. Aceasta era condusă de un grup de lideri puternici, dar învăţătorii falşi le făceau probleme. Timotei trebuia să se implice şi să conducă tot ce se petrecea acolo. Cărui pastor tânăr nu i-ar fi teamă de aşa ceva?

Prin urmare ce i-a spus Pavel lui Timotei? „Teama ta nu e de la Dumnezeu. De la Dumnezeu vine putere, dragoste şi o atitudine mentală stabilă" (2 Tim. 1:7, parafrazarea aparţine autorului).

Pavel ştia că atunci când dobândim perspectiva lui Dumnezeu cu privire la sursa fricii noastre, putem respinge ceea ce nu e de la El şi putem primi ceea ce e de la El. În anii în care L-am urmat pe Cristos, am studiat Biblia °i am păstorit creştini bine intenţionaţi, încă n-am descoperit vreo teamă la care Dumnezeu să nu aibă răspuns. Motivul este simplu: Dumnezeu Însuşi este răspunsul la toate temerile noastre!

Gândeşte-te la lucrul acesta - aproape întotdeauna teama are de-a face cu viitorul. Uneori ne este teamă deoarece ştim ce va urma în viitor. Dar cel mai adesea ne este teamă de ceea ce nu ştim cu privire la viitor. Ne e teamă de ceea ce s-ar putea întâmpla. De exemplu, organizaţia Gallup i-a întrebat pe adolescenţii cu vârsta cuprinsă între 13 şi 17 ani care este cea mai mare teamă a lor. În ordine descrescătoare, primele zece temeri au fost: atacurile teroriste, păianjenii, moartea/a fi omorât, a nu reuşi în viaţă/a fi un eşec, războiul, înălţimile, crima/violenţa, a fi singur, viitorul şi războiul nuclear.[2]

Observaţi că toate aceste temeri sunt în viitor şi toate sunt doar „posibilităţi". S-ar putea ca aceşti adolescenţi să nu aibă de-a face cu niciuna dintre ele. Chiar dacă viitorul este doar la un minut de prezent

(când aştepţi diagnosticul unui medic) sau la cinci ani distanţă (când te îngrijorezi că nu vei avea o pensie decentă), centrul fricii este viitorul.

Dar ce este viitorul pentru Dumnezeu? Pentru El viitorul este prezentul! Noi trăim în timp, dar Dumnezeu, care a creat timpul, e în afara lui. Noi ştim relativ puţine despre viitor, în timp ce Dumnezeu ştie totul despre el. Toate evenimentele din vieţile noastre se petrec în două cadre de timp: trecut şi viitor. (Prezentul este un moment infinitezimal care trece permanent şi devine trecut înainte ca să-l putem defini.) Pe de altă parte, Dumnezeu are doar un cadru de referinţă: eternul prezent, în care vede şi cunoaşte totul, inclusiv viitorul.

De aceea Dumnezeu este răspunsul la toate temerile noastre. Dacă Dumnezeu este bun şi iubitor (şi este), dacă El este atotputernic (şi este) şi dacă noi suntem copiii Săi (sper că tu eşti), atunci nu ai niciun motiv să te temi de nimic, căci Dumnezeu deţine controlul tuturor lucrurilor.

Ştiu - aceasta este o teologie sănătoasă °i probabil că o crezi. Dar totuşi ai temeri, nelinişti şi un gol în stomac, fie uneori, fie tot timpul. Marea autoare Edith Wharton a afirmat odată că nu crede în stafii, dar îi e teamă de ele. E un lucru să ştii ceva la nivel intelectual şi e altceva să-l crezi cu inima.

Cum ajuţi un copilaş să-şi înfrunte teama de întuneric? Aprinzi lumina şi îi arăţi că nu există nimic în cameră de care să-i fie teamă. Apoi îl ajuţi să-şi acordeze inima la ceea ce mintea lui a acceptat. Acesta este procesul credinţei, în cazul fiecăruia dintre noi. Acceptăm că Dumnezeu deţine controlul şi, bazându-ne pe acest fapt, ne aruncăm poverile pe umerii Săi puternici.

Dar ce putem spune despre viitorul nostru nesigur? S-ar putea ca optimismul să nu aibă nicio bază în realitate. Singura cale de a păşi neînfricaţi şi încrezători într-un viitor necunoscut este să mizăm totul pe puterea, bunătatea şi credincioşia lui Dumnezeu.

Pentru a înţelege de ce Dumnezeu este răspunsul la toate temerile noastre, trebuie să înţelegem ce spune Biblia despre teamă şi ea spune multe. Ne spune de peste 300 de ori să nu ne temem. „Nu vă temeţi" este cea mai frecventă poruncă. Diferite cuvinte pentru teamă apar de peste 600 de ori. Şi ca nu cumva să crezi că eroii noştri biblici erau neînfricaţi, despre peste 200 de oameni din Scriptură ni se spune că le-a fost teamă. Nu toţi aceştia au fost „oameni răi"; mulţi dintre ei au fost personaje importante - David, Pavel, Timotei şi alţii.

Eroii biblici au fost oameni obişnuiţi care au trebuit să înveţe aceleaşi lucruri pe care trebuie să le învăţăm şi noi - cum să-şi alunge teama crescând în cunoaşterea lui Dumnezeu, cum să-şi mute concentrarea dinspre teama din prezent spre Dumnezeul cel veşnic, cum să înlocuiască ceea ce nu ştiau despre viitor cu ceea ce ştiau despre El. Ei au fost nevoiţi să renunţe la lucrurile copilăreşti (a le fi teamă de ceva) şi să crească în credinţă şi în înţelegere.

Am scris această carte deoarece consider teama un pericol real şi prezent în trupul lui Cristos. Mulţi creştini nu trăiesc vieţi descătuşate din cauză că le e teamă şi atunci când teama nu este îndepărtată pot exista consecinţe grave. Autorul şi învăţătorul Neil T. Anderson scrie:

> Teama este un hoţ. Ea ne erodează credinţa, ne jefuieşte speranţa, ne fură libertatea şi bucuria de a trăi viaţa din belşug în Cristos. Fobiile sunt ca strânsoarea unui şarpe - cu cât îi cedezi mai mult, cu atât te strânge mai tare. Sătui de a lupta, cedăm ispitei şi temerilor. Ceea ce părea a fi o cale uşoară devine de fapt o închisoare a necredinţei - o fortăreaţă a fricii care ne ţine captivi.[3]

Isus a venit să „vestească celor captivi eliberarea" şi eu cred că aici se includ şi cei ţinuţi captivi de teamă (Luca 4:18). De asemenea, El spune că adevărul este cheia pentru libertate (Ioan 8:32). Iată adevărul: Dumnezeu este bun (Ps. 119:68), Dumnezeu este dragoste (Ioan 4:8, 16) şi Dumnezeu are un viitor plin de speranţă pentru copiii Săi (Ier. 29:11; Rom. 8:28-29). Dumnezeu este un refugiu şi o cetate tare, un scut şi un Apărător pentru cei care se încred în El (Ps. 91:2-4). Pe baza acestor considerente şi a multor altora...

> Nu trebuie să te temi nici de groaza din timpul nopţii,
> nici de săgeata care zboară ziua,
> nici de ciuma, care umblă în întuneric,
> nici de molima, care bântuie ziua namiaza mare.
> O mie să cadă alături de tine,
> şi zece mii la dreapta ta,
> dar de tine nu se va apropia.
> PSALMUL 91:5-7

În timp ce citeşti această carte, mă rog să-ţi întăreşti convingerea că Dumnezeu este răspunsul la toate temerile tale. Mă rog ca atunci când te uiţi la viitor să nu vezi nimic altceva decât puterea şi dragostea Sa care îţi vor păzi fiecare pas şi să descoperi adevărul care te va elibera ca să poţi trăi viaţa neînfricată de care vrea Dumnezeu să te bucuri.

INTRODUCERE

CAPITOLUL 1

DEZASTRELE:
Teama de calamități naturale

De aceea nu ne temem, chiar dacă s-ar zgudui pământul, °i s-ar clătina munții în inima mărilor.

PSALMUL 46:2

Cel puțin familia Trowbridges avea un loc unde să se ascundă - pivnița vecinilor. Într-o după-amiază de luni, în luna mai din anul 2013, Kelcy, soțul ei °i cei trei copii ai lor au intrat pe rând în întunericul răcoros, s-au ghemuit sub o pătură °i au ascultat urletele sirenelor de avertizare. Familia Trowbridges locuia într-o suburbie a orașului Oklahoma °i se apropia un uragan teribil.

Tot ce puteau să facă membrii familiei era să stea, să se țină de mâini °i să asculte, în timp ce sirenele erau acoperite de zgomotele care deveneau tot mai puternice °i mai îngrozitoare. Vânturi ce scoteau sunete stridente loveau casa °i se simțeau izbituri violente în ușa pivniței. Copiii începură să plângă. „Șșș, e doar moloz", spuse Kelcy, „lucruri luate de vânt care sunt aruncate peste tot °i lovesc zidurile".

Apoi, după aproximativ 40 de minute, se lăsă o tăcere înfiorătoare. Familia Trowbridges ieşi la lumină într-o lume pe care

n-o mai cunoşteau. Totul în jur era în ruine. Unde era casa lor? Era pusă la pământ, ca fel ca rânduri de alte case de pe strada lor. Unde era maşina familiei? În cele din urmă descoperiră că fusese ridicată în aer, purtată pe stradă şi aruncată pe un acoperiş.

Unul câte unul vecinii ieşiră din adăposturi. Nimeni nu spunea nimic. În loc de cântece de păsărele, se auzeau doar suspine înăbuşite. Acolo se aflau rămăşitele vieților lor şi pierderea unor iluzii liniştitoare - iluzii de stabilitate şi siguranță într-o lume rațională.

Domnul Trowbridge nu era genul de om care să nu facă nimic. Merse să sorteze şi să recupereze ce se mai putea recupera. Dar după o clipă, se trase brusc în spate.

„Chemați poliția", spuse monoton.

Acolo, printre cărămizi, conducte şi dărâmături, se afla un copilaş - o fetiță nu mai mare de doi sau trei anişori. Era moartă. Domnul Trowbridge îşi păstră stoicismul până la sosirea poliției, dar apoi şi-l pierdu şi începu să plângă pentru fetiță, pentru familia ei, pentru violența pământului.

Între timp, aproape de Piața Towers Elementary, Stuart Earnest jr. văzu şi auzi unele lucruri care aveau să-l urmărească tot restul vieții. Şcoala fusese lovită direct de uragan. Şapte copii îşi pierdură viețile şi Earnest nu putuse opri zgomotele tragediei. Le auzise strigătele după ajutor, precum şi țipetele sfâşietoare ale celor care încercară să le vină în ajutor.

Un elev de clasa a patra pe nume Damian Britton se număra printre supraviețuitorii de la Piața Towers şi asta datorită unui profesor curajos care îi salvase viața. Lui Damian i se părea că toate acele lucruri îngrozitoare se petrecuseră într-o perioadă de cinci minute înainte ca elevii să iasă din ascunzătorile lor. Fusese cam la fel peste tot: cinci minute scurte în care cei mici, cât şi toți ceilalți, au putut învăța astfel de lecții profunde despre viață şi pierdere.

Trebuie să vă spun că este greu să-ți aduci aminte de aceste întâmplări. Ar fi mult mai uşor să păstrezi un ton vesel şi plăcut, chiar într-o carte care discută[6]despre teamă. Desigur, problema este că aceste întâmplări sunt adevărate şi noi ştim asta. Ele pot avea loc din nou în următoarele cinci minute sau mâine sau în ziua următoare. În fiecare an, ştirile ne aduc aminte că forțele naturii care guvernează această planetă sunt tulburate şi instabile.

Ne trăim viața într-o stare de negare. Ne începem zilele de parcă am avea garanții cu privire la siguranță, garanții care pur şi simplu nu sunt posibile în această viață. Ne felicităm pentru progresele impresionate ale tehnologiei şi pretindem că am câştigat orice provocare la adresa vieții şi sănătății. Dar nu este aşa. Natura este minunată şi ne inspiră - dar, de asemenea, e cumplită şi nemiloasă.

În 2004, marea tragedie a fost tsunamiul din Oceanul Indian, care a făcut 230 000 de victime. Nu pot uita aceste cifre. În 2005, ne-am confruntat cu uraganul Katrina. Cine poate uita anii 2010 şi 2011? Cutremurul din Haiti a luat viaţa altor 220 000 de oameni, iar tsunamiul din Japonia a curmat viaţa a cel puţin 15 000.

Dar acestea sunt doar evenimentele meteo cele mai semnificative. Există prea multe cutremure, incendii, inundaţii, uragane, tornade, furtuni şi tsunamiuri ca să le mai ţinem socoteala. Calamităţile naturale se dezlănţuie în lumea noastră, costându-ne miliarde de dolari şi, mai important, sute de mii de vieţi.

Dezastrele naturale ridică multe întrebări referitoare la siguranţa noastră, la teama noastră de ceea ce nu putem controla şi în special la caracterul lui Dumnezeu. Aceste întrebări trebuie să primească răspunsuri. Aş vrea să deschid discuţia vorbindu-vă despre un personaj biblic care a avut parte de două dezastre naturale într-un interval de 24 de ore. Desigur, numele lui este Iov.

DEZASTRELE NATURALE ÎN VIAŢA LUI IOV

Iov a devenit modelul tipic al omului care a avut parte de dezastre, deşi credem că nu le merita. Primele versete ale cărţii sale ne vorbesc despre Iov în patru domenii ale vieţii sale. În primul rând, aflăm despre *credinţa* lui - faptul că era „fără prihană şi curat la suflet. El se temea de Dumnezeu şi se abătea de la rău" (Iov 1:1). Iov nu era fără păcat, dar avea un caracter matur şi era un om neprihănit.

De asemenea, se remarca datorită *averii* lui. „Avea şapte mii de oi, trei mii de cămile, cinci sute de perechi de boi, cinci sute de măgăriţe şi un foarte mare număr de slujitori. Şi omul acesta era cel mai cu vază din toţi locuitorii Răsăritului" (Iov 1:3).

În zilele lui Iov, bogăţia se calcula în funcţie de cât teren, câte animale şi câţi slujitori aveai, iar Iov avea din toate acestea din belşug. Era cel mai bogat om din vremea sa.

Iov nu era doar un om bogat, dar avea şi o *familie* frumoasă. Primele capitole ne spun că şi-a crescut fiii şi fiicele aşa încât aceştia erau foarte apropiaţi. Organizau aniversări grozave ale zilelor de naştere, iar după acestea tatăl lor aducea arderi de tot pentru ei. El spunea: „Poate că fiii mei au păcătuit şi au supărat pe Dumnezeu în inima lor" (Iov 1:5). Pentru el, credinţa şi familia se întreţeseau.

În sfârşit, avea mulţi *prieteni*. Unii sunt celebri pentru rolul lor din cartea lui Iov, dar fără îndoială că au fost şi alţii care nu sunt menţionaţi. Iov 2:11 ne spune cum un grup de prieteni apropiaţi au venit să plângă împreună cu el după marile pierderi pe care le-a suferit. Dacă ştii câte ceva despre istoria lui Iov, îţi aminteşti că aceşti prieteni au sfârşit prin a-l dezamăgi, dar totuşi ei erau prietenii lui şi au venit din zone îndepărtate ca să fie alături de el în această vreme de nevoie.

Au făcut bine că au fost alături de el ca să-l ajute să suporte povara durerii. Au greşit când au încercat să explice şi să ofere soluţii unei situaţii care nu era deloc simplă. Până la urmă, au scos ce era mai rău din Iov şi nu ce era mai bun. Totuşi ni se spune că el i-a iertat şi că s-au împăcat (Iov 42:9-11).

Ceea ce nu ştiau aceşti prieteni - ceea ce Iov însuşi nu ştia - era faptul că erau implicate unele forţe spirituale care le depăşeau cu mult capacitatea de înţelegere. Detaliile le găsim în Iov 1:8-12:

> Domnul a zis Satanei: „Ai văzut pe robul Meu Iov? Nu este nimeni ca el pe pământ. Este un om fără prihană şi curat la suflet, care se teme de Dumnezeu şi se abate de la rău."
>
> Şi Satana a răspuns Domnului: „Oare degeaba se teme Iov de Dumnezeu? Nu l-ai ocrotit Tu pe el, casa lui şi tot ce este al lui? Ai binecuvântat lucrul mâinilor lui, şi turmele lui acopăr ţara. Dar ia întinde-Ţi mâna °i atinge-te de tot ce are, °i sunt încredinţat că Te va blestema în faţă."
>
> Domnul a zis Satanei: „Iată, îţi dau pe mână tot ce are, numai asupra lui să nu întinzi mâna." Şi Satana a plecat dinaintea Domnului.

După ce a primit îngăduinţa lui Dumnezeu, Satan s-a pus pe lucru °i distrugerea lui Iov a venit rapid, cu patru calamităţi care au avut loc într-o singură zi. Termenii erau clari: Satan putea să se atingă de bunurile lui Iov, dar nu °i de persoana sa. Aşa că marele experiment a început. Dar ceea ce înţelegem deja foarte clar este că Dumnezeu e Cel care deţine controlul acestei lumi. Diavolul îl putea testa pe Iov, dar nu fără permisiunea lui Dumnezeu. Dumnezeul nostru domneşte şi nu ne putem permite să uităm lucrul acesta în timpul unei discuţii despre dezastre; de fapt n-ar trebui să-l uităm niciodată.

Ce-i poţi da omului care are orice? O nenorocire - asta era ceva ce Iov încă nu experimentase. A început în timpul unuia dintre acele ospeţe în care fiii şi fiicele sale erau adunaţi cu toţii împreună, râzând şi bucurându-se de compania celorlalţi.

Un mesager s-a apropiat de Iov cu vestea tulburătoare. Nişte Sabeeni au intrat pe domeniul lui, i-au furat bovinele şi i-au omorât slujitorii. Doar acest mesager a scăpat ca să-i dea de ştire (Iov 1:13-15).

Totuşi, înainte ca slujitorul să termine ce avea de spus, înainte ca Iov să înţeleagă situaţia, uşa se deschide şi apare un alt mesager. Este palid şi are ochii mari în timp ce şopteşte: „Focul lui Dumnezeu a căzut din cer şi a ars oile şi pe slujitorii tăi" (Iov 1:16).

În acest moment se pare că ziua lui Iov nu ar putea fi mai rea. Dar un al treilea mesager este chiar în spatele lor. Expresia „pe când vorbea el încă" se foloseşte de trei ori în acest pasaj. Pentru Iov, cel puţin, este adevărat vechiul proverb: o nenorocire nu vine niciodată singură.

Al treilea mesager aduce vestea că i-au atacat haldeenii, au furat cămilele, i-au omorât pe slujitori şi da, a scăpat doar acest mesager îngrozit (Iov 1:17).

Multe au mers rău pentru Iov - nenorocirile i-au ţinut pas. Dar înainte de a pricepe vreuna, darămite să-şi facă un plan de revenire, cade lovitura decisivă:

> Pe când vorbea el încă, a venit un altul şi a zis: „Fiii tăi °i fiicele tale mâncau °i beau vin în casa fratelui lor întâi-năs- cut. Şi deodată, a venit un vânt mare de dincolo de pustie, °i a izbit în cele patru colţuri ale casei: Casa s-a prăbuşit peste tineri, °i au murit. Şi am scăpat numai eu, ca să-ţi dau de ştire." Iov 1:18-19

Pe lângă orice altceva, Iov trebuie să fi fost binecuvântat cu o inimă puternică. Îţi poţi imagina cum e să primeşti astfel de veşti? El era dedicat copiilor săi, aducându-i permanent înaintea lui Dumnezeu. În ciuda tuturor mijlocirilor lui, ei au murit toţi deodată. A stat în faţa a zece sicrie şi a fost chinuit de tăcea cerului. *De ce, Doamne?*

Cartea lui Iov a fost întotdeauna cartea care i-a ajutat pe oameni să facă faţă vieţii şi efectelor răului. În primul rând, există un rău individual, precum sabeenii şi haldeenii care i-au ucis pe slujitorii lui Iov şi i-au furat bovinele şi măgarii. Apoi vedem răul distructiv al dezastrelor naturale în focul care a distrus şeptelul şi cirezile, şi furtuna care i-a ucis pe copiii lui Iov. În spatele tuturor acestora, vedem răul la un nivel cosmic în mâna lui Satan care, cu îngăduinţa lui Dumnezeu, a orchestrat întreaga nenorocire.

Deoarece comentatorii biblici consideră cartea lui Iov ca fiind cea mai veche carte din Biblie, ştim că ne confruntăm cu problema dezastrelor naturale de când există fiinţe umane pe pământ. Biblia nu muşamalizează întrebările dificile ale vieţii; nu încearcă să ne facă să ne întoarcem privirea de la ele. Suntem invitaţi să stăm împreună cu Iov în cimitir, să ne uităm în jos la praful visurilor lui şi să-I punem lui Dumnezeu întrebarea *de ce?* Prima întrebare ridicată în special de această istorioară şi în general de calamităţile naturale este următoarea: Ce ne spun aceste dezastre repetabile despre Dumnezeu?

DEZASTRELE NATURALE ŞI REALITATEA LUI DUMNEZEU

Dumnezeu nu poate fi separat de dezastre

Unii cred că Dumnezeu nici n-ar trebui pomenit într-o discuţie despre dezastre, deoarece El n-are nicio legătură cu aceste rele. Explicaţia decurge în felul următor: Dumnezeu a creat lumea, dar El nu Se implică în treburile ei. Această filozofie se numeşte teism. Ea acceptă existenţa şi bunătatea lui Dumnezeu, dar Îl distanţează de orice se întâmplă în lumea pe care a creat-o.

Cred că mulţi creştini adoptă adesea un gen de deism în încercarea de a-L scoate pe Dumnezeu din încurcătură. Deismul ne permite să afirmăm bunătatea lui Dumnezeu în faţa relelor îngrozitoare afirmând pur şi simplu că nu este vina Lui. El a creat o lume bună şi nu ar trebui să fie blamat dacă în ea se petrec lucruri rele. Dar Scriptura ne arată clar că Dumnezeu este activ în univers (Iov 37).

Un alt mod prin care Îl scăpăm pe Dumnezeu de responsabilitatea dezastrelor este să dăm vina pe Satan pentru ele. Dar din ce am studiat deja despre Iov, ştim că Satan nu poate face nimic fără permisiunea lui Dumnezeu (Iov 1:8-12). Dacă Satan trebuie să obţină permisiunea lui Dumnezeu pentru a face ceea ce face, atunci Dumnezeu deţine controlul şi domneşte în treburile omeneşti. Oamenii percep controlul Său peste toate lucrurile atunci când numesc dezastrele naturale „lucrări ale lui Dumnezeu".

Prin urmare a spune că Dumnezeu nu este implicat în aceste evenimente dezastruoase este o explicaţie prea simplistă a lucrurilor. Fie că ne place, fie că nu, trebuie să discutăm chestiunea cu integritate teologică. Biblia ne învaţă că Dumnezeu este suveran - El domneşte atât în momentele bune, cât şi în cele mai puţin bune. Să ne uităm la câteva dintre motivele pentru care există dezastre într-o lume controlată de Dumnezeu.

DUMNEZEU FOLOSEŞTE ELEMENTELE NATURII ÎN CONDUCEREA LUMII

Biblia conţine multe pasaje care resping ideea că Dumnezeu a pus natura în mişcare şi acum o lasă să se desfăşoare singură. Următoarele versete ne prezintă un Dumnezeu care se implică în mod intim în controlul °i susţinerea tuturor evenimentelor din lumea naturală. Iată câteva exemple:

> Domnul face tot ce vrea
> în ceruri °i pe pământ,

în mări °i în toate adâncurile.
El ridică norii de la marginile pământului,
dă naştere la fulgere °i ploaie,
°i scoate vântul din cămările lui.
PSALMUL 135:6-7

El face să răsară soarele Său peste cei răi °i peste cei buni, °i dă ploaie peste cei drepţi °i peste cei nedrepţi.
MATEI 5:45

El zice zăpezii: „Cazi pe pământ!" Zice acelaşi lucru ploii,

chiar °i celor mai puternice ploi. Dumnezeu, prin suflarea Lui, face gheaţa, °i micşorează locul apelor mari. Încarcă norii cu aburi, °i-i risipeşte scânteietori; mişcarea lor se îndreaptă după planurile Lui, pentru împlinirea a tot ce le porunceşte El pe faţa pământului locuit. Iov 37:6, 10-12

DUMNEZEU FOLOSEŞTE ELEMENTELE NATURII PENTRU A SE ÎMPOTRIVI RĂULUI

Nu doar că Dumnezeu foloseşte elementele naturii pentru a ţine lumea în mişcare, dar El le şi foloseşte ca pedeapsă sau pentru a-Şi îmboldi oamenii spre neprihănire.

Din primele pagini ale Bibliei vedem că Dumnezeu trimite potopul ca să distrugă lumea contaminată de păcat, scăpându-i doar pe neprihănitul Noe şi pe cei din familia sa (Gen. 6-8). Mai târziu, când evreii pribegeau prin pustie, Dumnezeu a trimis judecata asupra lui Core, Datan şi Abiram, care s-au răzvrătit. „Pământul °i-a deschis gura, °i i-a înghiţit... împreună cu toate averile lor" (Num. 16:32).

Dumnezeu a trimis foc ca să distrugă Sodoma °i Gomora din cauza răutăţii locuitorilor lor (Gen. 19:24); a trimis plăgile ca să pedepsească Egiptul (Ex. 7-12); a trimis o ciumă care a omorât 70 000 de oameni din cauza păcatului lui David de a număra poporul (2 Sam. 24:15); a trimis o furtună cumplită ca să-i atragă atenţia lui Iona °i să-l aducă la pocăinţă (Iona 1:4-17).

În Amos 4 există un pasaj mai lung care descrie modul cum Se ocupă Dumnezeu de neascultarea oamenilor Săi. Dacă am fost ispitiţi vreodată să-L separăm pe Dumnezeu de dezastrele naturale, acest pasaj ar trebui să ne oprească din drumul nostru. Iată parafrazarea plină de viaţă a lui Eugene Peterson:

„Ştiţi, nu-i aşa, că Eu sunt Cel care v-am golit cămările °i depozitele,
Care v-am lăsat să flămânziţi °i să staţi la coadă la pâine? Cu toate acestea tot nu aţi flămânzit după Mine. Aţi continuat să mă ignoraţi, zice Domnul."

„Da, Eu sunt Cel care n-am vrut să vă dau ploaie, când mai erau încă trei luni până la seceriş;
Am dat ploaie peste o cetate, dar n-am dat ploaie peste alta.
Într-un ogor a plouat, dar în altul nu
- iar acolo unde n-a plouat totul s-a uscat.
Oamenii s-au dus dintr-un sat în altul ca să bea apă, °i tot nu °i-au potolit setea.
Cu toate acestea tot nu aţi însetat după Mine. M-aţi ignorat, zice Domnul."

„V-am lovit recoltele cu boli
°i v-am uscat livezile °i grădinile.
Lăcustele v-au distrus smochinii °i măslinii,
Dar cu toate acestea aţi continuat să mă ignoraţi, zice Domnul."
„Am trimis în voi ciuma, ca în Egipt;
v-am ucis tinerii °i caii pe care i-aţi câştigat ca pradă de război.
Duhoarea taberei voastre era atât de mare Încât a trebuit să vă ţineţi de nas -
Dar tot nu m-aţi băgat în seamă.
M-aţi ignorat în continuare, zice Domnul."[9]

„V-am lovit cu cutremure °i foc,
V-am distrus ca pe Sodoma °i Gomora.
Aţi fost ca un tăciune scos din foc.
Cu toate acestea tot nu v-aţi întors la Mine.
M-aţi ignorat în continuare, zice Domnul."
AMOS, 4:6-11, *VERSIUNEA MESSAGE*

Când nu-L considerăm pe Dumnezeu responsabil pentru nenorocirile din lume, afirmăm mai mult decât ştim. Căci dacă Dumnezeu nu deține controlul dezastrelor din lume, atunci cum ne putem baza pe faptul că El deține controlul vieților noastre °i al viitorului? Fie El Se implică în tot ce se întâmplă în lume, fie nu Se implică în nimic.

Înainte de a continua, este esențial să facem o distincție între judecata generală a lui Dumnezeu pe care o face păcatului omenirii °i presupusa Lui judecată a păcatului săvârşit de un anumit bărbat sau de o anumită femeie. Este corect să spunem că toată judecata lui Dumnezeu este din cauza păcatului °i că El foloseşte dezastrele pentru a administra judecata. Dar nu este corect să spunem că fiecare dezastru în parte este judecata Lui pentru un anumit păcat comis de o anumită persoană sau națiune.

După 9 septembrie 2001, unii oameni s-au grăbit să susțină că dezastrul a reprezentat judecata lui Dumnezeu asupra națiunii noastre pentru răzvrătirea noastră împotriva Lui. Deşi s-ar putea să fie adevărat, cum ar putea şti cu siguranță lucrul aceasta cineva de pe pământ?

Aproape toate dezastrele şi tragediile care au căzut pe națiunea noastră în ultimii ani i-au îmboldit pe unii învățați să declare că tragedia a reprezentat o anumită judecată pentru un anumit păcat care a fost comis în contextul imediat al dezastrului. Adevărul este că noi nu cunoaştem misterele inimii şi voinței lui Dumnezeu. În Evanghelia după Luca, Isus avertizează împotriva jocului de-a profetul. Pilat i-a ucis pe unii galileeni, iar alții au fost omorâți atunci când un turn a căzut peste ei la Siloam. Când a fost întrebat despre aceste evenimente, Isus a spus:

> „Credeți voi" le-a răspuns Isus „că aceşti Galileeni au fost mai păcătoşi decât toți ceilalți Galileeni, pentru că au pățit astfel? Eu vă spun: nu; ci, dacă nu vă pocăiți, toți veți peri la fel. Sau acei optsprezece inşi, peste care a căzut turnul din Siloam şi i-a omorât, credeți că au fost mai păcătoşi decât toți ceilalți oameni, care locuiau în Ierusalim? Eu vă spun: nu; ci, dacă nu vă pocăiți, toți veți pieri la fel." LUCA 13:2-5

Isus ne amintea că în lumea noastră căzută dezastrele au loc şi ele se întâmplă atât oamenilor răi, cât şi celor buni, fără deosebire sau explicații. Nu suntem noi în măsură să etichetăm un anumit dezastru ca ghinion sau un altul ca judecata lui Dumnezeu ci, aşa cum a arătat Isus, pur şi simplu ar trebui să reflectăm la păcatul din propriile noastre inimi.

Dumnezeu nu poate fi discreditat de dezastre Unii oameni, desigur, Îl scot pe Dumnezeu cu totul din ecuație; El pur şi simplu nu există, susțin ei, iar dezastrele sunt dovada de care avem nevoie. Apologetul Dinesh D'Souza rezumă acest raționament în cartea sa *What's So Great about Christianity* [cartea a fost publicată în anul 2011 de Editura Imago Dei sub titlul *Măreția creştinismului* - nota trad.]:

> Dacă Dumnezeu există, El este atotputernic. Dacă El este atotputernic, El este în stare să oprească răul şi suferința. Dar noi ştim din experiență că răul şi suferința continuă să existe în mod scandalos, neîndurător, fără nici măcar o urmă de proporție sau dreptate. Astfel nu poate să existe o ființă omnipotentă care să fie în stare să împiedice toate aceste rele deoarece, dacă ar exista, cu siguranță că această ființă ar împiedica toate relele. Aşadar, Dumnezeu nu există.[1]

Ateul George Smith se face purtătorul de cuvânt al celor care încearcă să-şi susțină punctul de vedere apelând la următoarea logică: „Problema răului este aceasta. Dacă Dumnezeu ştie că răul există, dar nu poate să-l prevină, El nu este omnipotent. Dacă Dumnezeu ştie că răul există şi îl poate împiedica, dar nu vrea s-o facă, El nu este infinit de bun."[2]

Uneori emoția pură şi nu un raționament la rece ne determină să ajungem la o astfel de concluzie. După tsunamiul din 2010, un comentator al ziarului scoțian *The Herald* a scris următoarele:

> Lui Dumnezeu - dacă într-adevăr există un Dumnezeu - ar trebui să-I fie ruşine de El Însuşi. Cu siguranță că enormitatea dezastrului tsunamiului asiatic, moartea, distrugerea, prăpădul, nefericirea pe care a provocat-o, ar trebui să încerce chiar şi credința celor mai neclintiți credincioşi. Sper că am dreptate... că nu există Dumnezeu. Căci dacă există, atunci El trebuie să-Şi asume vina. În opinia mea, El ar fi la fel de vinovat ca păcatul şi n-aş vrea să am nimic a face cu El.[3]

Dar aşteaptă o clipă - nu te grăbi. C. S. Lewis, el însuşi un fost ateu, nu a considerat dezastrele o dovadă împotriva existenței lui Dumnezeu ci, conform raționamentului său după ce a devenit credincios, o dovadă în favoarea existenței lui Dumnezeu:

Argumentul meu împotriva lui Dumnezeu era că universul părea atât de crud şi de nedrept. Dar de unde am preluat oare această idee de *drept* şi *nedrept?* Un om nu poate spune că o linie este strâmbă decât dacă are o idee a unei linii drepte. Cu ce comparam eu universul atunci când îl numeam nedrept? Dacă întreaga privelişte era rea şi fără logică de la A la Z, ca să spunem aşa, de ce eu, care trebuia să fiu parte a universului, m-am trezit având o reacţie violentă faţă de el?... Astfel, tocmai în încercarea mea de a dovedi că Dumnezeu nu există - cu alte cuvinte, că întreaga realitate e fără sens - am descoperit că eram obligat să presupun că o parte a realităţii - anume ideea mea de dreptate - era plină de sens. Prin urmare ateismul se dovedeşte a fi prea simplu. Dacă întreg universul nu are niciun sens, n-ar trebui să descoperim că el nu are sens. La fel ca şi cum, dacă n-ar exista lumină în univers şi deci n-ar exista creaturi cu ochi, n-am şti niciodată că este întuneric. *Întunericul* n-ar avea niciun sens.[4]

Faptul că avem o noţiune puternică a dreptăţii şi perfecţiunii într-o lume contaminată cu nedreptate şi imperfecţiune ne oferă o dovadă convingătoare că există un Dumnezeu bun.

Un adevăr pe care îl trecem adesea cu vederea este că numărul mare al deceselor provocate de dezastre nu-L pot discredita pe Dumnezeu mai mult decât o poate face o singură moarte. Ştim cine a adus moartea în lume şi că nu Dumnezeu este responsabil pentru ea. Trebuie să ne amintim că fiecare dintre oamenii care au murit în cutremurul din Haiti ar fi murit oricum în cele din urmă. Într-adevăr, faptul că au murit simultan nu este mai tragic decât dacă morţile lor ar fi avut loc la date diferite în următoarele câteva decenii. Doar că moartea lor bruscă şi neaşteptată ne şochează mai mult.

Dumnezeu nu poate fi definit de dezastre

După fiecare dezastru auzim adesea ceva de genul: „N-aş putea crede niciodată într-un Dumnezeu care permite să se întâmple astfel de lucruri îngrozitoare creaturilor Sale."

Dumnezeul în care vor să se încreadă aceşti oameni este un Dumnezeu gen „părinte elicopter" ce planează tot timpul deasupra noastră şi ne protejează de toate lucrurile neplăcute ca un tată extrem de protector. Ei vor un Dumnezeu care să ne garanteze siguranţa şi fericirea şi care să ne scutească de orice tragedie şi durere, chiar de durerea disciplinării. Dumnezeu este mai bun decât un astfel de părinte. El nu ne împlineşte orice dorinţă de-a noastră, ci mai degrabă administrează disciplina ca să ne ajute să devenim creaturi ce pot moşteni o veşnicie fericită.

Cei care Îl definesc pe Dumnezeu doar prin răul pe care Îl îngăduie trec cu vederea celălalt aspect al plângerii lor. Da, într-adevăr există rău în lume, dar există şi enorm de mult bine. Dacă Dumnezeu nu este bun, aşa cum susţin unii, cum justifică ei tot binele pe care îl experimentăm? Este oare corect să-L judecăm pe Dumnezeu pentru rău şi să nu-L creditäm pentru bine?

În cartea sa *Where Was God? [Unde era Dumnezeu?],* Erwin Lutzer scrie:

> Adesea aceeaşi oameni care, după ce are loc un dezastru, întreabă unde era Dumnezeu, refuză fără pic de recunoştinţă să I se închine şi să-L cinstească după ani de pace şi linişte. Ei Îl neglijează pe Dumnezeu în vremuri bune, totuşi cred că El este obligat să le ofere ajutor atunci când vin vremuri dificile. Cred că Dumnezeul pe care Îl dezonorează atunci când le merge bine ar trebui să-i vindece atunci când sunt bolnavi, că Dumnezeul pe care Îl ignoră atunci când sunt bogaţi ar trebui să-i salveze de sărăcie iminentă şi că Dumnezeul căruia refuză să I se închine atunci când pământul este liniştit ar trebui să-i salveze atunci când pământul începe să se clatine.
>
> Trebuie să recunoaştem că Dumnezeu nu ne datorează nimic. Înainte de a da vina pe Dumnezeu pentru că nu-I pasă, trebuie să-I mulţumim pentru vremurile când grija Sa este evidentă. Tot timpul suntem înconjuraţi de binecuvântări nemeritate. Chiar în tăcerea Sa, el ne binecuvântează.[5]

Într-o lume în care au loc tragedii, trebuie să înţelegem că acestea sunt depăşite cu mult de binecuvântări. O gândire clară accentuează ideea că nu le putem permite altora să-L definească pe Dumnezeu. Atât Biblia, cât şi bunul simţ, alungă multă confuzie.

Nu trebuie să negăm faptul că trăim într-o lume în care se întâmplă multe lucruri rele şi mare parte din acestea par nemeritate. Dinesh D'Souza se întreabă: „De ce se întâmplă lucruri rele oamenilor buni? Răspunsul creştin este că nu există oameni buni. Niciunul dintre noi nu merită viaţa pe care o are; ea este un dar gratuit de la Dumnezeu."[6]

Dumnezeu este plin de dragoste şi lumea noastră este plină de darurile Sale. Dar El ne şi disciplinează. De aceea nu trebuie să permitem ca doar o singură parte a ecuaţiei să-L definească pe Dumnezeu.

Dumnezeu nu poate fi înfrânt de dezastre

Când au loc dezastre, suntem uneori tentați să credem că scopurile lui Dumnezeu au fost date peste cap. Să-L lăsăm pe Dumnezeu să vorbească pentru Sine cu privire la acest aspect:

> Eu sunt Dumnezeu şi nu este altul,
> Eu sunt Dumnezeu şi nu este nici unul ca Mine.
> Eu am vestit de la început ce are să se întâmple
> şi cu mult înainte ce nu este încă împlinit.
> Eu zic: „Hotărârile Mele vor rămâne în picioare,
> şi Îmi voi aduce la îndeplinire toată voia Mea."
> Da, Eu am spus
> şi Eu voi împlini;
> Eu am plănuit
> şi Eu voi înfăptui.
> ISAIA 46:9-11

Un motiv pentru care ne temem de dezastre este că ele par să ne transmită ideea că Dumnezeu nu deține controlul, că într-un mod oarecare, lucrurile I-au scăpat din mâini. În astfel de perioade trebuie să ne amintim că un singur fir din marele goblen nu poate pricepe modelul întregului. Perspectiva noastră este prea limitată ca să putem percepe sensul ultim într-o calamitate - care este rolul suferinței noastre actuale în scopul ultim al lui Dumnezeu. Totuşi, după cum ne spune Pavel: „De altă parte, ştim că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, şi anume, spre binele celor ce sunt chemați după planul Său" (Rom. 8:28).

La fel ca orice alt element al acestui subiect dificil, e uşor să înțelegem greşit sensul acestui verset. După cum ne spune James Montgomery Boice, Pavel nu afirmă că toate lucrurile sunt bune:

> Textul nu ne învață că boala, suferința, persecuția, mâhnirea sau orice alt lucru de felul acesta este bun în sine. Din contră, aceste lucruri sunt rele. Ura nu e dragoste. Moartea nu e viață. Mâhnirea nu e bucurie. Lumea e plină de rele. Dar ce ne învață textul. este că Dumnezeu foloseşte aceste lucruri ca să aducă finaluri bune pentru oameni. Dumnezeu scoate ceva bun din ceva rău.[7]

Dumnezeu a scos ceva bun dintr-o lucrare prin care Satan a dorit să distrugă credința lui Iov. El foloseşte realitatea îngrozitoare a răstignirii unui Cristos fără păcat pentru scopuri minunate. În mâinile înțelepte şi puternice ale lui Dumnezeu evenimentele rele sunt folosite ca unelte pentru a obține finaluri bune.

Cheia pentru înțelegerea textului este ordinea cuvintelor din limba în care au fost scrise: „Ştim că pentru cei ce-L iubesc pe Dumnezeu", spune textul grecesc, „Dumnezeu lucrează". Cu alte cuvinte, Dumnezeu lucrează permanent, cu putere şi cu un scop clar pentru noi. El este implicat; este ocupat făurind un destin glorios pentru cei ce-L iubesc.

Este interesantă expresia pe care o foloseşte Pavel ca să descrie modul în care lucrează Dumnezeu pentru noi. El spune că „toate lucrurile lucrează împreună". Această expresie este tradusă din grecescul *sunergeo,* de unde avem termenul *sinergism.* Sinergism înseamnă că diferite elemente lucrează împreună pentru a produce un efect mai mare şi adesea complet diferit față de suma fiecărui element în parte.

Prin urmare lucrurile nu doar că lucrează cumva dacă lăsăm natura să-şi urmeze cursul ei. Dumnezeu determină acest sinergism. El este Cel care le mişcă! Din acest motiv dezastrele nu-L pot înfrânge pe Dumnezeu, nici nu-I pot strica planurile şi scopurile. Toată natura este controlată de El: *toate lucrurile* lucrează împreună. Cel care controlează natura ne ține în mâinile Sale.

Donald Grey Barnhouse explică că acest „ştim" din Romani 8:28 este un antidot minunat al fricii de dezastre:

> S-ar putea ca noi să ştim aici şi acum că toate lucrurile lucrează împreună spre binele nostru. A mă ține tare de această realitate înseamnă să calmez turbulențele vieții şi să aduc linişte şi încredere în întreaga mea viață. Nimic nu mă poate atinge fără să treacă prin filtrul voii lui Dumnezeu. El are un plan pentru viața mea. Dumnezeu lucrează conform unui scop bine stabilit şi veşnic.

În următoarea poezie, Annie Johnson Flint foloseşte maşinăriile complicate dintr-o fabrică pentru a ne oferi o imagine creativă a controlului complet al lui Dumnezeu asupra „tuturor lucrurilor":

> *Într-o fabrică sunt roți dințate şi mecanisme,*
> *Sunt manivele, role, curele, fie mai strânse, fie mai largi -*
> *Unele se învârtesc rapid, altele lent,*

Unele merg într-un sens, altele în sensul opus;
Unele sunt netede şi silenţioase, altele au asperităţi şi sunt
gălăgioase, Izbind, huruind, zăngănind, smucind; Într-o confuzie nebună într-un aparent haos, Ridicând,
împingând, trăgând - dar fiecare piesă îşi îndeplineşte rolul ei.
De la cel mai puternic braţ până la cea mai mică rotiţă, Toate lucrurile se mişcă împreună pentru scopul proiectat;
Iar în spatele întregului proces există o minte care controlează totul,
O forţă care controlează şi o mână conducătoare.
Aşa că toate lucrurile lucrează pentru cei iubiţi de Domnul;
Unele lucruri pot fi dureroase dacă le luăm separat,

S-ar putea să ni se pară că altele ne împiedică progresul;
S-ar putea ca altele să ne tragă în spate;
Dar ele lucrează împreună şi lucrează pentru bine,
Toate dorinţele împotrivitoare, toate negările neînduplecate,
Toate contradicţiile, uneori greu de priceput.
Iar forţa care le ţine, care le grăbeşte şi le încetineşte,
Le opreşte, le porneşte şi le îndrumă - e mâna Tatălui nostru.[9]

Cu mai mulţi ani în urmă mie °i soţiei mele ni s-a adus aminte de exemplul inspirator al unui cuplu care s-a încrezut în faptul că Dumnezeu deţine controlul asupra tuturor lucrurilor. În timp ce vizitam Ierusalimul, câţiva prieteni ne-au dus să luăm masa la American Colony Hotel. În timp ce stăteam jos °i serveam masa, ni s-a oferit o mică broşură care relata istoria hotelului °i a restaurantului.

Am fost şocat să aflu că hotelul aparţinuse familiei Horatio Spafford, bărbatul care a scris versurile imnului meu preferat „Bine e în Domnul". Am povestit adesea circumstanţele tragice în care s-a scris acest cântec, dar broşura includea şi unele lucruri pe care nu le ştiam. Iată povestirea:

În 1871, Horatio Spafford locuia în suburbia Lake View a oraşului Chicago. Era un tânăr avocat şi avea o soţie, Anna, şi patru fetiţe. În luna octombrie a acelui an, tot centrul oraşului a fost distrus de un incendiu. Nu s-a aflat cum a început focul, dar acesta a ucis sute de oameni şi a distrus porţiuni întregi din oraş.

Tot oraşul mişuna de oameni flămânzi şi fără adăpost. Familia Spafford s-a implicat mult în ajutorarea familiilor aflate în suferinţă. Dar lucrarea lor nu a fost doar una pe termen scurt. Doi ani mai târziu, epuizaţi de lucrarea lor, şi-au planificat o călătorie în Europa pentru a se odihni. Dar în ultimul minut, afacerile l-au reţinut pe Horatio în oraş. Anna şi fetele s-au îmbarcat pe un vapor şi au părăsit portul.

În timpul călătoriei, târziu într-o noapte, un alt vapor le-a lovit vaporul cu aburi care s-a scufundat în mai puţin de 20 de minute. Fiind una dintre cele 47 de persoane care au fost salvate, Anna a fost culeasă din apă plutind inconştientă pe nişte rămăşite de-ale vaporului. Dar cele patru fete ale lor au pierit. De la Paris Anna i-a trimis soţului ei o telegramă: „Doar eu am reuşit să scap cu viaţă. Ce să fac?" A spus unui alt pasager că Dumnezeu îi dăruise patru fete şi i le luase, şi poate că într-o zi va înţelege de ce s-a întâmplat aşa.

Horatio s-a îmbarcat pe un vapor ca să meargă să-şi aducă acasă soţia. Când vaporul a ajuns la locul unde îşi pierduseră viaţa fiicele sale, căpitanul l-a chemat în cabina sa şi i-a spus lucrul acesta. Horatio, profund emoţionat, a găsit o bucată de hârtie de la hotelul unde stătuse înainte de călătorie. Şi-a notat cuvintele cântării „Bine e în Domnul", devenită în prezent un imn foarte apreciat în întreaga lume.

După ce a revenit la Chicago, cuplul a încercat s-o ia de la capăt. Li s-a născut un fiu şi apoi o fetiţă. Poate că ceea ce fusese mai rău trecuse. Dar apoi li s-a întâmplat o altă tragedie: băiatul a murit de scarlatină la doar patru ani.

Inexplicabil, biserica a considerat că aceste tragedii erau cu siguranţă pedeapsa unui Dumnezeu mânios din cauza unui păcat ascuns al familiei Spafford. Deşi era prezbiter în biserica la a cărei înfiinţare pusese umărul, în loc să fie primit şi mângâiat de o comunitate vindecătoare, lui Horatio i s-a cerut să plece.

În 1881, micuţa familie a părăsit Statele Unite ca să înceapă o viaţă nouă la Ierusalim. Au închiriat o casă în zona veche a oraşului cu scopul de a imita cât mai mult posibil stilul de viaţă al creştinilor din primul secol. Curând familia a fost cunoscută pentru dragostea faţă de cei aflaţi în nevoie şi pentru slujirea acestora, cât şi pentru dedicarea lor faţă de Scriptură. Chiar azi Spafford Children's Center slujeşte Ierusalimul şi zona West Bank asigurând servicii medicale şi sprijin educaţional anual pentru 30 000 de copii sub îndrumarea descendenţilor familiei Spafford.[10]

Anna şi Horatio Spafford au trecut prin încercări grele ale credinţei lor, dar nu L-au blamat pe Dumnezeu pentru suferinţa lor. Ştiau că El deţine controlul tuturor lucrurilor şi deoarece El nu putea fi înfrânt, nici ei nu puteau fi înfrânţi. Credinţa lor le-a permis să înveţe din încercări şi să-şi folosească durerea pentru a-i binecuvânta pe alţii şi a răspândi cât mai mult Evanghelia.

Sper că această secţiune ne-a ajutat să îndepărtăm ceaţa care ne eclipsează înţelegerea legăturii pe care o are Dumnezeu cu dezastrele. Când durerea noastră ne determină să-L vedem ca neimplicat în calamitate,

incapabil s-o controleze sau s-o învingă, nu vedem brațul care ne sprijină şi ne afundăm în teamă. Asta ne lasă fără speranță, căci Dumnezeul Cel Atotputernic este singura noastră mângâiere în perioade tragice.

În continuare ne vom uita la câteva modalități prin care experiența dezastrelor de fapt ne binecuvântează.

DEZASTRELE NATURALE ŞI RESPONSABILITATEA OMULUI

În mijlocul durerii °i a mâhnirii ne este greu să înțelegem că dezastrele ne pot aduce beneficii majore. La fel cum incendiile din pădure curăță tufărişul care în cele din urmă ar sufoca copacii, dezastrele din viața noastră ne pot ajuta să ne vedem zonele oarbe şi să ne ocupăm de ele cu o viziune mai clară.

Dezastrele ne învață sa ne pocăim de păcatele noastre Mai devreme în capitolul acesta am discutat despre pasajul din Luca 13 în care Isus Se referă la două tragedii din vremea Sa. Oare victimele au murit din cauză că era mai păcătoase ca supraviețuitorii? Nu, răspunde El; cu toții vom pieri dacă nu ne pocăim. Cu alte cuvinte, cel mai mare dezastru natural dintre toate a avut loc în Gradina Eden; restul sunt pagube colaterale. Dacă nu-I permitem lui Isus Cristos să Se ocupe de problema păcatului nostru, Căderea ne face pe toți victime.

Când citeşti despre oamenii care şi-au pierdut viețile în incendii, inundații, uragane, tornade şi tsunamiuri, te întrebi vreodată câți dintre ei au fost pregătiți să-L întâlnească pe Dumnezeu? Oare întrebarea aceasta te determină să te examinezi cât eşti tu de pregătit (2 Cor. 13:5)? Faptul că suntem pregătiți să-L întâlnim pe Dumnezeu ne reduce teama de dezastre.

Multe elemente sunt implicate într-un dezastru, dar cu siguranță unul dintre ele este lucrarea lui Dumnezeu de a ne atrage atenția spre El. Adevărul este că suntem înconjurați de tragedii şi dezastre nerecunoscute: o cultură murdară, violentă şi obsedată de sex; un declin rapid al moralității; o scădere a influenței creştine în societate. Cu cât sunt mai numeroase oare victimele acestor otrăvuri create de om decât cele ale forțelor vântului şi vremii? Uneori e nevoie ca puterea dramatică a unui uragan sau a altei forțe a naturii să ne se capteze atenția şi să ne îndrepte gândurile spre veşnicie.

Dumnezeu foloseşte dezastrele şi tragediile ca să-Şi îndeplinească voia perfectă în noi şi prin noi - şi uneori ca să ne ducă la El. În biserica pe care o păstoresc, aproape toți cei care îşi depun mărturia la botez au un lucru în comun: au venit la Cristos prin nişte experiențe dificile. Adesea este vorba de pierderea unei ființe dragi, de un divorț sau de pierderea locului de muncă. Dumnezeu foloseşte dificultățile şi dezastrele ca să atragă atenția celor pe care vrea să-i mântuiască.

Cum face lucrul acesta? Erwin Lutzer ne spune:

> S-ar putea ca dezastrele să-i îndepărteze pe unii oameni de Dumnezeu, dar în cazul altora ele au tocmai efectul opus, conducându-i în brațele lui Isus. Distrugerile naturii i-au ajutat pe aceştia să facă distincția între lucrurile temporare şi cele veşnice. Dezastrele le amintesc celor vii că ziua de mâine este nesigură, prin urmare trebuie să ne pregătim azi pentru veşnicie. Astăzi este timpul potrivit; astăzi este ziua mântuirii.
>
> Când au loc dezastre, nu Dumnezeu este cel pus la încercare, *ci noi*.[11]

Dezastrele ne învață să reflectăm asupra bunătății lui Dumnezeu Când urmăresc ştirile despre dezastre naturale aşa cum ne sunt ele transmise instantaneu prin media, primele mele gânduri se îndreaptă spre viețile pierdute şi familiile destrămate. De asemenea, am un sentiment de gratitudine pentru că familia mea şi oamenii pe care îi cunosc nu au fost atinşi de aceste evenimente.

Înainte mă simțeam vinovat din cauza acestui sentiment în acelaşi fel cum mă simțeam vinovat față de oamenii care au avut cancer în aceeaşi perioadă în care am avut şi eu, dar nu au supraviețuit. Dar de atunci am ajuns la înțelegerea că este corect să fiu mulțumitor pentru că am scăpat cu viață, chiar în timp ce îmi pare rău pentru cei care n-au supraviețuit. Mark Mittelberg scrie:

> Este ceva obişnuit ca în mijlocul secetei... să uiți că ploaia este norma. Sau în mijlocul unei inundații să uiți că inundațiile au loc doar rareori. Sau când primeşti o veste rea de la medic să uiți că, în cazul celor mai mulți dintre noi, ea vine după mulți ani în care ne-am bucurat de o sănătate relativ bună.[12]

Binecuvântările lui Dumnezeu abundă în jurul nostru; ele sunt norma şi e potrivit să fim mulțumitori pentru ele în orice vreme, indiferent de circumstanțele din jur.

Dezastrele ne învață cum să răspundem celor suferinzi Incendiile din California de Sud din anul 2003 şi 2007 au distrus locuințele câtorva dintre familiile bisericii noastre şi au destrămat o comunitate din munți

deasupra locului nostru de închinare. N-am mai experimentat niciodată ceva care să ne atingă biserica atât de direct.

Până şi azi oamenii mai vorbesc despre modul în care au fost schimbaţi în bine ca urmare a unui eveniment care părea cât se poate de rău. Când diavolul trimite un foc mistuitor, Dumnezeu trimite focul sfânt al urmaşilor lui Cristos plini de Duhul. Când diavolul trimite o inundaţie, Dumnezeu trimite înviorarea apelor vii.

În timpul acestor evenimente tragice, mulţi dintre oamenii noştri au făcut exact ceea ce au făcut prietenii lui Iov la început. Au stat alături de oamenii răniţi. Uneori prezenţa tăcută este cea mai puternică lucrare. De exemplu, atunci când oamenii sunt îndureraţi, s-ar putea ca raţionamentele spirituale şi citarea multor versete din Scriptură să nu aibă niciun efect. Oamenii nu au nevoie de răspunsurile noastre - în acele clipe întunecate ei pur şi simplu au nevoie de umerii noştri pe care să plângă şi de compania noastră. Acestea sunt momentele în care biserica lui Isus Cristos se poate manifesta cel mai bine. Când, în cele din urmă, cineva se întoarce spre noi şi ne întreabă de ce s-a întâmplat aşa ceva, îi putem spune: „Mi-ar plăcea să stăm cât de curând împreună la o cafea şi să căutăm răspunsuri la această întrebare. Dar chiar acum sunt aici ca să te slujesc. Ce pot face pentru tine?" În 1940, C. S. Lewis şi-a publicat prima carte populară despre învăţătura creştină, *Problema durerii.* A fost un atac intelectual împotriva concepţiei că suferinţa şi răul elimină existenţa lui Dumnezeu. A fost o carte pentru minte - şi una foarte bună. Dar ea nu a atins inima; asta s-a întâmplat 20 de ani mai târziu, când Lewis s-a trezit scriind o carte foarte diferită.

În *A Grief Observed [Anatomia unei dureri],* tristeţea chinuitoare şi chiar furia lui Lewis radia de pe fiecare pagină. Îşi pierduse soţia iubită datorită unui cancer de oase şi era copleşit de supărare. Nu mai era interesat să dezbată idei; acum inima îi era zdrobită. Această carte nouă avea mai multe întrebări decât răspunsuri. Semăna cu o călătorie a durerii în care se ajunge cumva la portul sigur al credinţei.

Când a terminat de scris, Lewis a înţeles că lumea nu-l văzuse niciodată aşa de transparent şi de emoţional. A decis să publice *A Grief Observed* sub pseudonimul N. W. Clerk. Curând o mulţime de prieteni dragi îi aduceau „cartea lui Clerk", spunându-i: „Iată, poate că această cărticică te va ajuta." Lewis a trebuit să renunţe la acest pseudonim şi să recunoască că el era autorul cărţii şi „proprietarul" durerii pe care o exprima. A fost o carte născută din durere, chiar mai multă durere decât cartea cu răspunsuri intelectuale, care i-a ajutat pe cei ce treceau prin suferinţe.[13]

Dezastrele realizează o operaţie dureroasă în adâncurile fiinţei noastre, dar mâna Medicului este tandră şi sigură. El doreşte să ne facă mai buni, mai puternici, mai capabili de slujire într-o lume a inimilor frânte. În timp ce slujim atât propriei noastre dureri, cât şi durerilor altora, ne asemănăm tot mai mult cu Mântuitorul care a vindecat durerea oriunde a întâlnit-o.

Dezastrele ne învaţă să ne amintim promisiunile lui Dumnezeu

Dumnezeu ne-a făcut o promisiune impresionantă, atotcuprinzătoare care ne asigură vindecarea deplină de frica de dezastre. Apocalipsa 21:3-4 spune: „Şi am auzit un glas tare, care ieşea din scaunul de domnie şi zicea: «Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, şi ei vor fi poporul Lui, şi Dumnezeu Însuşi va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor. El va şterge orice lacrimă din ochii lor. Şi moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici ţipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut.»"

Dezastrele ne amintesc că Dumnezeu nu a intenţionat ca pământul acesta căzut, în care există moarte, dezastre °i stricăciune să fie casa noastră permanentă. După cum spune vechea zicală: „Această lume nu e casa mea; sunt doar în trecere." Calamităţile pe care le experimentăm aici sunt doar fenomene temporare. Fiecare dezastru ne aminteşte că ne aşteaptă o veşnicie fără dezastre şi ne animă inimile să o dorim.

Pavel îşi exprimă această tânjire: „De asemenea, şi firea aşteaptă cu o dorinţă înfocată descoperirea fiilor lui Dumnezeu... Dar ştim că până în ziua de azi, toată firea suspină şi sufere durerile naşterii" (Rom. 8:19, 22).

Dinesh D'Souza rezumă modul în care această promisiune a lui Dumnezeu ne asigură victoria ultimă asupra dezastrelor:

> Singura modalitate de a triumfa cu adevărat asupra răului şi a suferinţei este să trăim pentru totdeauna într-un loc în care aceste lucruri nu există. Creştinismul afirmă că există un astfel de loc şi că el este disponibil pentru noi toţi cei care îl căutăm. Nimeni nu poate nega faptul că, dacă această afirmaţie este adevărată, atunci răul şi suferinţa sunt prezentate ca greutăţi şi nedreptăţi temporare. Ele sunt la fel de trecătoare ca viţele noastre scurte, muritoare. În acest caz, Dumnezeu ne-a arătat o cale de a domni asupra răului şi a suferinţei care, în cele din urmă, vor fi învinse în viaţa viitoare.[14]

Dezastrele ne învaţă să ne bazăm pe prezenţa lui Dumnezeu °i pe puterea Lui

Am început acest capitol uitându-ne la experiența îngrozitoare a unui om numit Iov. Este potrivit să ne întoarcem din nou la el ca să vedem modul în care s-au derulat evenimentele tragice ale vieții sale.

Iov a trecut printr-o depresie gravă în timp ce se zbătea să facă față pierderilor suferite. Dar el găsește curând în interiorul său un devotament puternic, plin de încredere față de Dumnezeu. „Chiar dacă mă va ucide", hotărăşte Iov, „tot mă voi încrede în El" (Iov 13:15).

Prin harul lui Dumnezeu, Iov reuşeşte să-şi păstreze credința puternică şi nădejdea în El, convins fiind că Dumnezeu are pregătit ceva bun pentru el:

> Dar ştiu că Răscumpărătorul meu este viu
> şi că se va ridica la urmă pe pământ.
> Chiar dacă mi se va nimici pielea,
> şi chiar dacă nu voi mai avea carne,
> voi vedea totuşi pe Dumnezeu.
> Îl voi vedea şi-mi va fi binevoitor;
> ochii mei Îl vor vedea, şi nu ai altuia.
> Sufletul meu tânjeşte de dorul acesta înăuntrul meu.
> Iov 19:25-27

În cele din urmă Dumnezeu îi vorbeşte lui Iov şi prietenilor săi. Dar în loc să le explice căile Sale, El Îşi proclamă atotputernicia şi le face de râs încercările stupide de a explica suferința. Când aude glasul lui Dumnezeu, Iov se smereşte şi se pocăieşte de faptul că I-a pus întrebări lui Dumnezeu:

> Urechea mea auzise vorbindu-se de Tine; dar acum ochiul meu Te-a văzut. De aceea
> mi-e scârbă de mine şi mă pocăiesc în țărână şi cenuşă. Iov 42:5-6

Dar nu acesta este finalul istoriei lui Iov. În ultimul capitol al cărții ni se spune: „În cei din urmă ani ai săi, Iov a primit de la Domnul mai multe binecuvântări decât primise în cei dintâi." A avut o mulțime de animale şi încă zece copii (Iov 42:12-15). Astfel Iov a fost răsplătit din plin pentru răbdarea, credința şi încrederea sa deplină în puterea lui Dumnezeu.

N-ar trebui să considerăm că asta înseamnă că toți cei care au parte de dezastre vor primi înapoi totul în viața aceasta. Promisiunea este că, indiferent prin ce suferințe trec aici cei care-L iubesc pe Dumnezeu, va veni o vreme când binecuvântările lui Dumnezeu ne vor face să uităm fiecare durere pe care am suferit-o vreodată.

Celebra autoare Hannah Whitall Smith a fost chinuită de o durere îngrozitoare °i de întrebări fără răspuns. I se părea, aşa cum ți s-a părut ție şi mi s-a părut °i mie, că nimeni nu-i putea înțelege experiențele. Nu ştia încotro să se îndrepte după ajutor, până când i s-a spus despre o creştină foarte spirituală care locuia în apropiere:

> Aşadar, într-o după-amiază mi-am strâns tot curajul, am mers s-o văd şi mi-am vărsat sufletul înaintea ei. M-am aşteptat să se intereseze de mine şi să facă tot ce putea ca să mă ajute. Când mi-am terminat istorisirea şi am făcut o pauză, m-am aşteptat să primesc înțelegere şi atenție, dar ea mi-a spus simplu: „Da, s-ar putea ca tot ceea ce spui tu să fie adevărat, dar, în ciuda tuturor acestora, există un Dumnezeu."
>
> Am aşteptat câteva minute să-mi mai spună ceva, dar n-a mai zis nimic; prietena şi îndrumătoarea mea părea să fi spus tot ceea ce era necesar. „Dar", am continuat eu, „cu siguranță că n-ai înțeles cât de grave şi de complicate sunt problemele mele".
>
> „O, da, am înțeles", mi-a răspuns prietena mea, „dar, după cum ți-am spus, există un Dumnezeu". N-am putut-o convinge să-mi dea alt răspuns. Mi s-a părut foarte dezamăgitor şi inadecvat. Am simțit că experiențele mele neobişnuite şi chinuitoare nu puteau fi rezolvate prin ceva atât de simplu precum afirmația: „Da, dar există un Dumnezeu."
>
> În cele din urmă. am ajuns treptat să cred că, fiind Creatorul şi Răscumpărătorul meu, El trebuie să-mi fie îndeajuns şi am dobândit convingerea că într-adevăr El mi-era suficient şi ochii mi s-au deschis față de realitatea absolutei şi completei atotsuficiențe a lui Dumnezeu.[15]

Dumnezeu *este* suficient. Oare cuvintele acestea de îndrumare îți par şi ție - aşa cum i s-au părut lui Hannah - o banală simplificare exagerată? Ele pot fi considerate aşa până când, precum Hannah, începem să gândim mai profund. Realitatea este că Dumnezeu *trebuie* să fie suficient, căci dacă El nu este suficient, unde să căutăm planul B? Dacă Dumnezeul cerurilor °i al pământului - care este mai puternic ca toate armatele lumii, care poate face ca pământul să se topească în mare - nu este Domnul crizei tale, atunci ai probleme mari. Şi la fel am °i eu.

Dumnezeu *este* suficient. El deține controlul. El ține destinul galaxiilor în mâinile Sale °i-ți cunoaşte numărul exact al firelor de păr din cap. Mai presus de orice, El te iubeşte şi a ales să-Şi arate această dragoste nu prin cuvinte, ci prin sângele curs la cruce.

Aşadar, lasă vântul să sufle. Lasă ca pământul însuşi să se deschidă sub noi. Noi ne găsim refugiul doar în Dumnezeu... şi El ne este suficient.

Dumnezeu este adăpostul şi sprijinul nostru,
un ajutor care nu lipseşte niciodată în nevoi.
De aceea nu ne temem, DEZASTRELE: TEAMA DE CALAMITĂȚI NATURALE
chiar dacă s-ar zgudui pământul,
şi s-ar clătina munții în inima mărilor.
Chiar dacă ar urla şi ar spumega valurile mării,
şi s-ar ridica până acolo de să se cutremure munții.
PSALMUL 46:1-3

CAPITOLUL 2

BOALA:
Teama de boli grave

Căci Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, care te iau de mâna dreaptă °i-ți zic: „Nu te teme de nimic, Eu îți vin în ajutor!"

ISAIA 41:13

Chiar înainte de a scrie acest capitol mi-am făcut analizele bianuale la CT. De aproape 20 de ani merg regulat la Scripps Clinic din La Jolla, California. Totul a început în 1994, când am fost diagnosticat cu limfomul non-Hodgkin la Clinica Mayo din Rochester, Minnesota. Am hotărât să fac chimioterapie la Scripps, aproape de casa mea. Cu fiecare an care trece, personalul de acolo ocupă un loc tot mai însemnat pe lista eroilor mei.

În prima mea zi la Scripps l-am întâlnit pe dr. Alan Saven, oncologul. După două decenii, el încă mă examinează de două ori pe an. El °i dr. Carles Mason, medicul care a coordonat transplantul de celule stem, mi-au salvat viața.

Fără doar °i poate, Dumnezeu merită toată gloria - El °i doar El ține viața mea în mâinile Sale. Dar, de asemenea, ştiu că El ridică oameni înzestrați care îşi folosesc abilitățile ca agenți ai lui Dumnezeu în eliberarea darului Său de vindecare. Sunt atât de recunoscător pentru aceşti specialişti talentați şi le comunic lucrul acesta ori de câte ori am ocazia.

Nu vă voi relata toate detaliile luptei mele cu cancerul. Le puteți găsi în cartea mea *When Your Worlds Falls Apart.* Dar aici în această carte despre teamă, nu pot să nu-mi aduc aminte de aceste experiențe. Oamenii ştiu că sunt pastor şi îmi cunosc ideile despre problemele spirituale. Prin urmare doresc să ştie dacă mi-a fost teamă în perioada când m-am luptat cu cancerul. Sunt mai mult decât bucuros să răspund acestei întrebări, dar trebuie să vă avertizez că s-ar putea să vă fie greu să înțelegeți cu adevărat ceea ce vă spun.

Cancerul este unul dintre acele subiecte pe care nu le poți înțelege din experiența altcuiva. Este mai cuprinzător ca viața; are implicații atât de puternice încât schimbă o persoană pentru totdeauna. Ori de câte ori deschid uşa la Scripps, sentimentele mă copleşesc din nou, chiar dacă timp de două decenii am avut doar rezultate bune la teste. Vestea bună nu şterge niciodată amintirea şi emoțiile acelor perioade nesigure.

Aşadar mi-a fost teamă? Îmi revine frica chiar acum? Iată ce am scris în cartea menționată anterior:

Categoric! Mi-a fost *extrem* de teamă. Lucrul acesta e foarte clar. Mi-a fost teamă de moarte? Nu. Nu mi-e teamă să plec din această viață, deşi nici nu sunt dornic s-o fac. O mare parte din teama mea viza pierderea unor ani prețioşi împreună cu oamenii pe care îi iubesc. O altă parte avea de-a face cu durerea. O alta avea de-a face cu necunoscutul. Cum ai reacționa tu la vestea că suferi de o boală care ți-

ar putea fi fatală? Imaginează-ți gândurile şi sentimentele care ți-ar putea copleşi inima într-o astfel de situație şi vei şti ce am experimentat eu.[1]

Misionara Isobel Kuhn a scris o carte ce poartă titlul *In the Arena,* în care explică un adevăr minunat: o viață plină de probleme şi regrese poate deveni o viață plină cu unelte unice pentru împărtăşirea Evangheliei. Fiecare problemă cu care s-a confruntat i-a adus mai multe ocazii de a-L glorifica pe Dumnezeu prin înțelepciunea pe care a acumulat-o.

În capitolul final, Isobel arată cum a făcut față cancerului de sân. Sănătatea a devenit marea ei preocupare °i ştiind cât de repede se poate răspândi cancerul, impusul ei firesc a fost să intre în panică - să se aştepte la ce era mai rău. Dacă tuşea, se gândea că are cancer la plămâni. O durere de dinți însemna cancer la gură. Fiecare durere măruntă sau junghi era un prevestitor al unor consecințe îngrozitoare privind sănătatea. A învățat că boala este gazda fricii.

Totuşi, în cele din urmă, Isobel a aflat că Cristos învinge fiecare teamă. Acest mesaj poate schimba lumea şi îți poate schimba şi viața ta.

LARGA RĂSPÂNDIRE A BOLII

Ne este greu să ne imaginăm pe cineva care să aibă parte de o sănătate perfectă, dar Adam şi Eva s-au bucurat de aşa ceva. Trupurile lor erau perfecte. Însăşi conceptul de boală le era străin. Desigur, păcatul a nimicit această realitate. Păcatul i-a costat darul perfecțiunii primit de la Dumnezeu şi a stricat întreaga ordine a creației. După cum ne spune Pavel, creația lui Dumnezeu, afectată acum de boală şi stricăciune, suspină în agonie (Rom. 8:20-22). Din cauza răzvrătirii lui Adam şi a Evei, boala este acum un element des întâlnit în existența noastră. Fiecare dintre noi va petrece o perioadă din viață fiind bolnav, suferind sau aflându-se pe moarte.

Noi privim boala cu repulsie şi groază, şi simțim undeva în duhurile noastre că lucrurile n-au fost menite să fie aşa. Dumnezeu a pus veşnicia în inimile noastre şi astfel amenințarea la adresa vieții apare ca o intruziune respingătoare. Aşteptăm cu nerăbdare ziua când blestemul păcatului va fi ridicat - „aşteptăm înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru" (Rom. 8:23). Până atunci trebuie să ne confruntăm cu realitatea inevitabilă că trupurile noastre sunt supuse bolii.

După ce ne pierdem sensul naiv al invulnerabilității tinereții, ne neliniştim ori de câte ori apar dureri şi suferințe şi de ceea ce ne-ar putea prevesti acestea. Ne agităm când ne sună doctorul să ne spună rezultatul unui test şi ne speriem de privirea de pe fața lui atunci când intră în cabinet. Ne panicăm din cauza unei senzații ciudate în piept sau a unei umflături. Acestea sunt temeri elementare, primare. Moartea îşi face încet-încet lucrarea: dinții ni se strică, membrele ne devin tot mai inflexibile şi simțurile ne amorțesc. Dar există atâtea modalități de a ne menține °i îngriji trupurile. Alergăm, facem exerciții fizice, ne hrănim corect °i apoi, după cum spune comediantul Redd Foxx, într-o zi vom sta întinşi jos într-un spital „murind de nimic".

Diversitatea corpului uman oferă multe puncte de intrare pentru moarte. Conform Federal Centers for Disease Control, în Statele Unite cauza principală a apariției morții datorită bolilor o reprezintă (în ordine descrescătoare) bolile de inimă, cancerul, bolile de respirație, accidentele vasculare, boala Alzheimer, diabeturile, insuficiența renală °i pneumonia.[3]

Bolile nu doar că au un preț fizic °i emoțional, dar au °i unul financiar. Statele Unite este cea mai cheltuitoare națiune în ce priveşte tratarea bolilor.[4] În 2010, costurile totale pentru sănătate au depăşit 2,5 miliarde de dolari.[5] Din cauza acestor costuri astronomice, o problemă medicală majoră poate distruge o familie care trăieşte la limită din punct de vedere al banilor. Când ne pierdem sănătatea, ni se golesc şi portofelele.

Cuvântul boală înseamnă literal „nu e uşor" [în engl. *dis-ease* - nota trad.]. Experiența noastră confirmă acuratețea acestei definiții. Boala ne distruge tiparele de viață, ne fură controlul şi ridică bariere în relațiile noastre cu alți oameni. Ea ne trimite la centre medicale scumpe unde ne punem soarta în mâinile unor străini. Ne face dependenți de medicamente al căror efect nu-l înțelegem. Reclamele pentru aceste medicamente arată oameni fericiți şi sănătoşi care nu par să aibă nici o grijă în această lume. Dar la sfârşitul acelei reclame sunt enumerate toate efectele secundare amenințătoare cu o voce mai redusă ca volum şi cu viteza unuia care face licitații şi a folosit steroizi.

Spitalele nu sunt locuri plăcute. Sunt un conglomerat de ace, tuburi, monitoare, pilule, butoane şi ploşti - ca să nu mai pomenim de lipsa totală a decenței şi a intimității. Odată, în timp ce eram în spital, un prieten mi-a trimis poezia perfectă care descrie toate aceste aspecte:

Stăteam văzându-mi de treburile mele,
Lăsându-mi mintea să se relaxeze,

Când a intrat o asistentă cu un zâmbet vesel
Şi mi-a dat un halat cu o deschizătură la spate.
„Fă un du°", mi-a spus ea,
„Şi pregăte°te-te. Apoi intră în sacul acesta."
Se referea la halatul cu deschizătură la spate.
„Te vor duce să-ți facă ni°te teste", mi-a spus ea.
Mă vor întinde pe un pat,
Fără nimic între mine °i lumea aceasta rece °i crudă Decât un halat cu o despărțitură la spate! În față îmi vine până la genunchi Pe laterale e destul de larg.
Dar de departe cea mai mare meteahnă este această despărțitură de la spate.
Cel care a croit acest halat A fost într-adevăr bun la glume, Dar eu n-am reuşit să văd nimic amuzant La un halat care are o despărțitură la spate. Îi aud venind după mine Aud țăcăniturile roților târgii. Mă voi plimba prin holuri întins pe o masă Într-un halat cu o despărțitură la mijloc. Când voi ajunge în ceruri, nu-mi va păsa Dacă haina mea va fi albă, ro°ie sau neagră. Singurul lucru pe care vi-l cer este: Nu-mi dați una cu despărțitură la spate!

Cu toții ne temem de boală, totuşi una sau mai multe boli ne vor ajunge pe fiecare dintre noi. Poate că te lupți cu una chiar acum. Poate că este chiar după colț sau poate că cineva drag se luptă cu disperare pentru sănătatea sa. Boala este larg răspândită şi inevitabilă, dar modul cum o înțelegem ne determină să avem atitudini foarte diferite față de ea. Nu e surprinzător că Biblia are multe de spus despre boală şi despre modul cum s-au raportat oamenii la ea.

EXEMPLE BIBLICE DE PERSOANE BOLNAVE

N-am ținut niciodată o serie de predici despre „Personaje biblice bolnave" °i niciun pastor pe care-l cunosc n-a ținut o astfel de serie. Însă ar exista material din belşug. De exemplu:

- Pavel şi „țepuşul din carne", care posibil să fi fost o boală fizică (2 Cor. 12:7)
- Iov stând pe cenuşă, acoperit cu bube (Iov 2:7-8)
- Lazăr, un tânăr cu o boală terminală (Ioan 11:1-4)
- Femeia cu scurgerea de sânge (Marcu 5:25-29)
- Naaman şi lepra lui (2 Regi 5:1)
- Regele David şi „boala rea" care s-a lipit de el (Ps. 41:8)
- Împăratul Asa şi boala lui de picioare (1 Regi 15:23)
- Regele Ieroboam şi boala lui de intestine (2 Cron. 21:15)
- Prietenii galileeni ai lui Cristos care aveau „tot felul de boli şi neputințe" (Mat. 4:23)
- Epafrodit, care a fost „bolnav şi foarte aproape de moarte" (Fii. 2:26-27)
- Dorca, care s-a îmbolnăvit, a murit şi a fost înviată din morți de Petru (Fapte 9:36-41)

Când citim despre oamenii din Scriptură care au suferit de diferite boli, recunoaştem aceleaşi emoții pe care le simțim şi noi azi. Un exempiu fascinant este Ezechia, un rege ai iui Iuda. Să privim mai întâi la viața sa, apoi să analizăm cum a abordat el boala. Lupta lui cu boala este relatată de trei ori: în 2 Regi 20, 2 Cronici 32 şi Isaia 38.

Ezechia a fost unul dintre cei mai mari regi ai lui Iuda. „El şi-a pus încrederea în Domnul Dumnezeul lui Israel; şi dintre toți împărații lui Iuda, care au venit după el sau care au fost înainte de el, n-a fost nici unul ca el" (2 Regi 18:5). Ezechia a urcat pe tron la vârsta de 25 de ani şi a inițiat o perioadă de trezire religioasă în care a fost susținut de Isaia, poate cel mai nobil şi mai semnificativ dintre profeții evrei. Ezechia a deschis uşile de mult timp închise ale Templului din Ierusalim şi a început renovarea lui, dând următoarea sarcină preoților şi leviților: „Ascultați-mă, Leviților! Acum sfințiți-vă, sfințiți Casa Domnului, Dumnezeului părinților voştri, şi scoateți afară din Sfântul locaş ce este necurat" (2 Cron. 29:5).

Versetele finale ale acestui capitol lung descriu serviciile somptuoase de dedicare a Templului şi bucuria regelui şi a oamenilor săi care au simțit că Dumnezeu făcea un lucru minunat printre ei. (Lecturarea acestei relatări ne face să ne dorim mult o trezire similară azi.) În capitolul 30, aflăm că mâna lui Dumnezeu era peste această națiune, aducându-i pe oameni împreună în unitate şi ascultare de Domnul. În 2 Cronici 31:20-21, găsim un rezumat foarte favorabil al domniei lui Ezechia:

> Ezechia. a făcut ce este bine, ce este drept, ce este adevărat, înaintea Domnului, Dumnezeului său. A lucrat cu toată inima, şi a izbutit în tot ce a făcut pentru Casa lui Dumnezeu, pentru lege şi pentru porunci, ca să caute pe Dumnezeul său.

A fost o epocă de aur a credinței și prosperității în Iuda și toate lucrurile au mers bine timp de 10-15 ani. Apoi, după ce Ezechia a împlinit 39 de ani, s-a îmbolnăvit. Profetul Isaia a venit la el și i-a spus: „Pune-ți în rânduială casa, căci vei muri, și nu vei mai trăi" (Is. 38:1).

EMOȚIILE DUREROASE ALE BOLII

Cum ai reacționa dacă ai afla că moartea ți-e iminentă? Dacă un om evlavios precum Ezechia „a vărsat multe lacrimi" (Is. 38:3), putem înțelege că a ne exprima mâhnirea atunci când suntem loviți de știri medicale îngrozitoare nu este un păcat. Ezechia n-a fost doar un rege evlavios, ci și un *om* evlavios. Și, în mod firesc, oamenii se întristează la aflarea unei vești rele. În timp ce urmărim progresul bolii lui Ezechia, vom strânge câteva informații utile pentru arta de a gestiona o sănătate precară.

Rugăciunea

> Ezechia s-a întors cu fața la perete, și a făcut Domnului următoarea rugăciune: „Doamne, adu-Ți aminte că am umblat înaintea Ta cu credincioșie °i inimă curată, °i am făcut ce este bine înaintea Ta!" Și Ezechia a vărsat multe lacrimi.
> ISAIA 38:2-3

Ezechia, îngrozit °i foarte îndurerat, a udat patul de boală cu sudoare °i lacrimi. Mai târziu a scris despre boala sa, relatare pe care o găsim în Isaia 38:10-15. Primele versete ale acestui pasaj ne oferă o imagine vie °i dureroasă a inimii tulburate a lui Ezechia. Aici, în parafrazarea memorabilă a lui Eugene Peterson, găsim gândurile acestui rege la aflarea veștii despre moartea sa iminentă.

> În cei mai buni ani ai vieții mele
> trebuie să plec din lumea aceasta. Timpul care mi-a mai rămas
> îl voi petrece în camera de așteptare a morții. Nu-L voi mai vedea pe Domnul
> pe pământul celor vii. Nu mă voi mai întâlni cu vecinii,
> Nu voi mai petrece timp cu prietenii. Trupul acesta pe care l-am primit
> îmi este luat și mutat ca un cort. Ca un țesător mi-am făcut sul covorul vieții,
> căci Dumnezeu m-a scos din război Și la sfârșitul zilei se curăță resturile rămase.
> Strig după ajutor până dimineața, Ca un leu, Dumnezeu mă izbește și mă love ște,
> în curând va termina cu mine. Croncănesc ca o găină,
> și gem ca o porumbiță. Mă dor ochii de cât am privit spre cer după ajutor:
> „Stăpâne, sunt în necaz. Scapă-mă!" Dar ce rost are? Dumnezeu Însuși mi-a vorbit.
> A terminat cu mine. Nu pot dormi -
> Sunt atât sunt de agitat și de tulburat. ISAIA 38:10-15, VERSIUNEA *MESSAGE*

Când am scris despre propria mea experiență cu boala am arătat că am avut nevoie de trei zile doar ca să fiu în stare să-i spun soției mele vestea pe care mi-a dat-o medicul. A doua zi după primirea diagnosticului ea își planificase să plece din oraș ca să-și viziteze mama, și am decis să n-o împovărez. Știam că și-ar fi anulat imediat călătoria și merita oare să facă lucrul acesta? Nu avea niciun sens s-o tulbur înainte de a-mi face și alte teste.

Așa că am păstrat tăcerea. În ziua următoare am dus-o cu mașina la aeroport și dintr-odată am simțit chinul năprasnic al singurătății; era timpul să mă confrunt cu jungla întunecată a gândurilor mele. Am tânjit după mângâierea ei, dar erau doar trei zile de așteptare. Ne-am întâlnit într-un alt oraș în care eram programat să vorbesc și acolo i-am spus calm ce-mi ziseseră medicii.

Am plâns, dar nu cu amărăciune. Chiar într-un astfel de moment trist, știam că avem credință și că ne avem unul pe altul. Ne-am ținut de mână ore în șir, în timp ce afară se lăsa amurgul.

În timpul celor trei zile de meditație solitară de dinainte am experimentat ceea ce a trăit Ezechia. *Stăpâne, sunt în necaz. Scapă-mă!* M-am rugat, așa cum S-a rugat Isus să-I fie luat paharul de la El. Dar, tot așa cum El Și-a exprimat dorințele în limitele voii Tatălui (Luca 22:42), știam și eu ceea ce știu toți creștinii adevărați: rugăciunile mele vor trece printr-un proces care se va sfârși în aceeași destinație: *Doamne, facă-se nu voia mea, ci voia Ta.*

Desigur, nu-mi compar suferința cu aceea a Fiului lui Dumnezeu. Doar am urmat exemplul Său pentru a ajunge la hotărârea care știam că e inevitabilă. Știam că voia Sa e infinit mai înțeleaptă decât slaba mea înțelegere. Ciclul fiecărei rugăciuni îndurerate trebuie să treacă de la freneticele noastre dorințe omenești la ascultare plină de dragoste și încredere.

Lacrimile şi rugăciunea sunt reacţii de înţeles în faţa bolii, fie că noi suntem cei ce suferim, fie că suntem îndureraţi pentru cineva drag. Deşi nu putem prezice cum va răspunde Domnul, ştim că întotdeauna lacrimile şi rugăciunile oamenilor Săi care suferă Îl vor mişca (Ps. 56:8).

Promisiunea

Atunci cuvântul Domnului a vorbit lui Isaia astfel: „Du-te,
°i spune lui Ezechia: «Aşa vorbeşte Domnul, Dumnezeul tatălui tău David: ‚Am auzit rugăciunea ta şi am văzut lacrimile tale. Iată că voi mai adăuga încă cincisprezece ani la zilele vieţii tale.'»"
ISAIA 38:4-5

Aici Ezechia a primit vestea plină de bucurie pe care dorea s-o audă: Dumnezeu îl va vindeca. De ce a făcut Dumnezeu lucrul acesta? De ce l-a vindecat pe rege şi i-a mai dat încă 15 ani de viaţă? În parte, deoarece a văzut lacrimile lui Ezechia şi a fost mişcat de compasiune.

Aduceţi-vă aminte de rugăciunea lui Ezechia pentru a fi vindecat: „Doamne, adu-Ţi aminte că am umblat înaintea Ta cu credin- cioşie şi inimă curată, şi am făcut ce este bine înaintea Ta!" (Is. 38:3). Ezechia şi-a pledat cauza înaintea lui Dumnezeu: „Ţi-am fost credincios. Am curăţat ţara de idoli şi am restaurat închinarea la Templu. Aşa că, în schimb, Te rog să fii îndurător şi să mă vindeci."

Trebuie totuşi să ne amintim că indiferent cât de mare rege a fost Ezechia, Dumnezeu nu avea obligaţia să-l vindece. Nu putem câştiga bunăvoinţa lui Dumnezeu prin faptele noastre. Vindecarea lui Dumnezeu are de-a face cu credincioşia Lui, nu cu a noastră. Vindecarea vine în acelaşi fel cum vine şi mântuirea - prin har: „prin rănile Lui suntem tămăduiţi" (Is. 53:5). Vindecarea este parte a naturii lui Dumnezeu şi, în harul Său, El o oferă tuturor celor care se tem de El: „Dar pentru voi, care vă temeţi de Numele Meu, va răsări Soarele neprihănirii, şi tămăduirea va fi sub aripile Lui" (Mal. 4:2).

În Isaia 38:5 găsim un alt motiv pentru vindecarea lui Ezechia: Dumnezeu îi spusese regelui: „Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeul tatălui tău David." Dumnezeu făcuse un legământ cu David că pe tronul lui Iuda va sta întotdeauna unul dintre urmaşii lui David. Pomenirea lui David în acest pasaj ne aminteşte că Dumnezeu este credincios promisiunilor Sale. Această credincioşie s-a dovedit atunci când, la trei ani după vindecarea lui Ezechia, s-a născut fiul său, Manase, care a urmat la tron (2 Cron. 33:1).

După ce Ezechia a fost vindecat, Dumnezeu i-a amintit din nou faptul că El este credincios promisiunii făcute lui David. A spus că El va apăra Ierusalimul de invazia asirienilor „din pricina Mea, °i din pricina robului Meu David" (2 Regi 19:34).

Modul cum S-a ocupat Dumnezeu de Ezechia °i de naţiunea sa erau parte a unei povestiri mai cuprinzătoare decât putea vedea Ezechia. De asemenea, avea de-a face cu gloria lui Dumnezeu - aşa cum se întâmplă întotdeauna - °i cu o promisiune făcută cu multă vreme în urmă lui David. Dumnezeu este întotdeauna bun, îndurător °i plin de compasiune.

De ce ne vindecă Dumnezeu? În esenţă, din aceleaşi motive pentru care l-a vindecat pe Ezechia: în primul rând, datorită harului °i a compasiunii Sale °i, în al doilea rând, de dragul lui Isus Cristos - fiul lui David. Asemenea istoriei lui Ezechia, °i istoriile noastre sunt parte a uneia mult mai cuprinzătoare pe care n-o putem încă înţelege.

Reţeta

Isaia zisese: „Să se aducă o turtă de smochine, °i s-o întindă
peste bubă; °i Ezechia va trăi."
ISAIA 38:21

Boala fatală a lui Ezechia a provenit dintr-un abces apărut undeva pe trup. Putem presupune că acesta se infectase °i eliberase otravă în organism. Dumnezeu i-a dat lui Isaia indicaţii pentru vindecare °i acestea trebuiau transmise medicilor curţii care îl tratau pe împărat.

Reţeta era o pastă făcută din smochine zdrobite care trebuia aplicată pe abces. E improbabil ca medicii de azi să folosească smochine ca medicament, metodă ce ar putea fi considerată medicină alternativă sau naturistă. Cel mai probabil ei ar inciza abcesul °i l-ar drena, apoi ar administra pacientului un antibiotic.

Te-ai putea întreba de ce S-a deranjat Dumnezeu să-i folosească pe medicii de la curte. De ce nu l-a vindecat pe Ezechia printr-un miracol? Dumnezeu are obiceiul de a folosi oameni, înzestrările lor °i resursele lor pentru a-Şi duce la îndeplinire planurile. De fapt, am fost creaţi ca să fim asistenţii Lui, făcând lucrarea Sa pe pământ (Gen. 1:28). După cum a spus C. S. Lewis, Dumnezeu „pare să nu facă nimic din ceea ce poate delega creaturilor Sale".[6] În mod clar, Dumnezeu a folosit medici °i reţete în vremea lui Ezechia, aşa cum face şi azi.

În 1994, medicii mi-au tratat limfomul cu chimioterapie. În 1998, când limfomul a revenit, am primit un transplant de celule stem. Asta este partea ştiinţifică a povestirii. Dar în spatele scenei, mulţi oameni se rugau pentru vindecarea mea. Aceasta este partea credinţei din povestire.

Astfel se ridică o întrebare. Cât de mult din vindecarea mea s-a datorat medicinii şi cât de mult rugăciunii? Nu putem şti, dar de fapt asta contează prea puțin: oricum, vindecarea vine de sus. Noi suntem cei care facem distincție între natural şi supranatural. Ambele sunt domeniul lui Dumnezeu. Eu pur şi simplu mă simt binecuvântat că am avut atât prieteni care s-au rugat pentru mine, cât şi medici pricepuți.

Un aspect pozitiv al soluțiilor medicale este că ele ne implică pe noi. Faptul că devenim agenți ai lui Dumnezeu în procesul nostru de vindecare ne zideşte credința, oferindu-ne speranță. Faptul că am urmat recomandările medicilor mei atenți şi dedicați a fost o încurajare puternică pentru mine. Am convingerea fermă că Dumnezeu m-a condus la acei medici speciali şi Îi mulțumesc lui Dumnezeu în fiecare zi pentru ei.

Când ne confruntăm cu o boală gravă, primul lucru pe care ar trebui să-l facem este să vorbim cu Dumnezeu. Să-I cerem îndrumare şi apoi să profităm de cel mai bun ajutor medical disponibil, aşa cum a făcut Ezechia. La urma urmei, Dumnezeul nostru este *Jehova-Rafa,* „Domnul, care te vindecă" (Ex. 15:26) - indiferent că El ne vindecă printr-un miracol, prin medicamente, sau ne cheamă la El.

Lauda

Amintirile lui Ezechia referitoare la experiența lui cu boala continuă în Isaia 38:17-20, unde el consemnează o mărturie a laudei la adresa lui Dumnezeu care l-a vindecat:

> Iată, chiar suferințele mele
> erau spre mântuirea mea;
> Tu ai găsit plăcere să-mi scoți sufletul din groapa putrezirii.
> Căci ai aruncat înapoia Ta toate păcatele mele!...
> Domnul m-a mântuit!
> De aceea, în toate zilele vieții noastre
> vom suna din coardele instrumentelor noastre,
> în Casa Domnului.
> ISAIA 38:17, 20

Ezechia I-a dat tot creditul lui Dumnezeu pentru miracolul vindecării. Nu pot citi aceste amintiri fără să-mi amintesc de cuvintele psalmistului:

> Binecuvântează, suflete, pe Domnul,
> °i tot ce este în mine să binecuvânteze Numele Lui cel Sfânt!
> Binecuvântează, suflete, pe Domnul,
> °i nu uita nici una din binefacerile Lui!
> El îți iartă toate fărădelegile tale
> El îți vindecă toate bolile tale.
> PSALMUL 103:1-3

Aceste pasaje ne amintesc că, după ce scăpăm de boală, primul lucru pe care trebuie să-l facem este să-L lăudăm pe Dumnezeu. Unii oameni nu se gândesc niciodată la aşa ceva; ei se roagă când sunt bolnavi °i-L uită rapid pe Dumnezeu după ce au fost vindecați. Nu vezi aici o lipsă de consecvență - sau mai grav, o lipsă a gratitudinii? Dacă ne rugăm pentru vindecare, de ce să nu-I mulțumim lui Dumnezeu atunci când vine vindecarea?

Oare unele boli sunt atât de mărunte °i de neînsemnate încât n-ar trebui să-L deranjăm pe Dumnezeu cu ele? Categoric nu! Este ceva obişnuit ca oamenii să-I mulțumească lui Dumnezeu după ce erau să se întâlnească cu moartea, cum ar fi o coliziune în trafic evitată în ultima secundă, dar mult prea puțini dintre noi Îl lăudăm după ce am scăpat de o gripă sau de o durere de cap. Dacă ne putem ruga pentru bolile grave, de ce să nu ne rugăm pentru *toate* bolile? Nimic din ceea ce ne provoacă durere nu este prea mărunt pentru grija Sa!

De fapt, Scriptura ne învață să ne rugăm nu doar pentru sănătatea noastră, ci pentru *toate lucrurile* (1 Tes. 5:17; Fil. 4:4-6).

Dacă ne rugăm pentru orice, n-ar trebui să-L lăudăm pe Dumnezeu pentru toate lucrurile (1 Tes. 5:18)? Este foarte simplu. Când ne putem ruga? Tot timpul. Când ar trebui să-L lăudăm pe Dumnezeu? Ori de câte ori ne rugăm.

Problema

> Dar Ezechia n-a răsplătit binefacerea pe care a primit-o, căci
> 1 s-a îngâmfat inima. Mânia Domnului a venit peste el,
> peste Iuda °i peste Ierusalim.
> 2 CRONICI 32:25

Din păcate, experiența medicală a lui Ezechia are un epilog tragic. După tot ce a făcut Dumnezeu pentru el, după darul celor 15 ani prețioşi care i s-au adăugat la viață, Ezechia n-a mai fost plăcut lui Dumnezeu. Cum s-a întâmplat asta? Vindecarea lui miraculoasă l-a făcut să-°i piardă smerenia de care dăduse dovadă atunci când fusese aproape de moarte.

Când a trecut criza, s-a dus °i pasiunea lui pentru Dumnezeu. În loc de a trăi smerit înaintea Domnului, inima lui a început să se umfle de mândrie. A devenit obsedat de bogății °i nu s-a mai uitat la Dumnezeu, ci la bunurile sale.

Mândria lui Ezechia °i încrederea în bogățiile sale l-au determinat să facă greşeala politică de a-°i arăta comorile °i arsenalul trimişilor din Babilon, imperiul care mai târziu avea să-i cucerească națiunea (Is. 39). Împăratul Babilonului îşi trimisese reprezentanții la Ezechia ca să-l felicite pentru însănătoşirea sa. Adevăratul lor motiv era însă să se linguşească pe lângă Ezechia pentru a încheia o alianță împotriva unui duşman comun: Asiria. Lucrul acesta nu era pe agenda lui Dumnezeu.

Datorită orgoliului şi a încrederii sale exagerate în sine, Ezechia nu L-a consultat pe Domnul în aceste chestiuni şi le-a încredințat vizitatorilor săi secrete de stat: „N-a rămas nimic în casa şi în ținuturile lui pe care să nu li-l fi arătat" (Is. 39:2). Noii săi „aliați" au fost foarte atenți.

Inima lui Isaia s-a îndurerat când a auzit de acțiunile nebuneşti ale împăratului. Profetul i-a prevestit judecata lui Dumnezeu asupra națiunii (Is. 39:3-7), ce a avut loc mai târziu atunci când babilonienii au distrus Ierusalimul °i i-au dus pe oamenii din Iuda într-o robie ce a durat 70 de ani. Ei au jefuit uşor comorile şi Templul deoarece ştiau unde erau depozitate bogățiile. Ezechia, care la început şi-a binecuvântat poporul îndreptând inimile oamenilor spre Dumnezeu, în cele din urmă i-a dezamăgit la fel de profund.

După ce Ezechia a murit, fiul său, Manase, a ajuns rege la vârsta de 12 ani şi a distrus tot binele pe care îl făcuse tatăl său. Timp de jumătate de secol cât a domnit, Manase a lăsat urme de sânge, violență, idolatrie şi chiar vrăjitorie. Tatăl său a curățat Templu, dar fiul l-a pângărit cu chipul cioplit al unui idol. Consecințele acestei conduceri rele au fost invaziile militare şi sângele copiilor sacrificați pe altarele păgâne. Împărăția lui Iuda a intrat pe o pantă alunecoasă din care nu avea să-şi mai revină.

Dumnezeu a avut motivele Lui pentru a-l vindeca pe Ezechia, chiar dacă El ştia viitorul. Totuşi nu putem să nu observăm că uneori toată lumea o duce mai bine când Dumnezeu spune nu. Națiunea a plătit un preț exorbitant pentru aceşti 15 ani suplimentari de viață ai lui Ezechia. După cum ne aminteşte psalmistul, fii atent pentru ce te rogi: s-ar putea să primeşti ceea ce ceri:

> El le-a dat ce cereau;
> dar a trimis o molimă printre ei.
> PSALMUL 106:15

Problema noastră este că perspectiva pe care o avem este foarte limitată, în timp ce perspectiva lui Dumnezeu este infinită. Noi ştim doar ceea ce ne doare şi vrem ca durerea să înceteze. Dar dacă am putea vedea ce loc are suferința noastră în perspectiva lui Dumnezeu, am putea pricepe că există lucruri mai rele decât întunericul nostru din prezent. S-ar putea ca boala să fie o rotiță necesară în planul divin de a aduce bine. uneori doar prin suferință devenim ceea ce doreşte Dumnezeu să fim.

Charles H. Spurgeon, în stilul lui uneori confuz, a declarat odată următoarele: „Îndrăznesc să spun că cea mai mare binecuvântare pământească pe care o poate da Dumnezeu cuiva este sănătatea, *cu excepția bolii.*"[7]

În loc de a cere insistent izbăvirea, mai înțelept ar fi să-L întrebăm pe Dumnezeu care este scopul suferinței noastre. *Cum pot creşte prin aceasta, Doamne?* Îi suntem plăcuți atunci când ne rugăm aşa cum S-a rugat Isus: „Totuşi, facă-se nu voia Mea, ci a Ta" (Luca 22:42).

ÎNCURAJĂRI PRACTICE PENTRU SITUAŢIILE CÂND NE CONFRUNTĂM CU BOALA

Dacă un Ezechia mai trist, dar mai înțelept, ar putea fi alături de noi ca să-i punem câteva întrebări, ce sfaturi ne-ar putea da care să ne ajute să ne raportăm corect la boală? Dați-mi voie să vă sugerez cinci posibile sfaturi.

Focalizează-ți mintea

> Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste şi de minte sănătoasă.
> 2 TIMOTEI 1:7

Imaginația omului este o forță puternică care poate crea viziuni frumoase ale unui viitor dorit sau poate pregăti cel mai rău scenariu. Aceste produse întunecate ale imaginației noastre ne pot arunca în ghearele fricii - un loc în care Dumnezeu nu ne-ar trimite niciodată. După cum ne arată acest verset din Scriptură, puterea de a alunga teama constă într-o minte sănătoasă.

Ne menținem o minte sănătoasă făcând orice gând „rob ascultării de Cristos" (2 Cor. 10:5). Pavel a scris aceste cuvinte atunci când apostolii falşi din Corint răspândeau minciuni despre lucrarea sa. Când în mintea noastră pătrunde un gând care nu este de la Dumnezeu („Sunt bolnav; voi muri!"), noi îl analizăm în lumina „cunoaşterii lui Dumnezeu" (versetul 5). Are acest gând o bază în realitate? Dacă nu, îl facem rob. Astfel el nu mai este liber şi nu ne poate îndepărta imaginația de bunătatea lui Dumnezeu şi nu ne poate conduce la o teamă nesănătoasă.

Când Isobel Kuhn se lupta cu cancerul, ea şi-a dat seama că adevăratul duşman era ceva prea profund pentru bisturiul chirurgului, ceva ce se găsea în lumea nevăzută a imaginației sale. A scris:

> Trebuia să-i interzic imaginației mele să se joace cu viitorul meu. Acest viitor, cred eu, a fost hotărât de Dumnezeu °i niciun om nu-l poate ghici. A-mi imagina cum sau când îmi va veni sfârşitul nu era doar ceva neavantajos pentru mine, ci categoric dăunător, aşa că a trebuit să-mi fac gândurile roabe, ca ele să nu-L poată necinsti pe Cristos.[8]

Cât de diferită ar fi viața ta dacă ți-ai putea face gândurile roabe ascultării de Cristos? Ai dormi mai bine noaptea. Ai fi mai bucuros şi mai puțin încordat. Prietenii te-ar considera mai vesel.

A avea o minte sănătoasă şi focalizată nu este atât de dificil precum crezi. Dacă pur şi simplu citim zilnic Scripturile într-un mod profund, meditativ şi cu o minte deschisă, Îl vom invita pe Duhul Sfânt să ne şoptească gânduri pline de putere. Doar El poate îmblânzi puterea nedisciplinată a inimii umane. Secretul pentru a rămâne tare şi a nu te descuraja este o minte centrată pe adevărul lui Dumnezeu.

Numără-ți binecuvântările

> Mulțumiți lui Dumnezeu pentru toate lucrurile; căci aceasta este voia lui Dumnezeu, în Cristos Isus, cu privire la voi.
> 1 TESALONICENI 5:18

Ce ai crede dacă ți-ai deschide Biblia la Efeseni 1 şi ai citi: „Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Cristos, care, *atunci când suntem bine şi sănătoşi,* ne binecuvântează cu tot felul de binecuvântări duhovniceşti, în locurile cereşti, în Cristos" (versetul 3)?

Probabil ştii că italicele pe care le-am inserat în acest verset nu se găsesc în Efeseni şi nici în alt loc din Biblie. Dumnezeu ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovniceşti, în locurile cereşti, în Cristos - punct! Fie că suntem puternici, fie că suntem slabi, cu trupuri sănătoase sau distruse de boală, suntem binecuvântați. „Şi noi toți am primit din plinătatea Lui, °i har după har" (loan 1:16).

Poate te întrebi cum ne putem simți binecuvântați în mijlocul unei boli care ne slăbeşte organismul. Nu înseamnă doar să te simți binecuvântat, de parcă asta ar fi ceva ce am putea obține prin imaginația noastră, ci să vezi binecuvântările enorme de care avem parte cu adevărat. În cartea ei *Gold by Moonlight,* Amy Carmichael compară trăirea cu boală şi durere cu o excursie într-o zonă accidentată. Chiar un peisaj mohorât, observă ea, are surprize care te înviorează, cum ar fi „flori minunate de floare-de- colț ce aşteaptă să fie culese printre stâncile dure ale circumstanțelor dificile".[9]

În perioadele de boală, binecuvântările noastre devin mai clare, mai bogate şi mai semnificative. Ceva terapeutic are loc în adâncul inimilor noastre atunci când ne numărăm binecuvântările. Ne putem bucura în rugăciune cu prietenii noştri, ne putem bucura de un bilețel de la o persoană dragă, de grija plină de compasiune a unei asistente conştiincioase, de zâmbetul unui medic, de versul unui imn care ne vine în minte, de vecinul care tunde peluza, de un verset din Biblie de care dăm chiar la momentul potrivit, de rețeta care ne reduce durerea, de raza de soare care pătrunde prin fereastra camerei, de designul complicat al unei flori dintr-o vază din apropiere sau de inocența şi veselia unui nepoțel care ne vizitează. În boală, focalizarea ne este mai bună şi percepția a ceea ce este cu adevărat important se îngustează pentru a exclude valorile periferice care ne zăpăcesc viețile atunci când lucrurile bune ne țin prea ocupați pentru a aprecia binecuvântările simple, care adesea sunt cele mai bune.

A ne instrui să identificăm aceste „flori sălbatice din pustie" este secretul de a învăța să le privim „ca o mare bucurie" (lacov 1:2). S-ar putea ca lucrul acesta să nu fie uşor, dar este esențial să ne menținem sănătatea spirituală şi pe cea a atitudinii. Asta ne va elibera de tirania de a ne limita doar la cadrul deteriorării fizice. Este ceva eliberator să pricepem că nu boala ne defineşte identitatea - că suntem mai mult ca durerile şi suferințele noastre.

De asemenea, boala ne determină să ne mutăm focalizarea dinspre lucrurile pământeşti spre cele cereşti. Aceasta este o schimbare vitală care poate juca un rol important în vindecarea noastră finală.

Dr. Ed Dobson era pastor coordonator la Calvary Church din Grand Rapids, Michigan, când a fost diagnosticat cu ALS (boala Lou Gehrig), o boală degenerativă şi terminală. Mai mulţi ani a încercat să-şi continue slujirea pastorală cu sprijinul bisericii sale. Când i-a devenit clar că nu mai poate continua, cu mare şovăială, a renunţat la lucrarea pastorală.

Dar nimic nu l-a putut opri pe Ed să-L binecuvânteze pe Domnul în toate lucrurile şi să-şi dezvolte disciplina laudei şi închinării personale. Ed şi fiul său cel mai mare au participat odată la un curs despre iudaism la o sinagogă din zonă unde au aflat despre binecuvântarea evreiască care începe astfel: „Binecuvântat eşti Tu, Dumnezeul nostru, Rege al universului." Dobson a scris:

> În mijlocul bolii mele, am început să-L binecuvântez pe Dumnezeu pentru toate darurile vieţii. Folosesc această formulă oficială (am învăţat s-o fac în ebraică) şi Îl binecuvântez pe Dumnezeu pentru fiecare zi. Îl binecuvântez pe Dumnezeu pentru faptul că pot face duş şi mă pot îmbrăca singur. Îl binecuvântez pe Dumnezeu pentru capacitatea de a-mi încheia nasturii. Îl binecuvântez pe Dumnezeu pentru capacitatea de a-mi duce mâncarea la gură, chiar dacă nu mai pot face lucrul acesta cu mâna dreaptă. Îl binecuvântez pe Dumnezeu pentru tot ceea ce pot face şi pentru fiecare dar ce vine de la El.[10]

În timp ce scriu aceste cuvinte, Ed Dobson continuă să le arate creştinilor cum să-şi numere binecuvântările, una câte una. Întotdeauna este un bun exerciţiu spiritual de matematică. Dacă Îi cerem lui Dumnezeu să ne dea o inimă liniştită şi mulţumitoare ce vede toate binecuvântările pe care ni le dă harul Său, El ne poate învăţa multe lecţii în boală, care nu pot fi învăţate niciodată atunci când suntem sănătoşi. După cum se exprimă predicatorul puritan Thomas Watson: „Un pat de boală ne învaţă adesea mai mult decât o predică."[11]

Biblia nu ne spune că trebuie să fim mulţumitori *pentru* toate lucrurile, cum ar fi durerea sau boala. Dar spune că ar trebui să fim mulţumitori *în* toate lucrurile - inclusiv în boală: „În toate lucrurile, mulţumiţi lui Dumnezeu; căci aceasta este voia lui Dumnezeu, în Cristos Isus, cu privire la voi" (1 Tes. 5.18, trad. lit.).

Continuă-ţi lucrarea

> Căci noi suntem lucrarea Lui, °i am fost zidiţi în Cristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele.
> EFESENI 2:10

Mulţi creştini ştiu cum i-a mântuit Dumnezeu - prin har, prin credinţă - dar nu toţi ştiu *de ce* ne-a mântuit Dumnezeu: „pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele" (Efes. 2:10). După cum a spus odată marele şi celebrul baschetbalist Jerry West: „Nu poţi face prea multe în viaţă dacă lucrezi doar în zilele când te simţi în formă."

Câtă vreme suntem pe acest pământ, există ceva ce putem face. Chiar atunci când nu mai putem merge pe picioarele noastre, putem umbla în Duhul. Pe patul său de moarte, profetul Elisei a continuat să-l sfătuiască pe loas, regele Israelului (2 Regi 13:14). Istoria e plină de exemple de sfinţi care L-au slujit pe Dumnezeu atâta vreme cât le-a permis trupul lor.

În timp ce Isobel Kuhn se lupta cu cancerul, a descoperit că a fi ocupată era pentru ea un medicament bun. Deşi era într-o mare măsură imobilizată la pat, şi-a făcut un program zilnic potrivit puterilor ei. A muncit la cartea ei, s-a implicat în rugăciune, lectură şi studiu şi s-a bucurat de scrisorile care-i veneau din întreaga lume.

Când nu a mai avut putere pentru aceste activităţi, a scris: „Cât timp sunt aici nu pot avea şi sănătate şi o viaţă normală. Prin urmare accept această realitate şi nu mă nelinişteşc din cauza ei."[12] Pe 20 martie 1957 Isobel Kuhn a trecut din această lume, plină de credinţă şi bucurie. A scris: „Pentru un creştin, faptul că se confruntă cu sfârşitul pelerinajului lui pământesc nu este ceva trist. Este ca o pregătire pentru cea mai fascinantă călătorie dintre
toate. Şi astfel o boală îngrozitoare devine o trambulină pentru
cer."[13]

Poetul britanic John Pounds (1766-1839) este o altă persoană care s-a dovedit a fi plină de credinţă atunci când s-a confruntat cu boala. Era un adolescent înalt °i puternic care muncea la docu- rile din Portsmouth. Într-o zi a căzut din vârful catargului unui vapor.

> Când lucrătorii au ajuns la el, nu era decât o masă de oase rupte. Timp de doi ani a stat în pat, în timp ce oasele i se vindecau, dar acestea i-au rămas strâmbe. Durerea nu-i înceta niciodată. Din plictiseală a început să citească Biblia. În cele din urmă, John s-a târât jos din pat, sperând să găsească ceva de lucru °i să facă ceva cu viaţa sa. Un cizmar l-a angajat °i, zi de zi, John stătea pe banca lui de cizmar, cu Biblia deschisă în poală. Curând a fost născut din nou prin credinţa în Cristos. John °i-a strâns suficienţi bani ca să-şi cumpere propriul magazin de pantofi, unde a realizat o pereche de ghete ortopedice pentru

nepotul său olog. Curând a confecționat pantofi ortopedici pentru alți copii °i magazinul lui de cizme a devenit un spital de copii în miniatură.

Pe măsură ce povara lui John pentru copii creştea, a început să hrănească copiii fără adăpost, să-i învețe să citească °i să le vorbească despre Domnul. Magazinul său a devenit cunoscut ca „Şcoala zdrențuroasă". Adesea John mergea şchiopătând prin port cu mâncare în buzunare, căutând mai mulți copii pe care să-i îngrijească. John Pounds a salvat de la disperare 500 de copii şi i-a condus pe toți la Cristos. Lucrarea sa a ajuns atât de cunoscută încât mi°- carea Şcoala zdrențuroasă s-a răspândit în toată Anglia. În cinstea lui John, Parlamentul a dat o serie de legi prin care se înființau şcoli pentru copiii săraci - case de băieți, case de fete, şcoli de zi şi şcoli de seară. Toate aveau clase biblice în care mii de copii au auzit Evanghelia.

John s-a prăbuşit şi a murit în 1 ianuarie 1839, în timp ce îngrijea piciorul rănit al unui băiat. A fost înmormântat în cimitirul unei biserici din High Street. Toată Anglia l-a plâns °i în biserică s-a pus o placă pe care scria: „Vei fi binecuvântat, căci ei nu te pot răsplăti."[14]

Ce ar fi devenit John Pounds dacă nu s-ar fi accidentat grav? Nu ştim. Dar ştim ce a devenit în ciuda traumatismului suferit, sau poate tocmai datorită lui. Asta ne aminteşte că nenorocirile şi limitările noastre nu înseamnă că Dumnezeu Şi-a terminat lucrarea cu noi. Cu cât devenim mai slabi, cu atât harul lui Dumnezeu se înmulțeşte mai mult (2 Cor. 12:9). De multe ori, faptul că trecem printr-o experiență dură ne echipează pentru o lucrare viitoare. De asemenea, ne permite să fim empatici şi să slujim unor oameni cu care poate că nu ne-am fi intersectat niciodată.

Noi am îndepărta suferința considerând-o un lucru rău, dar Dumnezeu nu iroseşte nimic. În mâinile Sale suferința devine un mijloc pentru miracole. El va deschide uşi noi ale mărturiei şi puterea Sa va străluci prin slăbiciunile noastre.

Revendică-ți promisiunile

> Dar Isus, când a auzit vestea aceasta, a zis: „Boala aceasta nu este spre moarte, ci spre slava lui Dumnezeu, pentru ca Fiul lui Dumnezeu să fie proslăvit prin ea."
> IOAN 11:4

Am spus mai devreme că vindecarea are un scop dublu - binele nostru şi gloria lui Dumnezeu. Isus a făcut un pas mai departe atunci când a afirmat că până şi moartea Îl poate glorifica pe Dumnezeu.

Poate că cel mai minunat adevăr din întreaga Biblie privitor la boala experimentată de creştini provine din cuvintele lui Isus din Ioan 11:4. Prietenul Său Lazăr fusese bolnav şi murise, iar când a sosit Isus, prietenul său era deja în mormânt de patru zile. Însă Isus nu a spus că boala lui Lazăr nu avea să *includă* moartea. El a spus că ea nu va *sfârşi* în moarte, ci va oferi o ocazie ca Dumnezeu să fie glorificat.

Datorită învierii lui Isus Cristos, trebuie să ne revendicăm promisiunea că, deşi bolile noastre ar putea include moartea, ele nu vor sfârşi în moarte; şi noi vom învia. Înarmați cu acest adevăr, putem vedea modul în care Dumnezeu Se poate glorifica pe Sine chiar prin boală. Când ne confruntăm cu o boală care ne amenință viața, ne putem înlocui teama cu hotărârea de a-L glorifica pe Acela care „face toate după sfatul voii Sale" (Efes. 1:11).

Gândeşte-te la viitorul tău

> Eu socotesc că suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi.
> ROMANI 8:18

Să presupunem că ai câştigat o călătorie gratuită în jurul lumii pentru tine şi încă o persoană. Aceasta include bilete la clasa I şi hoteluri de cinci stele, avioane private şi daruri generoase. (Vezi cât e puternică este imaginația?) Dar să presupunem că, în timp ce deschizi plicul care conține biletele, te tai la deget. I-ai putea spune tovarăşului tău: „Oh, m-am tăiat la deget!" Te-ai strâmba preț de o jumătate de secundă înainte de a zâmbi forțat cu gura până la urechi şi ai spune: „Cui îi pasă? Suntem pe punctul de a merge în călătoria vieții noastre."

Nu aş vrea să spun nimic ca să vă subestimez boala. Din proprie experiență cunosc nefericirea pe care o provoacă. Dar, conform lui Pavel şi din perspectiva Dumnezeului celui veşnic, suferințele din vremea de acum înseamnă mai puțin decât o tăietură la deget față de gloria ce urmează să ni se descopere.

Cu toate că Cristos a învins păcatul şi moartea, efectele acestora dăinuiesc, dar numai temporar. Boala trebuie acceptată, dar doar acum - şi întotdeauna neuitând că stăpâna ei, moartea însăşi, nu mai are nicio putere asupra noastră. Dacă viața aceasta ar fi tot ce avem, atunci cancerul şi orice altă boală care ne amenință viața ar

fi într-adevăr tragice. Dar deoarece uşile închisorii morţii au fost distruse, moartea nu ne mai poate ţine captivi. De aceea Pavel spune: „Căci pentru mine a trăi este Cristos şi a muri este un câştig" (Fil. 1:21). Noi aşteptăm cu nerăbdare să primim trupuri înviate, perfecte, fără niciun defect. După cum explică Pavel, Cristos „ne va schimba trupul stării noastre smerite şi-l va face asemenea trupului slavei Sale, prin lucrarea puterii pe care o are de a-Şi supune toate lucrurile" (Fil. 3:21).

Ar fi frumos să fim vindecaţi aici °i acum, aşa cum au fost vindecaţi Lazăr şi Ezechia. Dar dacă nu suntem vindecaţi acum, vom fi vindecaţi mai târziu. Fiecare dintre noi care Îi aparţine lui Isus Cristos are un cupon ca acela al lui Lazăr. Ceea ce a făcut Isus pentru el, va face Dumnezeu °i pentru noi. Marea diferenţă este că în noua noastră viaţă nu vom mai avea parte niciodată de boală. „[Dumnezeu] va şterge orice lacrimă din ochii [noştri]. Şi moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici ţipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut" (Apoc. 21:4).

Dr. Jonathan Thigpen, fost preşedinte al Evangelical Training Association, avea 45 de ani când a început să aibă unele probleme musculare. I s-a pus acelaşi diagnostic ca în cazul lui Ed Dobson - ALS sau boala Lou Gehrig. Această boală este terminală: nu i se cunoaşte nici cauza, nici tratamentul.

Thigpen descrie teama descurajantă pe care a simţit-o după ce a aflat diagnosticul: „Îmi amintesc că am ieşit din cabinetul acelui medic în Carol Stream, Illinois, şi în adâncul stomacului aveam un sentiment de teamă imensă. Mă simţeam de parcă fusesem îmbrăţişat de ceva atât de întunecat şi de îngrozitor încât nu-l puteam descrie."[15]

Apoi a auzit în mintea lui un glas drag, familiar - glasul tatălui său, dr. Charles Thigpen, citind cuvintele Psalmului 46:

> Dumnezeu este adăpostul şi sprijinul nostru,
> un ajutor, care nu lipseşte niciodată în nevoi.
> De aceea nu ne temem,
> chiar dacă s-ar zgudui pământul,
> şi s-ar clătina munţii în inima mărilor.
> Chiar dacă ar urla şi ar spumega valurile mării,
> şi s-ar ridica până acolo de să se cutremure munţii.
> PSALMUL 46:1-3

De multe ori Jonathan îşi însoţise tatăl atunci când vizita pacienţii aflaţi la spital şi le citea aceste cuvinte mângâietoare şi pline de forţă. Acum propriul său suflet era mângâiat. În timp ce se îndrepta spre maşină, noii întunecaţi care îi umbrise spiritul au început să se împrăştie. Dumnezeu deţinea totuşi controlul - şi el ştia foarte bine lucrul acesta. Jonathan nu a primit niciun răspuns, dar a ştiut că „teama nu poate rezista în faţa unei credinţe şi a unui Dumnezeu care nu se schimbă; teama îmi dispăruse".[16]

Jonathan s-a agăţat de Psalmul 46, aşa cum facem aşa de mulţi dintre noi cu anumite pasaje din Scriptură care ne dau o putere extraordinară tocmai când avem nevoie de ele. În lunile care au urmat, spiritul lui Jonathan a fost plin de bucurie, dar trupul său a slăbit tot mai mult în timp ce călătorea prin ţară împărtăşind aceste cuvinte despre refugiul şi tăria sa, despre ajutorul pe care l-a descoperit a fi foarte prezent în acea perioadă dificilă din viaţa sa. Încă o dată, Cristos Şi-a revendicat victoria în faţa a ceea ce părea a fi o nenorocire lipsită de sens.

Un predicator puritan a scris odată următoarele cuvinte: „Boala, atunci când este sfinţită, ne învaţă patru lucruri: vanitatea lumii, răutatea păcatului, neajutorarea omului şi caracterul nepreţuit al lui Cristos."[17] Ultimul dintre acestea, susţin eu, învinge goliciunea celorlalte. Dacă înaintea noastră stă cerul, de ce anume ne-am putea plânge?

În loc să ne plângem, să ne gândim la lucrul cel mai bun: avem un Medic minunat care Şi-a înviat propriul Fiu din morţi, lăsând în urmă un mormânt gol. Avem o casă cerească cu uşi primitoare larg deschise. Avem un Mântuitor înţelegător care nu ne dă niciodată un duh de teamă, ci unul de putere, de dragoste şi o minte sănătoasă. A înţelege lucrul acesta înseamnă a te bucura de o sănătate spirituală care învinge zilele întunecate pe care le poate aduce boala.

CAPITOLUL 3

DATORIILE:
Teama de colaps financiar

Temeţi-vă de Domnul, voi, sfinţii Lui, căci de nimic nu duc lipsă cei ce se tem de El!

DE CE ȚI-E TEAMĂ?

Ethelda Lopez era pregătită să se pensioneze °i să se bucure de zilele de aur ale perioadei ei de pe pământ. Fusese o muncitoare harnică întreaga ei viață de adult °i se aştepta să primească o pensie bună. Acum când pensia îi venea în fiecare lună, avea un sentiment al siguranței.

Apoi, într-o lună, nu a primit pensia.

Trebuia să fie o greşeală. După ce Ethelda a dat câteva telefoane, neliniştea i-a crescut. De investițiile ei se ocupa o firmă de contabilitate din sacramento. Dar compania nu mai putea fi găsită. De fiecare dată când telefona, auzea mesajul: „Numărul apelat nu mai este disponibil."

Ethelda lucrase la AT&T trei decenii. Câştigase bine. În toți aceşti ani contribuise la fondul de pensie, dar acum fusese lăsată în derivă ca un vas dezlegat de dana de ancorare. se contura cel mai rău scenariu posibil: nu-şi va mai putea plăti rata la casă.

Ethelda a dat mai multe telefoane - la companiile cu care făcuse ipoteca, la reprezentanții politici, la managerii băncilor - la toți cei care puteau să aducă puțină lumină cu privire la această nebunie. Dar totul a fost în zadar. Îşi pierduse toți banii - îi fuseseră luați, delapidați, furați. Ce mai conta cum anume se întâmplase? Brusc, pe neaşteptate, a ajuns săracă. În fiecare noapte plângea până adormea.

Temerile ei cele mai mari le-a trăit în ziua când a stat în fața tribunalului şi a văzut cum casa ei de vis a fost vândută la licitație unor străini. Cineva a dorit să ştie de ce plângea; avea nevoie cumva de ajutor? O, da. Dar când a încercat să explice că proprietatea ce se vindea la licitație era casa ei, nu a putut spune nimic în afară de câteva scâncete neinteligibile.

Povestea Etheldei este tragică, dar nu e unică. Astfel de licitații au avut loc în 2006 pe tot cuprinsul Statelor Unite, deoarece băncile au reintrat într-un procent alarmant în posesia caselor ipotecate. Peste tot familiile aflate în stare de şoc îşi strângeau bunurile şi se mutau.

În țara în care locuieşte Ethelda, la una din şapte locuințe urmează să i se prescrie ipoteca. Şi coşmarul continuă. Azi, la aproximativ 1,5 milioane de locuințe din Statele Unite urmează să li se prescrie ipoteca, iar alte 1,9 milioane sunt într-o situație critică.[1] Mulți proprietari, încercând disperați să prevină dezastrul, îşi epuizează rapid toate economiile.

Căminele noastre sunt sanctuarele noastre, locurile unde ne retragem, ne relaxăm şi ne refacem forțele. Dar dacă chiar şi acest spațiu devine nesigur, ce siguranță mai avem în această lume? Ideea de a ne pierde locuința ne loveşte - ei bine, după cum se spune - exact acolo unde locuim.

Pierderea este o parte inevitabilă a vieții. Nimic din ce este vizibil nu durează veşnic şi una dintre cele mai dure realități cu care ne confruntăm este momentul când aflăm prima dată acest adevăr. Ne pierdem un prieten, locul de muncă sau averea, totuşi viața merge înainte.

Cu cât pierderea este mai mare, cu atât mai adâncă este durerea. Colapsul financiar este o pierdere majoră care a produs în ultimii câțiva ani întristare şi suferință fără margini multor familii cu inimile zdrobite. Chiar dacă colapsul economic actual te-a cruțat, ştii că el te-ar putea atinge şi pe tine. Ştii că în această lume nu există locuințe stabile.

Într-un sens foarte real, suntem cu toții nomazi - pelerini cu destinația unei lumi veşnice, care doar trecem prin această lume materială. Lumea aceasta nu este casa noastră şi când o părăsim orice posesiune care rămâne după noi va fi a altcuiva. Efeme- ritatea acestei lumi şi a tot ceea ce este în ea e de fapt o veste bună pentru aceia dintre noi care ne încredem în Dumnezeu. Ea înseamnă că vom pleca la lucruri mai bune.

Dar alți oameni trăiesc doar pentru aici şi acum, precum proprietarul prosper, dar ignorant, din parabola lui Isus. Acest om şi-a pus credința în proprietățile sale şi apoi într-o noapte a auzit glasul lui Dumnezeu: „Nebunule! Chiar în noaptea aceasta ți se va cere înapoi sufletul; şi lucrurile pe care le-ai pregătit, ale cui vor fi?" (Luca 12.20).

Greşeala constă în a crede că locuința, proprietatea şi posesiunile sunt tot ce avem. De fapt, ele sunt cele mai puțin importante şi mai superficiale lucruri din tot ce avem. Lucrurile materiale ne fascinează datorită singurului lor avantaj: sunt tangibile. Pot fi văzute, atinse şi ținute în mână. Pe de altă parte, credința, speranța şi roada Duhului nu pot fi luate în mână şi examinate, cumpărate sau vândute, fotografiate sau filmate. Când

permitem lucrurilor tangibile, dar trecătoare, să ne împiedice percepția lucrurile nevăzute sau nepieritoare, ne pierdem perspectiva asupra adevăratelor valori.

Henry David Thoreau, filozoful iluminist, a înțeles acest principiu. În *Walden,* el a observat că oamenii din satul său își petreceau viața strângând lucruri care trebuiau curățate permanent de praf. Ei iubeau nebunește aceste lucruri, chiar își construiau viețile în jurul lor. Apoi, după ce mureau, oamenii le strângeau toate lucrurile, le duceau în piața orașului și le vindeau altor oameni care aveau să-și petreacă viețile curățindu-le de praf.[2]

Nu neg valoare lucrurilor tangibile. Tot ce a creat Dumnezeu este bun, inclusiv lumea materială (Gen. 1:31). Eu și soția mea avem o casă plină de bunuri pe care le apreciem mai mult sau mai puțin. Pozele familiei și amintirile de familie, de exemplu, înseamnă pentru noi mai mult decât telefoanele mobile sau mașinile. Ne bucurăm de lucrurile pe care le avem, dar nu uităm niciodată că ele sunt doar *bunuri.* Chiar așa, nu-mi doresc să le văd duse toate la piață pentru a fi vândute. De asemenea, aș fi foarte supărat dacă mi-aș pierde casa. Dar știu că așa ceva se poate întâmpla și chiar se întâmplă.

Prin urmare se ridică întrebarea: Când ne-am pierdut locuințele, posesiunile, conturile la bancă și investițiile și chiar conceptul de siguranță financiară ni s-a spulberat - încotro ne îndreptăm? Oare Dumnezeu are ceva de spus ca să ne mângâie?

Nu există întrebări mai retorice ca acestea, nu-i așa? *Desigur* că Biblia are cuvinte de mângâiere. Cartea Psalmilor, la care apelăm ca să găsim mângâiere, este o sursă completă pentru toate problemele emoționale semnificative ale vieții.

Psalmul 37, unul dintre psalmii mei preferați, vorbește inimilor noastre atunci când ne pândește teama de calamitate. David a scris acest psalm când era mai în vârstă și reflecta asupra marilor întrebări ale vieții sale. Aici el împarte omenirea în două grupuri: cei neprihăniți și cei răi. La fel ca mulți dintre noi care am văzut atât de mulți oameni buni pierzându-și posesiunile în recesiunile economice recente, și David a văzut adesea cum oamenilor buni li se întâmplă lucruri rele și oamenilor răi li se întâmplă lucruri bune. El vrea să știe de ce se întâmplă așa. Oare Dumnezeu nu e la lucru, răsplătind oamenilor buni și pedep- sindu-i pe cei răi? David meditează, ia în considerare toate dovezile și apoi trage următoarea concluzie:

> Am fost tânăr, și am îmbătrânit,
> dar n-am văzut pe cel neprihănit părăsit,
> nici pe urmașii lui cerșindu-și pâinea.
> PSALMUL 37:14

Când David a scris aceste cuvinte, el era foarte conștient că oamenii răi concepeau planuri cum să-i oprime pe oamenii buni, temători de Dumnezeu. Mai înainte în psalm, el discută despre acest abuz folosind cuvântul *rău* de 13 ori. Iată un exemplu tipic:

> Cei răi trag sabia °i își încordează arcul, ca să doboare pe cel nenorocit °i sărac, ca
> să junghie pe cei cu inima neprihănită.
> PSALMUL 37:14

Termenul *rău* [în engl. *wiked* - nota trad.] se referă la stările morale negative de vinovăție, lipsă de evlavie °i răutate. Este unul dintre acele cuvinte la care, într-o măsură mai mare sau mai mică, s-a renunțat. Îl folosim doar pentru vrăjitoarele din basme, chiar dacă știm că răutatea autentică abundă peste tot în jurul nostru.

Cum ar trebui să reacționăm atunci când oamenii neprihăniți își pierd posesiunile și pe acestea pun mâna cei care prosperă prin mijloace rele? Avem nevoie de răspunsuri °i Biblia ne spune că, în ultimă instanță, aceasta este o problemă de încredere. Avem încredere că Dumnezeu Se va ocupa de aceste nedreptăți evidente? Ne încredem în El mai mult decât în banii °i posesiunile noastre?

Să analizăm Psalmul 37 °i să descoperim șapte principii care ne vor crește încrederea în Dumnezeu și ne vor ancora în aceste zile de instabilitate.

DECIDE SĂ TE ÎNCREZI ÎN DOMNUL[29]

> Încrede-te în Domnul.
> PSALMUL 37:3

Una dintre temele acestui psalm este încrederea. David folosește termenul încredere de trei ori - în versetul 3, citat mai sus, și în următoarele referințe.

> Încredințează-ți soarta în mâna Domnului, încrede-te în El, și El va lucra.
> PSALMUL 37:5

Domnul îi ajută şi-i izbăveşte; îi izbăveşte de cei răi şi-i scapă,
pentru că se încred în El.
PSALMUL 37:40

Găsim stabilitate autentică în această lume instabilă doar atunci când ne încredem în Dumnezeu. A te încrede înseamnă a fi încrezător - a avea un sentiment puternic al siguranței. Când ne încredem, ne punem încrederea în cineva sau în ceva. Încrederea nu este o emoție care pur °i simplu apare în inimile noastre aşa cum fac mânia, gelozia sau tristețea, ci este întotdeauna o alegere bazată pe rațiune. Noi apelăm la dovezi şi la discernământ pentru a trage concluzia că acest om, această bancă sau această investiție este „de încredere". Da, Dumnezeu ne dă credință să acționăm, dar mai întâi El ne pune în față o alegere.

Pentru a ilustra acest proces, să ne uităm la bursa de valori care se bazează pe aprecierea încrederii. Dacă nu ai încredere într-o companie, nu-i cumperi acțiunile. Prețul acțiunilor reprezintă un index al încrederii generale pe care o au oamenii într-o companie. Oamenii înțelepți investighează pentru a stabili dacă există motive pentru încredere, apoi se bazează pe Dumnezeu ca să le îndrume deciziile. Deoarece °i-au pus încrederea în Dumnezeu, ei nu trebuie să trăiască cu teama pierderii. Chiar dacă vor exista pierderi materiale, Dumnezeu promite să împlinească nevoile copiilor Săi °i Biblia este plină de repetări ale acestei promisiuni.

De exemplu, Psalmul 23 ne spune că Domnul este Păstorul nostru, prin urmare nu vom duce lipsă de nimic. Isus a arătat spre păsări °i flori °i a spus că dacă Dumnezeu hrăneşte păsările °i îmbracă florile, nu va face oare acelaşi lucru pentru propriii Săi copii? (Mat. 6:25-33). Aici, în Psalmul 37, David ne spune că în lunga lui viață n-a văzut niciodată ca Dumnezeu să nu împlinească nevoile celor neprihăniți (versetul 25). Experiența sa a dovedit că Dumnezeu este vrednic de încrederea noastră. El ne va ajuta să trecem prin toate.

Pavel spune acelaşi lucru: „Şi Dumnezeul meu să îngrijească de toate trebuințele voastre, după bogăția Sa, în slavă, în Isus Cristos" (Fil. 4:19). Apoi, în 2 Corinteni 9:8, Domnul promite că El „poate să [ne] umple cu orice har, pentru ca, având totdeauna în toate lucrurile din destul, să [prisosim] în orice faptă bună".

E uşor să spunem că credem aceste promisiuni, dar atunci când neliniştea financiară e ca o furtună care se apropie, suntem obligați să ne confruntăm cu măsura credinței noastre. Chiar credem că Dumnezeu deține controlul? Viața uşoară nu ne creşte credința; când vremea este bună, avem iluzia că ne descurcăm bine. Credem că înțelegem şi controlăm toate lucrurile.

Colapsul financiar recent a distrus această iluzie pentru mulți. Oamenii s-au trezit căzând în genunchi şi întrebând: „Doamne Dumnezeule, nu am spre cine altcineva să mă îndrept - mă poți ajuta?"

Ne poate ajuta Dumnezeu? Este o altă întrebare retorică, nu-i aşa? El ne ajută oferindu-ne singura stabilitate posibilă în viețile noastre.

Liderii creştini care au participat la o conferință a organizației YMCA ținută în Carlisle, Pennsylvania în 1983, au fost martori oculari ai modului în care Dumnezeu poate oferi stabilitate atunci când lumea noastră financiară se prăbuşeşte. Conferința a fost prezidată de John Wanamaker, faimosul comerciant cunoscut azi ca părintele reclamei moderne. În a doua zi a conferinței, a sosit o telegramă cu nişte veşti şocante. Banca privată Jay Cooke & Company dăduse faliment, provocându-le pierderi enorme lui Wanamaker şi altor participanți la acea conferință.

Când prin sală au circulat veşti despre alte firme care au falimentat, a devenit evident că era vorba de un colaps al sistemului financiar la nivel național. Un val de panică a cuprins conferința, amenințând cu întreruperea ei.

Unul dintre delegați, Erastus Johnson, a dat peste un verset biblic mângâietor:

De la capătul pământului strig către Tine
cu inima mâhnită, şi zic:
„Du-mă pe stânca pe care n-o pot ajunge,
căci este prea înaltă pentru mine!"
PSALMUL 61:2

Pe baza acestui verset, Johnson a scris câteva versuri. Acestea au fost puse imediat pe note °i cântecul a fost cântat des la acea conferință. A devenit un imn preferat al zilelor sale °i versurile sale sunt valabile °i azi:

Oh! Uneori umbrele sunt adânci Şi calea spre atingerea scopului pare dificilă, Şi
necazurile, cum vin uneori, Ca nişte furtuni peste sufletul meu.

Oh, eu alerg atunci la Stânca mea, La Stânca care este prea înaltă pentru mine.

Am trăit prea mult într-o lume în care nimic nu este „mai înalt ca mine". Ne-am plasat deasupra a orice altceva, °i unde ne-a dus lucrul acesta? Într-o lume la fel de zdrobită ca a lui Humpty- Dumpty - °i la fel de imposibilă de refăcut. Singura mare pierdere de care avem nevoie este pierderea iluziei că într-un mod oarecare suntem independenți. Avem nevoie de Stânca care este mai înaltă decât noi, mai înaltă decât această lume. Avem nevoie de o Stâncă de care să ne ancorăm, chiar cu buzunarele goale, chiar fără proprietăți sau acțiuni, chiar fără nicio speranță lumească, deoarece la capătul speranțelor noastre zadarnice se află începutul înțelepciunii lui Dumnezeu °i harul Său.

Un alt imn extraordinar spune: „Eu stau pe Cristos, Stânca cea tare/Orice altceva sunt doar nisipuri mişcătoare." Când nisipurile mişcătoare ale banilor ani pentru zile negre şi ale planurilor de pensionare distrug castelul nostru din nisip, doar încrederea în Dumnezeu ne poate asigura stabilitatea.

Încrederea în Dumnezeu nu ne va alunga durerea, dar ştim că El ne va da orice lucru de care avem cu adevărat nevoie. În Cristos, speranța noastră rămâne tare şi de neatins. În El avem o casă care eclipsează soarele, o moştenire care nu piere niciodată şi comori care nu ne pot fi luate niciodată. Actul de proprietate al casei noastre cereşti este semnat şi pecetluit cu sângele lui Cristos, iar contractul este validat de Înviere. Nimeni, nu ne va putea lua niciodată casa aceasta.

FĂ LUCRURI CARE ÎL ONOREAZĂ PE DOMNUL

Încrede-te în Domnul °i fă binele.

PSALMUL 37:3

Aici David ne spune că noi Îi răspundem lui Dumnezeu în primul rând încrezându-ne în El °i apoi făcând fapte bune - dovedind încredere °i ascultare. Încrederea este un act al minții, în timp ce ascultarea este un act al mâinilor °i al picioarelor. Odată ce ne-am aplecat mințile asupra înțelepciunii lui Dumnezeu, ajungem să fim ocupați făcând lucrurile pe care vrea El să le facem. Îndemnul „încrede-te în Domnul °i fă binele" este un adevăr simplu, dar însuflețitor.

Să ne uităm mai întâi la pasul încrederii - pasul „gândirii corecte". Sfatul lui Pavel pentru protejatul lui, Timotei, îl surprinde foarte bine: „Negreşit, evlavia însoțită de mulțumire este un mare câştig. Căci noi n-am adus nimic în lume, şi nici nu putem să luăm cu noi nimic din ea. Dacă avem, deci, cu ce să ne hrănim şi cu ce să ne îmbrăcăm, ne va fi de ajuns" (1 Tim. 6:6-8).

Evlavia însoțită de mulțumire este mentalitatea gândirii corecte - punctul culminant al înțelepciunii în viața creştină. Nu râvni după mai mult decât ai nevoie; dovedeşte-ți încrederea în Dumnezeu fiind mulțumit cu ceea ce ai. Iată de ce Pavel putea fi deposedat de tot ce avea şi putea fi aruncat în închisoare, totuşi manifesta o bucurie extraordinară.

Lumea este plină de oameni bogați şi nefericiți care au totul, mai puțin mulțumire. Banii lor sunt un dumnezeu deşert care nu le poate umple niciodată cu pace golul din sufletele lor. Aici Pavel îi îndeamnă pe cei cu bani să aibă o gândire corectă: „Îndeamnă pe bogații veacului acestuia să nu se îngâmfe şi să nu-şi pună nădejdea în nişte bogății nestatornice, ci în Dumnezeu, care ne dă toate lucrurile din belşug, ca să ne bucurăm de ele. Îndeamnă-i să facă bine, să fie bogați în fapte bune, să fie darnici, gata să simtă împreună cu alții, aşa ca să-şi strângă pentru vremea viitoare drept comoară o bună temelie ca să apuce adevărata viață" (1 Tim. 6:17-19).

Pavel accentuează ideea gândirii corecte (încrederea) şi apoi a acțiunii corecte (ascultarea). Gândirea corectă înseamnă încredere într-un Dumnezeu de neclintit °i nu în bogățiile pe care nu le putem lua cu noi. A acționa corect înseamnă a face bine, ceea ce ne adună o comoară de bogății care ne aşteaptă în cer.

Aceste idei se repetă în toată Scriptura şi ele sunt rezumate în reafirmarea de către Pavel a celebrei observații a lui Iov: „Căci noi n-am adus nimic în lume °i nici nu putem să luăm cu noi nimic din ea" (1 Tim. 6:7). Cineva a observat că viața este în ultimă instanță ca un joc Monopoly: parcurgi traseul de câteva ori; strângi bani °i case °i apoi, mai repede sau mai târziu, totul revine la bancă.

Ceea ce auzim adesea despre bogății este adevărat: nu le poți lua cu tine. Însă le poți trimite dinainte. Isus a spus că ne putem aduna bogății în cer. Asta înseamnă că putem trăi acum aşa încât să dobândim un gen de comori în viața viitoare. Ori de cât ori slujim un tovarăş de-al nostru ne creştem acest gen de capital spiritual. Isus a spus că până şi gestul de a da un pahar de apă rece cuiva însetat va fi răsplătit în cer (Mat. 10:42). De asemenea, a spus că dacă ne strângem „comori în cer", acolo moliile nu le pot mânca, iar hoții nu le pot fura (Mat. 6:19-20).

Marele lider creştin John Wesley a trăit într-o perioadă de tulburări financiare şi el a luat foarte în serios aceste cuvinte ale lui Isus. Revoluția industrială a determinat o migrare masivă spre oraşe. Fermele au ajuns părăsite, economiile micilor oraşe au colapsat, iar crimele şi bolile au năpăstuit oraşele. Bogații s-au îmbogățit şi mai mult, iar numărul săracilor a crescut.

Wesley a văzut mulțimile de oameni năpăstuiți așa cum le-ar fi văzut Isus şi a inițiat diferite slujiri care să se îngrijească de ei. Lucrarea sa a devenit un succes financiar şi salariul său anual a crescut până la un echivalent în zilele noastre de 160 000 de dolari. Wesley a calculat suma măruntă de care avea nevoie cu adevărat şi a dăruit restul de bani. El a văzut lucrul acesta ca o investiție în lucrurile lui Dumnezeu, care nu pier niciodată. Wesley a spus: „Dacă las în urma mea 10 lire., tu şi toată omenirea ați putea fi martori împotriva mea că am trăit şi am murit ca un hoț şi un tâlhar."[3]

John Wesley nu era câtuşi de puțin împotriva ideii de bogăție: problema lui era cu a „strânge comori pe pământ", în timp ce bogățiile pot fi o unealtă așa de minunată pentru slujire. Odată a ținut o predică în care a propus cea mai bună atitudine pe care o putem avea față de bogății: „Câştigă cât de mult poți, economiseşte cât de mult poți, dăruieşte cât de mult poți."[4]

Când facem lucruri care-L onorează pe Dumnezeu, noi investim în veşnicie.

STĂRUIE ASUPRA CREDINCIOŞIEI LUI DUMNEZEU

Umblă în credincioşie.
PSALMUL 37:3

Bunătatea Ta, Doamne, ajunge până la ceruri,
şi credincioşia Ta până la nori.
PSALMUL 36:5

Aceste versete ne atrag atenția asupra credincioşiei Domnului. Să aruncăm o privire asupra ultimului verset al Psalmului 37 pentru a afla care sunt consecințele credincioşiei lui Dumnezeu.

Domnul îi ajută şi-i izbăveşte;
îi izbăveşte de cei răi şi-i scapă,
pentru că se încred în El.
PSALMUL 37:40

A ne încrede în El înseamnă a răspunde cu credință la credincioşia Lui. David ştia din experiență că Dumnezeu răsplăteşte credința cu binecuvântări. Pe când era tânăr, David a fost ales ca viitor rege al Israelului. Apoi şi-a petrecut mai mulți ani în păduri şi peşteri deoarece regele care era pe tron îl urmărea ca să-i ia viața. David a trebuit să facă mai mult decât doar să consimtă la ideea credincioşiei lui Dumnezeu - a trebuit să-şi mizeze viața pe ea. A avut o viață dificilă în acei ani primejdioşi care se tot prelungeau. Dar, după un timp, Saul a murit, iar David a devenit rege şi a putut confirma faptul că Dumnezeu Îşi ține promisiunile.

Timothy George, decanul de la Beeson Divinity School, îşi aminteşte o întâmplare trăită de unul dintre profesorii lui, dr. Gardner Tylor, care a predicat odată în Luisiana. Acesta fusese repartizat la o biserică săracă de țară cu un sanctuar luminat de o singur bec care atârna din tavan. Într-o seară predica cu entuziasm Evanghelia, când deodată s-a luat curentul. Dr. Taylor nu avea habar cum trebuia să procedeze, aşa că a orbecăit în întuneric până când un diacon în vârstă i-a strigat: „Predică, frate! Îl putem vedea pe Isus şi în întuneric!"

Uneori, concluzionează George, Îl vedem *cel mai bine* în întuneric. „Şi vestea bună a Evangheliei este că, fie că-L vedem, fie că nu-L vedem în întuneric, El ne poate vedea pe noi în întuneric."[5]

GĂSEŞTE-ŢI DESFĂTAREA ÎN DOMNUL

Domnul să-ți fie desfătarea,
şi El îți va da tot ce-ți doreşte inima.
PSALMUL 37:4

Chiar când circumstanțele noastre nu sunt deloc plăcute, noi ne găsim desfătarea în Domnul. S-ar putea să ne confruntăm cu pierderea şi oprimarea, dar aceste lucruri nu ne definesc. Deoarece ne încredem în Dumnezeu, ne găsim bucuria lăuntrică în El.

Tu în ce îți găseşti desfătarea? Termenul se referă la o satisfacție sau o împlinire extremă. Eu îmi găsesc desfătarea într-un meci de fotbal sau într-un cântec vechi interpretat de Frank Sinatra. Îmi găsesc o desfătare mai profundă în a-mi avea familia prin preajmă şi a auzi ce este nou în lumea nepoților mei. Una dintre cele mai mari desfătări este timpul pe care-l petrec doar cu soția mea, sufletul meu pereche în toți acești ani. Nimeni de pe pământ nu mă cunoaşte aşa cum mă cunoaşte ea, şi ne creăm micuța noastră lume atunci când suntem împreună.

Dar cea mai profundă delectare mi-o găsesc în Domnul. Pot merge la El indiferent de ce se petrece în lumea mea şi adevărul extraordinar este că El Îşi găseşte desfătarea în mine. Nici nu pot începe să-mi imaginez de ce, dar El o face. Copiii şi nepoții mei îşi dau seama că ori de câte ori îi vad sunt plin de bucurie. Dumnezeu Îşi găseşte acest gen de desfătare în copiii Săi şi noi ar trebui să ne găsim desfătarea în El - nu pentru că „trebuie s-o facem", ci pentru că în viața aceasta nu există bucurie mai mare ca aceasta.

David a stors fiecare strop din viață aşa cum face cineva cu o portocală. El a avut multe desfătări, multe înzestrări. Putea cânta, putea dansa, putea scrie poezie, putea născoci planuri de luptă şi avea o dorință arzătoare să construiască un Templu pentru Dumnezeu. Era un om pasional care a găsit ceea ce este mai bun în viață şi a dorit ca noi să știm cât mai mare plăcere şi unde se găseşte în cunoaşterea lui Dumnezeu. Ca de obicei, în această desfătare există o promisiune extraordinară.

Promisiunea este că dacă ne găsim desfătarea în Domnul, El ne va împlini dorințele inimii. Poate fi adevărat ceva atât de minunat? Categoric! Dar e important să înțelegem corect această promisiune. Ea nu este o scurtătură spre prosperitate, aşa cum susțin unii predicatori prost informați. Nu ne găsim desfătarea în Domnul *pentru ca* El să ne dea ceea ce ne dorim. Acest mod de abordare confundă credința cu lăcomia.

Nu, ci atunci când ne găsim plăcerea adevărată şi autentică în Dumnezeu, fără gândul de a câştiga nimic altceva decât intimitate cu El, descoperim că propriile noastre dorințe se conformează dorințelor Sale. Începem să trăim voia Sa şi ne rugăm ca atare. Descoperim bucuria Domnului urmându-L pe Domnul bucuriei în bucuria Sa. Următoarea promisiune surprinde foarte bine această idee.

> Ei le-au zis: „Duceți-vă de mâncați cărnuri grase şi beți băuturi dulci, şi trimiteți câte o parte şi celor ce n-au nimic pregătit, căci ziua aceasta este închinată Domnului nostru; nu vă mâhniți, căci bucuria Domnului va fi tăria voastră."
> NEEMIA 8:10

> Îmi vei arăta cărarea vieții; înaintea Feței Tale sunt bucurii nespuse, şi desfătări veşnice în dreapta Ta. PSALMUL 16:11

Când lucrurile merg prost °i avem parte de pierderi, adesea după aceasta vine nefericirea. Cu cât ne luptăm mai mult împotriva gropii descurajării, cu atât aceasta se adânceşte mai mult. Dar dacă ne punem încrederea în Dumnezeu, indiferent ce s-ar întâmpla, bucuria Sa devine tăria noastră. Ne găsim desfătarea în El şi găsim energie proaspătă, înțelegeri °i resurse noi pentru a merge înainte.

Cum ne putem găsi desfătarea în Dumnezeu sau în orice altceva atunci când lumea noastră se prăbuşeşte peste noi? Putem începe întorcându-ne la Psalmul 119, care foloseşte termenul desfătare de şase ori şi ne arată primul pas în a o descoperi.

> Mă desfăt în orânduirile Tale, şi nu uit Cuvântul Tău.
> PSALMUL 119:16

> Povățuieşte-mă pe cărarea poruncilor Tale, căci mă desfăt în ea.
> PSALMUL 119:35

> Nişte îngâmfați urzesc neadevăruri împotriva mea; dar eu păzesc din toată inima mea poruncile Tale. Inima lor este nesimțitoare ca grăsimea: dar eu mă desfăt în Legea Ta.
> PSALMUL 119:69-70

> Să vină peste mine îndurările Tale, ca să trăiesc, căci Legea Ta este desfătarea mea. PSALMUL 119:77

> Dacă n-ar fi fost Legea Ta desfătarea mea, aş fi pierit în ticăloşia mea.
> PSALMUL 119:92

> Suspin după mântuirea Ta, Doamne, şi Legea Ta este desfătarea mea. PSALMUL 119:174

Ai identificat tema comună pe care o exprimă aceste şase versete? Primul pas în a ne găsi desfătarea în Dumnezeu este să ne delectăm în Cuvântul Său. Imersarea în Cuvântul lui Dumnezeu dezvăluie un Dumnezeu în care ne putem găsi desfătarea. Psalmistul se delectează atât de mult în Cuvântul lui Dumnezeu încât foloseşte fiecare termen posibil pentru a exprima varietatea sensurilor lui: orânduiri, porunci, învățături, legi. În acelaşi mod, alți scriitori ai Scripturii se delectează în Dumnezeu folosind diferite Nume ale Sale. Oare nu asta fac oamenii atunci când sunt îndrăgostiți? Ei folosesc nume dragi pentru persoana iubită şi fiecare nume are un sens special care transmite o anumită fațetă a delectării pe care o găsesc în ea.

Faptul că ne găsim desfătarea în Cuvântul lui Dumnezeu ne va determina să ne găsim desfătarea în Dumnezeu, iar desfătarea în Dumnezeu ne alungă teama.

DEDICĂ-ŢI VIAŢA DOMNULUI

Încredințează-ți soarta în mâna Domnului, încrede-te în El, şi El va lucra.
PSALMUL 37:5

Deoarece ne-am găsit desfătarea supremă în Dumnezeu, ne dăm seama că trebuie să ne dăruim viețile în întregime Lui. Această dedicare nu este una temporară, o intenție cu jumătate de inimă sau un sentiment de o clipă. Este o alegere şi un contract al inimii. Ca în căsnicie, ne dedicăm acestui parteneriat pentru tot restul vieților noastre.

Dar cum ne ajută devotamentul față de Domnul în vremuri de pierderi materiale? Dedicându-ne Lui, aruncăm toate poverile noastre asupra Sa. El devine viața noastră - locul unde ne aducem problemele, bucuriile, căsniciile, familiile, carierele. Viața şi fericirea nu mai depind de succesul financiar sau de posesiunile materiale. Totul gravitează acum în jurul Său.

Versetul de mai sus se încheie cu expresia „şi El va lucra". Când ne încredem în El, depindem de El şi Îi răspundem în credință, El va face ca visurile noastre cele mai mărețe să devină realitate.

De asemenea, Dumnezeu este răspunsul atunci când pierderile ne lasă incapabili să ne descurcăm singuri:

În nădejdea Ta se lasă cel nenorocit, °i Tu vii în ajutor orfanului.
PSALMUL 10:14

Când ne dedicăm lui Dumnezeu, *neajutorat* devine un cuvânt fără sens. Când ne-am pierdut slujbele, casele sau economiile °i datoria sau falimentul ne privesc în față, e ca °i cum am fi zdrobiți sub greutatea unui sac enorm ce conține fiecare problemă cu care ne confruntăm. Este o povară prea grea ca s-o purtăm. Nu mai putem face pasul următor. Noi nu-l putem ridica - dar Dumnezeu poate. El ne întreabă cu tandrețe: „Pot să-ți iau povara? Umerii Mei sunt puternici." În timp ce-I acceptăm oferta, viața ni se luminează °i devine voioasă.

Încredințează-ți soarta în mâna Domnului, °i El te va sprijini.
El nu va lăsa niciodată să se clatine cel neprihănit.
PSALMUL 55:22

Şi aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El Însuşi îngrijeşte de voi.
1 PETRU 5:7

De ce să te lupți cu pierderile tale de unul singur? De ce să nu-I dai Lui povara? Nimic nu poate fi mai eliberator.

William Carey, „părintele misiunii moderne" a înființat o tipografie mare la Serampore, India, unde a lucrat ani de zile traducând Biblia în mai multe limbi indiene.

În 11 martie 1812, Carey a mers într-un alt oraş. William Ward, asociatul său, lucra seara târziu când a simțit miros de fum. A sărit în picioare şi a descoperit că din hala
maşinilor de tipărit ieşeau nori negri. A țipat după ajutor şi muncitorii s-au luptat să stingă focul cărând apă de la râul din apropiere până la orele 2 noaptea. Dar efortul lor a fost în zadar: aproape totul fusese distrus.

În ziua următoare, misionarul Joshua Marshman a intrat în sala de clasă din Calcutta în care preda Carey. A pus mâna cu blândețe pe umărul prietenului său şi i-a spus: „Nu ştiu cum să-ți dau vestea aceasta. Noaptea trecută tipografia a ars din temelii."

Lucrarea masivă de traducere a lui Carey de aproape 20 de ani a fost distrusă: două cărți de gramatică şi toate versiunile Bibliei, seturile de litere pentru 14 limbi europene, 1200 de stive de hârtie, 55 000 de foi tipărite şi 30 de pagini din dicționarul său bengali. Aceeaşi soartă a avut-o şi biblioteca sa completă. „Munca de ani de zile s-a dus într-o clipă", a şoptit el.

În acel moment Carey a înțeles durerea pierderii. „Pierderea este mare", a scris el, „dar să mergi a doua oară pe un drum este mult mai uşor şi mai sigur ca prima dată, aşa că mă încred că lucrarea nu va pierde nimic din adevărata ei valoare. Nu suntem descurajați; într-adevăr lucrarea a început deja în fiecare limbă. Suntem necăjiți, dar nu disperați."

William Carey şi-a dedicat viața lui Dumnezeu şi s-a încrezut că El va aduce binecuvântări în cenuşa visurilor sale. „Sunt mari dificultăți peste tot", a scris el odată, „şi multe altele se conturează în viitor. Prin urmare trebuie să mergem înainte." Deoarece Carey a mers înainte şi Dumnezeu a făcut la

fel. Ştirile despre incendiu au făcut ca toată Anglia să înceapă să discute despre William Carey. Au început să vină bani pentru susținerea lucrării. S-au înscris tot mai mulți voluntari. Tipografia a fost reconstruită şi extinsă. În anul 1832 au ieşit de sub tipar Biblii complete, Noi Testamente sau doar cărți ale Scripturii în 44 de limbi şi dialecte.[6]

Deoarece Carey şi-a dedicat viața lui Dumnezeu, el a înțeles ce înseamnă să-ți arunci toate poverile asupra Domnului, chiar atunci când totul pare pierdut.

ARUNCĂ-I DOMNULUI ÎNGRIJORĂRILE TALE

Nu te mânia pe cel ce izbuteşte în umbletele lui,
pe omul care îşi vede împlinirea planurilor lui rele.
PSALMUL 37:7

Anul 2008 a schimbat peisajul aşteptărilor americane. Am fost o națiune prosperă şi mulți dintre noi am crezut că economia era „prea puternică ca să falimenteze". Redresarea se realizează cu paşi mărunți şi mulți cetățeni în vârstă nu mai sunt siguri că se pot pensiona. Dacă se pensionează, se întreabă dacă vor putea să-şi păstreze cămările pline.

De asemenea, haosul economic îi afectează pe tinerii care întâmpină dificultăți în a-şi găsi slujbe. Mulți dintre ei pur şi simplu au renunțat să-şi mai caute slujbe şi nu mai apar în evidențele celor fără locuri de muncă, aşa încât în realitate situația şomajului este mult mai gravă decât apare în statistici. Toate acestea generează un nou nivel de anxietate şi pentru cei credincioşi aceste vremuri pot deveni o provocare reală la adresa credinței lor.

Aduceți-vă aminte că există două strategii de a înfrunta viitorul: cu teamă sau cu credință. Dacă te-ai hotărât să-L urmezi pe Cristos, asta înseamnă să umbli prin credință (2 Cor. 5:7), dar să nu crezi că Satan va uita de tine. El va încerca să-ți distrugă puțin câte puțin credința folosindu-se de teama momentului. În această vreme, în națiunea noastră teama se concentrează într-o bună măsură asupra finanțelor. Dar teama cu privire la bani - sau, de fapt, cu privire la orice - nu este niciodată parte a planului lui Dumnezeu pentru noi. După cum scrie Pavel: „Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste şi de minte sănătoasă" (2 Tim. 1:7). Întipăreşte-ți aceste verset în minte şi gândeşte-te la el ori de câte ori simți prima împunsătură a fricii.

Multe alte promisiuni biblice îți vor întări credința şi te vor ajuta să-ți învingi teama din prezent:

- Romani 8:35-39 ne asigură că nimic nu ne poate despărți de dragostea lui Dumnezeu.
- I Ioan 4:18 ne aminteşte că dragostea desăvârşită a lui Dumnezeu ne alungă teama.
- Filipeni 4:6-7 ne invită să ne lăsăm îngrijorările înaintea lui Dumnezeu, prin credință şi cu mulțumiri, permițând ca pacea lui Dumnezeu să ne păzească inimile şi mințile în Cristos Isus.

Trebuie să înțelegem că credința în Dumnezeu nu ne face imuni față de pierderile financiare. Câtă vreme trăim în această lume căzută nu vom avea siguranță financiară deplină. Nu există siguranță ultimă în nimic altceva decât în harul lui Dumnezeu. Faptul că suntem oameni înseamnă că pierderile, inclusiv pierderile chinuitoare, sunt întotdeauna posibile. Oricât de dificile ar fi vremurile, s-ar putea ca ele să devină şi mai dificile. Dar credința în Dumnezeu ne asigură că El ne ține viețile în mâinile Sale puternice, iubitoare, ceea ce înseamnă că nici un colaps, nici o pierdere şi nici o teamă nu ne poate răni cu adevărat. Ca Domn al universului, într-adevăr El este prea puternic ca să poată da faliment.

Deoarece Dumnezeu ne iubeşte şi Se îngrijeşte de noi, David ne îndeamnă să nu ne îngrijorăm, sau cum se exprimă el: „Nu te mânia" [în engl. „Do not fret" - nota trad.]. De fapt, această expresie înseamnă: „Relaxează-te; nu reacționa." Se întâlneşte doar de patru ori în Biblie - de trei ori în Psalmul 37 şi o dată în Proverbe.

- Psalmul 37:1: „Nu te mânia pe cei răi."
- Psalmul 37:7: „Nu te mânia pe cel ce izbuteşte în umbletele lui."
- Psalmul 37:8: „Nu te supăra, căci supărarea duce numai la rău."
- Proverbe 24:19: „Nu te mânia din pricina celor ce fac rău şi nu pizmui pe cei răi!"

Termenul englezesc *fret* vine din termenul din engleza veche *fretan* care înseamnă „a devora, a mânca, a roade". Cuvântul ebraic pe care l-a folosit David este *charah,* care are la origine ideea de „a încălzi, a exploda".

Avem aici o combinație de două metafore ce ilustrează aceeaşi idee - o imagine a mestecării şi o imagine a focului. În prima metaforă, mestecarea este văzută ca un şobolan în interiorul sufletului tău care îți fură bucuria şi pacea. (N-am spus că este o imagine frumoasă, dar este una reală.)

Metafora focului îl descrie pe Satan ca incendiator al focului iadului, aruncându-ți flăcări de suferință în inimă. Ambele imagini ilustrează cât de distrugătoare este acest gen de supărare. În Psalmul 37 David ne spune să nu acceptăm supărarea: omoară şobolanul şi stinge focul, deoarece supărarea te va distruge din interior.

Cineva a observat că oamenii prosperi din generația anterioară cunoscuți ca „jet set"1 au devenit acum „fret set" [adică agitați - nota trad.]. Odată zburau cu avionul prin înaltul cerului, dar acum şi-au pierdut calmul.

Unul dintre cele mai frustrante lucruri legat de pierderile substanțiale este faptul că ne uităm în jur şi vedem cum oamenii răi prosperă - uneori chiar ca urmare a relelor pe care le săvârşesc. Asta ne violează sentimentul de dreptate. Dar în Psalmul 37 David ne asigură că se va face dreptate. Dumnezeu nu Şi-a terminat socotelile cu aceşti oameni. De cinci ori în acest psalm David ne oferă motive ca să nu-i invidiem pe cei răi care prosperă.

Căci sunt cosiți iute ca iarba, şi se vestejesc ca verdeața.
PSALMUL 37:2

Încă puțină vreme, şi cel rău nu va mai fi;
te vei uita la locul unde era,
şi nu va mai fi.
PSALMUL 37:10

Dar cei răi pier,
şi vrăjmaşii Domnului
sunt ca cele mai frumoase păşuni:
pier, pier ca fumul.
PSALMUL 37:20

Vei vedea pe cei răi nimiciți.
PSALMUL 37:34

Am văzut pe cel rău în toată puterea lui;
se întindea ca un copac verde.
Dar când am trecut a doua oară, nu mai era acolo;
l-am căutat, dar nu l-am mai putut găsi.
PSALMUL 37:35-36

Ca un exercițiu de creație, pastorul şi autorul Leonard Griffith l-a transferat pe Rip Van Winkle, iubitul personaj al lui Washington Irving în Germania anilor '30. Îți aminteşti povestirea. Rip doarme 20 de ani, apoi se plimbă prin oraş şi descoperă că totul s-a schimbat şi nimeni nu-şi mai aduce aminte de el.

În versiunea lui Griffith, Van Winkle este îngrozit când vede cum Hitler se ridică la putere şi începe să cucerească Europa. Se retrage în Alpi ca să scape de acele evenimente înspăimântătoare. Acolo adoarme. Când se trezeşte, pe la începutul anilor '50, lumea este foarte diferită. Nu mai sunt naziști, zvastici, tineri înflăcărați pentru Hitler, nici atitudini arogante de dominație mondială. Cei care au condus cel de-Al Treilea Reich sunt toți morți, întemnițați sau vânați.

Atunci Rip Van Winkle înțelege cuvintele psalmistului: „Am văzut pe cel rău în toată puterea lui; se întindea ca un copac verde. Dar când am trecut a doua oară, nu mai era acolo; l-am căutat, dar nu l-am mai putut găsi."[7]

Mulți dintre cei care au trăit în anii '30 s-au întrebat de ce le-a permis Dumnezeu naziştilor să prospere. De fapt, Dumnezeu nu le-a permis. Dumnezeu S-a ocupat de ei la timpul ales de El şi S-a ocupat detaliat de ei.

Mai este o idee care merită amintită aici. Dar dacă oameni răi ajung să termine bine în această viață? Chiar am vrea să schimbăm acest gen de siguranță cu siguranța lor? Spurgeon a scris: „Şi ce dacă planurile celor răi reuşesc, iar propriile tale planuri se năruiesc? Dumnezeu manifestă mai multă dragoste în năruirea planurilor tale decât în succesul celor răi."

DISCIPLINEAZĂ-TE SĂ AŞTEPŢI AJUTORUL DOMNULUI

Taci înaintea Domnului şi nădăjduieşte în El.
PSALMUL 37:7

1 Termenul a fost folosit în jurnalism pentru a desemna un grup de oameni bogați care călătoreau în întreaga lume cu avionul pentru a participa la unele activități sociale la care nu au acces oamenii obişnuiți - nota trad.

A aştepta nu este ceva uşor. În această epocă a gratificării imediate, ne-am învăţat să nu aşteptăm pentru nimic. Dacă la restaurantul fast-food coada este prea mare, mergem rapid la restaurantul de vizavi. Dacă show-ul de televiziune nu devine rapid interesant, schimbăm nerăbdători sute de programe. Dacă maşina din faţă nu porneşte imediat ce semaforul se schimbă pe verde, claxonăm.

Când ne confruntăm cu pierderile, ştim că trebuie să ne în- credem că Dumnezeu Se va ocupa de ele la timpul Lui. Dar nouă ne-ar plăcea mai mult ca El să fie de acord cu orarul nostru. Faptul că noi nu putem vedea în viitor ne-ar putea convinge că viitorul este într-un haos total. Dar stai liniştit, Dumnezeu deţine pe deplin controlul. Deşi nouă ni se pare uneori că intervine cu întârziere, din perspectiva eternităţii, El acţionează perfect. Niciodată Dumnezeu nu acţionează prea devreme sau prea târziu.

Când credem cu adevărat lucrul acesta, dobândim gândirea lui Cristos, iar aceasta ne ajută să aşteptăm cu răbdare şi încredere ajutorul Lui. A aştepta înseamnă:

- Să nu zăbovim în a-I urma îndrumarea şi conducerea;
- Să n-o luăm înaintea îndrumării şi conducerii Sale;
- Să nu-I ignorăm îndrumarea şi conducerea;
- Să nu ne agităm cu privire la ce face sau planifică El pentru noi.

Termenul *aşteaptă* se găseşte încă de două ori în acest psalm [în traducerea Cornilescu apare a nădăjdui - nota trad.]:

> Fiindcă cei răi vor fi nimiciţi, iar cei ce nădăjduiesc în Domnul vor stăpâni ţara.
> PSALMUL 37:9

> Nădăjduieşte în Domnul, păzeşte calea Lui,
> şi El te va înălţa ca să stăpâneşti ţara.
> PSALMUL 37:34

Aşteptarea este dificilă atunci când te confrunţi cu pierderea, dar este o disciplină cu o răsplată mare. Cei care nădăjduiesc în Domnul vor „moşteni pământul", deoarece cei care se încred în forţele proprii şi vor să-şi conducă expresul vieţii se vor epuiza, ajungând victime ale propriei nerăbdări. Oamenii răbdători sunt mai fericiţi şi mai sănătoşi, şi Dumnezeu îi va înălţa.

Un scriitor a explicat că există două feluri de credinţe: o credinţă bazată pe *dacă* şi alta bazată pe *deşi.* Prima spune: *„Dacă* totul merge aşa cum vreau eu, atunci voi fi de acord că Dumnezeu este bun." Cealaltă spune: *„Deşi* s-ar putea ca răul să prospere, *deşi* s-ar putea să transpir în Ghetimani, *deşi* drumul meu duce la Calvar - totuşi mă încred în Dumnezeu." Primul fel de credinţă vrea rezultate imediate, al doilea a învăţat înţelepciunea de a aştepta, aşa cum a făcut Iov atunci când a strigat: „Deşi mă va ucide, totuşi mă voi încrede în El" (Iov 13:15, trad. lit.).[9]

Cu aproape 200 de ani în urmă naţiunea noastră a trecut printr-o altă transformare economică: spaima din 1837. Anna şi Susan Warner locuiau împreună cu tatăl lor, Henry Warner, într-o casă mare plină cu obiecte de artă scumpe, mobilă de foarte bună calitate şi o armată de servitori. Apoi a venit criza.

Piaţa a colapsat şi investiţiile lui Henry Warner s-au dus la fund. Familia a pierdut totul şi, în mari datorii, s-a mutat într-o casă veche şi ponosită situată lângă râul ce traversa New York City. Colapsul financiar l-a distrus emoţional pe Henry şi el n-a mai fost niciodată acelaşi. Fiicele sale, obişnuite cu petreceri selecte şi cu o viaţă socială bogată, şi-au dat seama acum că trebuie să se apuce zdravăn de treabă pentru a reduce datoria uriaşă a familiei.

Singurul lucru pe care s-au gândit că-l pot face a fost să scrie. Deşi s-au zbătut o vreme să găsească un editor, în cele din urmă Putnam a acceptat romanul lui Susan Warner, *The Wide, Wide World.* A urmat succesul. Surorile au scris peste 100 de cărţi, toate bazate pe temelia Evangheliei care le înviora viaţa. Una dintre cărţi, *Say and Seal,* conţinea o poezioară pe care Anna a plasat-o în povestire. Aceasta începea cu cuvintele: „Isus ştiu mă iubeşte, Biblia-mi spune mie." Compozitorul William Bradbury a compus melodia şi acum cântecul „Isus ştiu mă iubeşte" este iubit în întreaga lume. Multe milioane de copii L-au întâlnit pe Cristos prin versurile ei simple, dar pline de forţă. În 1943, când barca lui John F. Kennedy s-a scufundat în Insulele Solomon, locuitorii insulei şi marinarii americani au cântat cântecul în timp ce îi salvau pe supravieţuitori. Poate că şi tu l-ai cântat pe când erai copil. Eu l-am cântat.

Dacă ai fi făcut parte din această familie nemângâiată, stând în cenuşa falimentului financiar şi văzând cum îţi pierzi bunurile agonisite într-o viaţă, poate te-ai fi gândit că viaţa e nedreaptă. Dar dacă ai fi cunoscut căile lui Dumnezeu, poate că ai fi ştiut chiar atunci că El Se gândea la ceva cu totul special. Din molozul şi dărâmăturile nenorocirii de azi Dumnezeu ridică cărămizile şi bârnele miracolului de mâine.

Da, ştim că „toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce-L iubesc pe Dumnezeu" (Rom. 8:28), dar această promisiune pe termen lung nu ne asigură o alungare rapidă a durerii pierderii. Nu există nicio cale de a o evita. Totuşi promisiunea rămâne adevărată şi ne oferă ceva de care să ne agățăm şi ceva spre care să ne focalizăm în ciuda imaginii neclare pe care o avem din cauza lacrimilor noastre.

S-ar putea ca diavolul să învingă azi, dar Dumnezeu care stăpâneşte ziua de mâine „face toate după sfatul voii Sale, pentru ca noi, cei care ne-am pus încrederea în Cristos, să slujim de laudă slavei Sale" (Efes. 1:11-12, NIV).

Philip Yancey subliniază că două dintre marile zile ale calendarului bisericesc sunt Good Friday [Vinerea Mare] şi Easter Sunday [Duminica Învierii]. Una comemorează cel mai îngrozitor eveniment imaginabil, iar cealaltă cel mai minunat eveniment.

Totuşi noi ne trăim cea mai mare parte din viață în ziua dintre ele - sâmbăta - căreia nu i-am dat un nume special. La fel ca ucenicii, stăm în urma durerilor vieții fără să avem habar că ceea ce ne va aduce dimineața va fi mai glorios decât cele mai minunate visuri ale noastre.

Viața noastră depinde de cum alegem să trăim în această perioadă interimară între cruce şi coroană. Cât de mult ne încre- dem în Dumnezeu? Credem cu adevărat că El poate lua o lume care include genocidul din Bosnia şi Rwanda, ghetourile din centrele oraşelor şi închisorile supraaglomerate şi poate făuri ceva frumos din ea? Credem că El ne poate face să ne uităm pierderile? Ştim cum e ziua de vineri. Dar oare va mai fi o duminică?

Yancey observă că ziua în care Cristos a fost bătut, răstignit şi omorât se numeşte Vinerea Mare, dar că ea capătă acest adjectiv doar în lumina a ceea ce s-a întâmplat duminica. Mormântul gol transformă ruşinea Crucii într-o victorie. Învierea, spune Yancey, ne dă un indiciu cu privire la marile lucrări ale lui Dumnezeu. Sufletul nostru se ridică deasupra pierderii din ziua de vineri, ştiind că binecuvântările vor veni în ziua de duminică. Între timp, sâmbăta devine o zi de aşteptare.[10]

Aşteptarea nu este întotdeauna un lucru rău; ea ne poate aduce propria ei bucurie - emoția anticipării. Îți aminteşti când erai copil şi aşteptai Crăciunul? Dar când ți-ai aşteptat ziua nunții? Dar când ai aşteptat ca ceva bun să-ți facă inima să cânte de bucurie? Aşteptarea ne umple de speranță, ne schimbă lăun- trul aşa încât urcuşurile şi coborâşurile acestei vieți oscilante şi nestatornice să nu poată exercita o putere reală asupra noastră. S-ar putea să ne pierdem casele şi fiecare cent pe care îl avem. S-ar putea să plângem, dar speranța noastră rămâne intactă, deoarece pierderile noastre doar ne amintesc de marele dar care, odată primit, nu mai poate fi pierdut niciodată. Merită să aşteptăm!

CAPITOLUL 4

ÎNFRÂNGEREA:
Teama de eşec

Domnul Însuşi va merge înaintea ta, El Însuşi va fi cu tine, nu te va părăsi şi nu te va lăsa; nu te teme, şi nu te înspăimânta!

DEUTERONOMUL 31:8

Lyndon Baines Johnson a fost ambițios de la început. A trecut rapid prin Camera Reprezentanților, a fost ales în Senat °i apoi a devenit liderul majorității din Senat. Totuşi ochii săi n-au uitat niciodată o adresă: Pennsylvania Avenue, nr. 1600 - Casa Albă.

Era un texan înalt - 1,83 m - ca să nu mai menționăm faptul că era bogat şi influent. Avea reputația unui om care obține ceea ce vrea, chiar dacă trebuie să facă câteva scurtături. Până la sfârşitul unei zile obişnuite, îi epuiza şi le dejuca planurile tuturor celor aflați în aceeaşi încăpere cu el. Nu accepta niciun refuz, nici măcar cu privire la cursa sa spre preşedinția Statelor Unite.

În cei doi ani care au pregătit terenul pentru campania din 1960, se părea că cel mai mare vis al său avea să se realizeze. Era democratul cel mai bine cotat şi unul dintre cei mai respectați bărbați din America. Oponentul

său era considerat de o categorie uşoară în politică - un tânăr slăbuţ, bolnăvicios care, în opinia lui Johnson, era puţin mai mult decât un bărbat ce trăia doar pentru plăceri, cheltuind banii tatălui său: John F. Kennedy.

În 1958, când şi-a adunat sfătuitorii la reşedinţa lui din Texas, Johnson le-a spus clar că destinul lui era să fie preşedinte şi că avea să candideze pentru această funcţie.

Prin urmare cei din jurul său au început să pregătească o campanie care să-l ducă la Casa Albă. Deoarece republicanii deţinuseră preşedinţia a două mandate, democraţii l-au susţinut cu toată puterea pe candidatul lor. Oamenii din partid au aşteptat anunţul lui Johnson privind candidatura sa.

Dar au aşteptat mult şi bine.

Johnson, care vorbise de multă vreme despre acest vis, şi-a pierdut curajul. După spusele secretarului de presă de la Casa Albă, era „un bărbat foarte agitat".[1] Între timp Kennedy străbătea toată ţara asigurându-se că delegaţii îl vor nominaliza pe el. Când Johnson şi-a anunţat candidatura, era prea târziu. Kennedy i-o luase înainte.

Istoricii au speculat motivul pentru care un om atât de hotărât şi de puternic s-a blocat în cel mai important moment al carierei sale. Biograful Robert A. Caro are o teorie. El crede că în ciuda energiei şi a fanfaronadei sale, Johnson era paralizat de teama de eşec - teama că va sfârşi ca tatăl său.

Când Lyndon era copil, familia sa se număra printre cele mai respectate familii din oraş, locuind într-o casă spaţioasă dintr-o fermă texană întinsă. Tatăl său, Samuel, era un bărbat care se bucura de succes - era membru al Camerei Statului Texas şi cel mai prosper om de afaceri din zonă. Sam şi-a cumpărat prima maşină pe care a văzut-o cineva în acele părţi şi avea un şofer care o conducea. Familia Johnson o ducea foarte bine.

Dar tocmai când tânărul Lyndon a ajuns la anii adolescenţei a lovit dezastrul: afacerea a falimentat. Familia şi-a pierdut fermele şi s-a mutat într-o cocioabă. De la cel mai înalt nivel al societăţii, familia Johnson a căzut la cel mai scăzut nivel. Oamenii din oraş le aduceau hrană ca să nu sufere de foame. Lyndon a fost extrem de umilit. Un coleg de clasă îşi aminteşte că odată când Lyndon a fost batjocorit la şcoală, le-a spus că într-o zi va ajunge preşedintele Statelor Unite. Colegii lui de clasă au râs de el şi i-au zis că ei nu-l vor vota. El le-a replicat că nici nu va avea nevoie de votul lor.

Din acel moment, Lyndon a visat să fie preşedinte. Dar atunci când, în cele din urmă ar fi putut pune mâna pe premiu, s-a temut că va eşua într-un mod care îi va aduce o umilire publică, aşa cum păţise tatăl său. Îi era atât de teamă că va fi înfrânt încât aceasta a devenit o profeţie care se împlineşte singură. Caro scrie:

> Prăbuşirea tatălui său îi arătase că eşecul poate însemna nu doar eşec, ci groază, groaza că locuinţa în care stai ţi-ar putea fi luată de către bancă; acel eşec nu însemna doar groază, dar şi prăbuşire, prăbuşire permanentă; acel eşec - acea înfrângere - ar putea fi ceva din care să nu-ţi mai revii niciodată. Şi apoi eşecul public - vizibil: trebuind să te muţi de la ferma ta; să-ţi fie refuzat cardul la magazinele pe lângă care treci în fiecare zi; să nu mai deţii funcţia ta publică - putea însemna un alt fel de durere, dar, de asemenea, una îngrozitoare: stânjeneală, ruşine, umilire.[2]

În opinia lui Caro, acesta este motivul pentru care Johnson s-a speriat de cursa pentru preşedinţie. De aceea Kennedy l-a învins în desemnarea candidatului pentru preşedinţie şi istoria a luat cursul ciudat şi contorsionat care a urmat. În cele din urmă Johnson a reuşit să ajungă la casa Albă, dar nu acesta a fost cursul pe care şi l-ar fi dorit el.

Această teamă are un nume: *atichifobia* - teama paralizantă, obsedantă de eşec. Este un stăpân aspru care îşi conduce victimele la o viaţă sobră şi retrasă. Cel mai negativ aspect al efectelor ei secundare este că duce la refuzul consecvent de a încerca orice lucru nou.

Cei care se tem de eşec sunt paralizaţi de cuvântul care încep cu „r": *risc.* S-ar putea să-şi submineze propriile eforturi, chiar fără să-şi dea seama, în încercarea de a scăpa de anxietatea potenţialului eşec. Ai cunoscut astfel de oameni? Eu am cunoscut - oameni înzestraţi care ar fi putut realiza lucruri măreţe în viaţă, dar care nu le-au realizat din cauză că s-au protejat de descurajare.

Poate că doar câţiva dintre noi suntem atichifobici, dar aproape toţi am simţit teama de eşec într-o anumită măsură. De fapt, mulţi dintre oamenii cel mai admiraţi din Biblie au experimentat-o. După cum am menţionat în introducerea acestei cărţi, Biblia prezintă peste 200 de oameni cărora le-a fost teamă la un moment dat. Unora dintre ei le-a fost teamă de eşec!

Vedem lucrul acesta în multe dintre povestirile Bibliei în care Dumnezeu cheamă o persoană să îndeplinească o anumită sarcină. Cele mai remarcabile exemple sunt Moise, Ghedeon, Isaia, Ieremia şi Ezechiel.

În Vechiul Testament, aceste povestiri au o formă şi o progresie asemănătoare. Mai întâi există o întâlnire cu Dumnezeu, fie în mod direct, fie printr-un înger. Această întâlnire nu are loc într-un loc sacru, ci în timpul

activităţilor obişnuite ale vieţii. Urmează o întâlnire divină, care aduce o chemare şi o provocare: *E momentul tău - te trimit în misiunea vieţii tale.*

Chemare e urmată de obicei de obiecţii din partea persoanei chemate - multe dintre ele izvorâte din teamă. Moise a răspuns chemării ce i s-a făcut spunând: „Cine sunt eu, ca să mă duc la Faraon şi să scot din Egipt pe copiii lui Israel?" (Ex. 3:11) Chiar după ce Dumnezeu îl asigură că va avea succes, Moise a continuat să obiecteze: „Ah! Doamne, eu nu sunt un om cu vorbirea uşoară; căci vorba şi limba mi-este încurcată" (Ex. 4:10).

Când Dumnezeu l-a chemat pe Ghedeon să lupte împotriva madianiţilor, primul lui răspuns a fost: „Rogute, domnul meu, cu ce să izbăvesc pe Israel? Iată că familia mea este cea mai săracă din Manase, şi eu sunt cel mai mic din casa tatălui meu" (Jud. 6:15). Când Dumnezeu l-a chemat pe Ieremia să proorocească poporului lui Dumnezeu, obiecţia lui Ieremia a urmat acelaşi tipar: „Ah! Doamne Dumnezeule, vezi că eu nu ştiu să vorbesc, căci sunt un copil" (Ier. 1:6).

Evident, teama de eşec nu este un fenomen modern, ci este o teamă umană manifestată de la începuturi. Unii dintre cei mai credincioşi slujitori ai lui Dumnezeu au manifestat această teamă de-a lungul veacurilor, în ciuda promisiunilor lui Dumnezeu că vor avea succes. Poveştile lor de viaţă ne ajută să înţelegem modul în care răspunde Dumnezeu temerilor omului. În fiecare caz, El merge alături de slujitorul Său, dându-i asigurări şi confirmări.

Nicăieri nu este mai evidentă preocuparea lui Dumnezeu faţă de un slujitor plin de teamă ca în Iosua 1, unde El îl pregăteşte pe Iosua să conducă Israelul după moartea lui Moise. În acest capitol mă voi concentra în principal pe această chemare şi pe asigurările ce au însoţit-o, deoarece toate principiile prezentate în celelalte chemări le găsim aici într-o strategie organizată, gradată pentru gestionarea fricii de eşec.

Tema chemării lui Iosua este tranziţia - tranziţia de la conducerea Israelului de către Moise la conducerea lui Iosua. Pentru a aprecia pe deplin însemnătatea acestei tranziţii trebuie să ne amintim măreţia lui Moise.

Cu siguranţă el este persoana cea mai respectată în iudaism şi se numără printre marii bărbaţi ai istoriei. o întreagă generaţie de evrei l-au urmat pe Moise în pustie, după ieşirea din robia egipteană. Deuteronomul 34 ne spune că el a murit la vârsta frumoasă de 120 de ani şi că era încă un om energic şi puternic. Israel nu mai văzuse un alt profet de talia lui Moise - un om atât de apropiat de Dumnezeu, atât de înzestrat cu puterea miraculoasă a lui Dumnezeu. Israeliţii îl văzuseră cum şi-a ridicat toiagul, în timp ce Dumnezeu a despărţit apele Mării Roşii. Îi văzuseră ridicându-se împotriva lui Faraon şi coborând pâine din cer. Îl aşteptaseră la poalele muntelui, în timp ce Dumnezeu i-a dictat cele Zece Porunci.

Cartea Exodului afirmă despre Moise ceva ce nu s-a spus despre nicio altă persoană în Scriptură: „Domnul vorbea cu Moise faţă în faţă, cum vorbeşte un om cu prietenul lui" (Ex. 33:11). În mai multe ocazii, Moise chiar a petrecut 40 de zile pe munte în părtăşie cu El. Dumnezeu acordă acest gen de intimitate doar celor care Îl doresc. Moise a aparţinut unui cerc restrâns de oameni care s-au bucurat de o intimitate sfântă cu Dumnezeu.

Oamenii mai cârteau împotriva lui Moise, dar în cele din urmă îl urmau întotdeauna, căci ştiau că era omul lui Dumnezeu. La început conducerea lui i-a umplut de frustrare, apoi de o dedicare profundă. Când, în cele din urmă, marele bărbat a murit, l-au plâns în câmpiile Moabului timp de 40 de zile (Deut. 34:8).

Un lucru era foarte clar: era extrem de dificil să-i urmezi lui Moise la conducere. Aceasta era chemarea la măreţie care apăsa pe umerii lui Iosua.

Moartea lui Moise a survenit într-o perioadă delicată din istoria Israelului. Celor din generaţia anterioară le fusese prea teamă să creadă promisiunea lui Dumnezeu că vor avea victorie °i au refuzat să intre în Tara Promisă, deşi ajunseseră la graniţele ei (Num. 13-14). Întreaga generaţie murise în timpul celor 38 de ani de pribegie prin pustie. Acum pe malul estic al Iordanului se afla o generaţie nouă, gata să treacă şi să intre în posesia Ţării Promise. Erau gata să păşească în credinţă şi să-şi revendice ţara. Dar lucrul acesta nu avea să fie uşor - niciodată nu este uşor.

În primul rând, după patru decenii de pace, copiii lui Israel se simţeau într-adevăr ca nişte copii. Nu mai purtaseră o bătălie de 40 de ani şi cananiţii cu care aveau să se înfrunte în curând erau luptători înalţi, voinici, obişnuiţi cu luptele, care i-au făcut pe spionii israeliţi să se simtă „ca nişte lăcuste" (Num. 11:33). Duşmanul aştepta în spatele unor ziduri puternici, întărite. Aveau chiar cai şi care (Ios. 17:16).

Apoi mai era problema hranei. Oamenii se obişnuiseră ca în fiecare dimineaţă să primească la pragul uşii mană de la Dumnezeu. Acum, după cum citim în Exodul 16:35 şi Iosua 5:12, mana încetase şi evreii trebuiau să cultive pământul ţării.

Ţi-ar plăcea să fii în locul lui Iosua, preluând frâiele conducerii de la cineva ca Moise într-un asemenea moment critic? Dacă ai fi fost chemat în calitate de consultant ca să-l ajuţi pe Iosua să se pregătească pentru noul lui rol, ce sfat i-ai fi dat? De fapt, Iosua a avut un consultant - pe Dumnezeu Însuşi. Dumnezeu i-a ţinut lui Iosua unul dintre cele mai grozave discursuri motivaţionale pe care l-am citit vreodată. Cuvintele Sale m-au încurajat adesea în perioade de mari provocări personale.

Dacă ți-e teamă cu privire la viitorul tău, dacă eşti chemat la o lucrare nouă care pare să-ți depăşească capacitățile sau dacă tocmai ai nevoie de încurajare ca să continui ceea ce te-a chemat Dumnezeu să faci, şi tu vei fi încurajat în timp ce vei studia ceea ce Îi spune Dumnezeu lui Iosua în faţa acestei mari provocări. Vom studia şase principii pline de forță care te vor face un învingător, nu un ostatic al propriei frici de eşec.

PRINCIPIUL PERSPECTIVEI DIVINE

> Nimeni nu va putea să stea împotriva ta, cât vei trăi. Eu voi fi cu tine, cum am fost cu Moise; nu te voi lăsa, nici nu te voi părăsi.
>
> IOSUA 1:5

ÎNFRÂNGEREA: TEAMA DE EŞEC

Dumnezeu S-a uitat la un tânăr lider îngrijorat °i i-a spus nişte cuvinte extraordinare. A început să-i amintească lui Iosua experiențele de care se bucurase de-a lungul anilor ca protejat al lui Moise. Iosua fusese martorul unei istorii pline de minuni şi lucrări mărețe, în care Dumnezeu Şi-a dovedit credincioşia în ieşirea dintr-un imperiu ostil şi apoi în călătoria prin pustie.

Dumnezeu l-a încurajat pe Iosua să-şi amintească ce experimentase ca partener de lucrare al lui Moise - modul cum îl condusese El pe Moise şi cum săvârşise lucrări puternice ca să-l ajute pe Moise să conducă poporul. Dumnezeu l-a asigurat pe Iosua: „Eu voi fi cu tine, cum am fost cu Moise." Iosua trebuia să privească această sarcină descurajatoare prin perspectiva demonstrării anterioare a puterii şi credincioşiei lui Dumnezeu.

Îmi place să citesc biografii ale liderilor creştini, deoarece ele îmi amintesc de principiul perspectivei divine. Aşa cum Dumnezeu a fost credincios celor care L-au urmat în trecut, El este credincios în prezent. Nu există limite a ceea ce este dispus El să facă pentru tine şi pentru mine. S-ar putea chiar ca El să facă mai multe decât a făcut în trecut. El „poate să facă nespus mai mult decât cerem sau gândim noi" (Efes. 3:20).

Teama de eşec nu este deloc nouă - şi nici modul cum o putem învinge. Gândeşte-te la pelerinii din secolul al XVII-lea care şi-au abandonat casele pentru a găsi libertate de închinare în Lumea Nouă. Cu siguranță că s-au temut să traverseze oceanul pe corăbiile lor mici şi să supraviețuiască în nişte zone netrecute pe hartă. Dar şi-au învins teama, deoarece au avut credință în puterea Iui Dumnezeu şi în grija Sa. Acesta este beneficiuI perspectivei - ne permite să vedem dincoIo de încercările care ne sperie aici şi acum.

Dumnezeu nu a chemat pe nimeni Ia o sarcină ca apoi să-I abandoneze de-a IunguI drumuIui. Prin urmare, dacă ne temem de ceea ce vrea Dumnezeu să facem, perspectiva noastră are nevoie de ajustare, ca să ne concentrăm nu pe amploarea sarcinii, ci pe puterea lui Dumnezeu.

PRINCIPIUL SCOPULUI DIVIN

> Robul Meu Moise a murit: acum, scoală-te, treci Iordanul acesta, tu °i tot poporul acesta, °i intrați în țara pe care o dau copiilor lui Israel. Orice loc pe care-l va călca talpa piciorului vostru, vi-l dau, cum am spus lui Moise.
>
> IOSUA 1:2-3

Dumnezeu i-a cerut lui Iosua să facă ceva concret! El i-a spus lui Iosua să păşească pe pământul Canaanului °i i-a promis că orice loc pe care va călca talpa piciorului său îi va fi dat lui °i oamenilor lui pentru totdeauna. Dumnezeu i-a oferit lui Iosua o *focalizare.*

Filmul *The Fugitive [Fugarul],* având-l ca protagonist pe Harrison Ford a fost nominalizat în 1993 pentru şapte premii Oscar °i a câştigat unul. În întreaga lume a avut încasări de aproape 369 de milioane de dolari. Dar filmul era cât pe ce să nu fie realizat. S-a lucrat la scenariu cinci ani şi jumătate. Nouă scriitori au scris cel puțin 25 de scenarii. Producătorul Arnold Kopelson a spus:

> Au fost perioade când toată lumea îmi spunea: „Îți pierzi timpul. De ce faci filmul acesta? Îți iroseşti banii." Cei de la Studioul Warner Brothres erau pe punctul de a renunța la film. Cheltuiseră deja aproape două milioane de dolari pentru scrierea scenariului şi erau îngrijorați că încasările nu vor acoperi costurile. Eu le-am spus: „Ascultați, am o presimțire. Flerul meu îmi spune că acest film va fi un succes."[3]

Desigur, uneori instinctele nu corespund realității. Dar în acest caz, hotărârea lui Kopelson ilustrează o idee importantă: faptul că-ți păstrezi scopul şi concentrarea în faţa obstacolelor poate face diferența între eşec şi succes.

Deoarece a văzut filmul *The Fugitive* prin prisma premierii lui, producătorul a trebuit să rămână focalizat asupra lui peste cinci ani. Dar Iosua a trebuit să-şi mențină concentrarea 14 ani, timpul necesar pentru a cuceri Țara Promisă. Lui Iosua i-a fost de folos faptuI că nu a trebuit să se încreadă în instincteIe saIe, ci a trebuit să creadă promisiunile Iui Dumnezeu.

J. OswaId Chambers ne ajută să înțeIegem această promisiune făcută Iui Iosua:

Țara aparținea IsraeIuIui, fiind un dar direct din partea Iui Dumnezeu, StăpânuI ceruIui °i aI pământuIui. Dar, în mod practic, țara a devenit a Ior doar atunci când au păşit în ea şi au Iuat-o în stăpânire. Acest principiu spirituaI fundamentaI trece °i în experiența creştinuIui nou-testamentar: „Facă-vi-se după credința voastră!" (Mat. 9:29).[4]

FaptuI că avem o promisiune de Ia Dumnezeu nu este o garanție a succesuIui, dacă ne pierdem focaIizarea. Responsa- biIitatea Iui Dumnezeu este să facă această promisiune, a noastră este de a rămâne focaIizați asupra ei în fața fricii. Pentru a avea parte de succes, Iosua °i noua generație de israeIiți a trebuit să-şi concentreze mințiIe °i inimiIe asupra scopuIui pe care Ii-I dăduse Dumnezeu.

Există o putere specIală, eIiberatoare în a şti exact ceea ce trebuie să facem. De aceea oamenii au o mare satisfacție atunci când aIcătuiesc °i bifează Iiste cu Iucruri care trebuie făcute. A reduce compIexitatea vieții Ia câteva activități înseamnă a ne vedea productivitatea. Pe de aItă parte, întreaga organizare coIap- sează din cauză că oamenii devin confuzi cu privire Ia ce anume trebuie să facă.

StabiIe°te-ți o concentrare cIară în viață °i teama nu va avea acces Ia mintea ta. Cu cât îți ațintești mai muIt privirea asupra scopuIui Iui Dumnezeu pentru tine, cu atât îți vei învinge mai uşor teama.

PRINCIPIUL PERSUASIUNII DIVINE

Nu ți-am dat Eu oare porunca aceasta: „Întăreşte-te şi îmbăr- bătează-te?"
IOSUA 1:9

Pe când reverenduI WiIIiam Sykes era capeIan Ia University CoIIege, oxford, a scris despre câțiva studenți cu dizabiIități fizice pe care îi cunoscuse. Aceştia aveau muIte Iimitări, dar ceea ce îi Iega împreună era curajuI Ior caIm. Această experiență I-a determinat să se gândească bine Ia semnificația termenuIui. uitându-se Ia scrieriIe cardinaIuIui Mannning, a descoperit urmă- toareIe cuvinte:

ItaIienii îI numesc *coraggio* sau măreția inimii; spanioIii, *corage,* francezii, *courage,* şi de aici I-am preIuat noi. Prin eI înțeIegem fermitate, bravură, îndrăzneaIă, cutezanță care izvorăşte nu dintr-un sentiment aI puterii fizice sau din insensibiIitate față de pericoIe sau durere, ci din obiceiuI moraI de a-ți porunci cu grijă ție însuți, cântărind atent pericoIeIe existente şi anticipând cIar consecințeIe viitoare, şi totuşi avansând hotărât pe caIea datoriei pentru înde- pIinirea ei.[5]

Într-un mod oarecare, studenții găsiseră o putere înăuntruI Ior care Ie-a depăşit cu muIt Iimitările fizice. Credința are o putere inestimabiIă şi adesea ea creşte prin cuvinteIe persuasive aIe cuiva care ne convinge că şi noi putem trăi cu îndrăzneaIă.

Cine dintre noi nu are vreun feI de dizabiIitate - în ce priveşte abiIitățiIe, dorința, motivația, tăria, experiența, curajuI sau nenumărate aIte caIități necesare pentru a progresa în viață? Asta înseamnă să fii ființă umană - şi de aceea fiecare persoană are nevoie de aceeaşi încurajare de care a avut nevoie Iosua atunci când a stat pe maIuriIe IordanuIui şi s-a uitat înainte spre o țară ostiIă.

Cu siguranță că şi-a amintit ce s-a întâmpIat atunci când israeIiții au stat Ia hotareIe Țării Promise cu aproape 40 de ani în urmă. Aveau promisiunea Iui Dumnezeu, totuşi provocarea i-a paraIizat. Nu uriaşii din țară i-au făcut neputincioşi, ci teama Ior enormă. Pentru a evita ca această nouă generație să comită aceeaşi greşeaIă, Iosua trebuia să manifeste tărie şi curaj. Asta însemna că eI trebuia să fie convins că Dumnezeu îi va ajuta să facă față acestei provocări. Dumnezeu a avut ceIe mai potrivite cuvinte pentru nouI Iider aI IsraeIuIui:

Întăre°te-te °i îmbărbătează-te... Întăre°te-te numai, °i îmbărbătează-te... Nu ți-am dat Eu oare porunca aceasta: „Întăre°te-te °i îmbărbătează-te?" IOSUA 1:6-7, 9

Aici avem miezul discursuIui motivațional pe care i l-a ținut Dumnezeu Iui Iosua. De trei ori EI îi spune să se întărească °i să se îmbărbăteze. A te *întări* înseamnă a fi hotărât, ferm °i a nu fi influențat uşor. *Îmbărbătarea* înseamnă îndrăzneaIă, deschidere față de asumarea unui risc.

Iosua dovedise că avea acea putere Iăuntrică. A arătat-o în ziua când s-au întors cei care au iscodit țara, zece dintre ei dând un raport pIin de teamă despre uriaşii imposibiI de cucerit. Doar doi bărbați, Iosua şi CaIeb, au dorit să se țină tare de promisiunea Iui Dumnezeu şi să meargă înainte în ciuda obstacoIeIor. Cei zece au insistat: „Nu putem să ne suim împotriva poporuIui acestuia, căci este mai tare decât noi" (Num. 13:31). Povestirile de groază au fost mai puternice decât sfatuI de a fi curajoşi.

Când ne confruntăm cu astfeI de situații, fie ne concentrăm asupra probIemei, fie asupra soIuției. Cei zece bărbați s-au văzut ca nişte „Iăcuste", Iăsând ca teama să preia controIuI; cei doi bărbați s-au concentrat asupra Iui Dumnezeu şi asupra puterii Sale. Cei zece au vorbit despre cât de mari erau duşmanii; cei doi au vorbit despre puterea Dumnezeuiui Ior.

Uneori majoritatea greşeşte. Adesea înţelepciunea lui Dumnezeu se găseşte mai degrabă pe cărarea îngustă pe care călătoresc puţini decât în alegerea uşoară şi populară. Conducerea înseamnă mult mai mult decât a aprecia din ce parte suflă vântul. Adesea ea îţi cere să rămâi ferm în timp ce curentul încearcă să te îndrepte într-o altă direcţie.

Poezia lui Laurence Dunbar exprimă clar această idee:

De la începutul timpului,
Minorităţile au arătat latura mai bună a omului;
Şi adesea în decursul vremurilor, ÎNFRÂNGEREA: TEAMA DE EŞEC
Un om a îndeplinit o cauză sublimă![6]

Când m-am confruntat cu uneIe provocări în viaţă, am fost încurajat imaginându-mi-I pe Iosua pe maIuriIe IordanuIui, învăţând să fie puternic °i curajos, sau m-am agăţat de cuvinteIe Iui PaveI: „Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră?" (Rom. 8:31). Aceste pasaje motivatoare mă conving să fiu ferm °i să doresc să-mi asum riscuri pentru Dumnezeu. Cred că această practică va da rezuItate °i în cazuI tău.

PRINCIPIUL PRIORITĂŢII DIVINE

> Nu te abate de Ia ea nici Ia dreapta nici Ia stânga, ca să izbuteşti în tot ce vei face. Cartea aceasta a Iegii să nu se depărteze de gura ta; cugetă asupra ei zi °i noapte, căutând să faci tot ce este scris în ea; căci atunci vei izbândi în toate Iucrările taIe °i atunci vei Iucra cu înţeIepciune. IOSUA 1:7-8

Acum ajungem Ia esenţa chestiunii: CuvântuI Iui Dumnezeu este singura caIe spre succes.

Dumnezeu nu i-a spus Iui Iosua că prioritatea Iui trebuia să fie strategia miIitară, siguranţa financiară sau reIaţiiIe biIateraIe cu ţăriIe vecine. Aceste Iucruri îşi au IocuI Ior, dar nu eIe reprezintă prioritatea. Aici ne este arătată prioritatea Iui Iosua: aceea de a medita zi °i noapte Ia principiiIe CuvântuIui Iui Dumnezeu.

Pentru a face IucruI acesta e nevoie de o dedicare totaIă, ca a unui aIegător de cursă Iungă care este antrenat să concureze Ia maratonuI oIimpic. AIergătorii despre care am citit eu sunt incre- dibiI de focaIizaţi. Ei trăiesc pe baza unui angajament spartan faţă o singură prioritate - câştigarea maratonuIui sau obţinerea unui Ioc pe podiumuI oIimpic. AIergarea Ie infIuenţează fiecare aspect aI vieţii. Consumă anumite aIimente, cântărind gramajuI °i caIcuIând caIoriiIe. Îşi monitorizează greutatea, grăsimea din corp, procentuI de apă °i densitatea oaseIor. AIeargă doar în anumiţi pantofi. Şi-au Iimitat viaţa sociaIă deoarece aIegarea, antrenamenteIe °i aIimentaţia °i somnuI Ie domină ziIeIe. ProgramuI de instruire este paradigma în care Ii se încadrează toate activităţiIe. DiscuţiiIe °i deciziiIe Ior ziInice Ie refIectă misiunea. Când îşi planifică şi îşi trăiesc viaţa, totul este trecut prin filtrul instruirii lor.

Când a fost întrebat ce ar fi făcut dacă nu era alegător, un maratonist din Kenya a râs şi a spus: „Nu ştiu. Pentru mine a alerga este totul." Vă îndemn să citiţi următoarele cinci idei despre Scriptură având această perspectivă, pentru ca să puteţi spune: „Pentru mine, Cuvântul lui Dumnezeu este totul. El îmi influenţează toate deciziile şi valorile. Îmi rânduiesc viaţa în jurul principiilor lui. Îl studiez cu consecvenţă pentru a-mi consolida scopurile în viaţă. Îl consult înainte de a face planuri sau de a lua decizii. Ceea ce spune Biblia este mai important decât ceea ce spune oricine altcineva. La urma urmei, e *Cuvântul* lui Dumnezeu."

Scriptura este arma pe care o aleg în lupta împotriva fricii şi a înfrângerii. În timp ce căutăm curaj pentru a ne învinge uriaşii din viaţa noastră, avem nevoie să facem din Cuvântul lui Dumnezeu prioritatea noastră supremă.

Discută tot timpul despre Cuvânt

> Cartea aceasta a legii să nu se depărteze de gura ta.
> IOSUA 1:8

Să clarificăm ce a înţeles Iosua prin „cartea aceasta a legii". Pentru el însemnau primele cinci cărţi din Biblie - Pentateuhul, aşa cum se numeşte această colecţie de cărţi. Nicio altă parte din Scriptură nu fusese încă scrisă. Dumnezeu i-a spus lui Iosua că această carte avea să fie planul său de acţiune. El trebuia să ia această carte în mâinile sale şi să o lege de inima sa. Ea era secretul pentru a putea îndeplini sarcina pe care i-a încredinţat-o Dumnezeu.

Cartea legii era subiectul discuţiilor lui cu alţii - dar Iosua nu discuta despre ea aşa cum facem noi despre un roman sau o biografie, ci permitea ca Legea lui Dumnezeu să-i informeze, să-i îndrume şi să-i reglementeze toate discuţiile şi hotărârile. Mai târziu în carte îl vedem pe Iosua făcând tocmai lucrul acesta:

Iosua a citit apoi toate cuvintele legii, binecuvântările şi blestemurile, după cum este scris în cartea legii. N-a rămas

nimic din tot ce poruncise Moise pe care să nu-I fi citit Iosua
în faţa întregii adunări a Iui IsraeI, în faţa femeiIor, copiiIor
°i străiniIor care mergeau în mijIocuI Ior.
IOSUA 8:34-35

Parte a ceea ce a citit Iosua poporuIui era pasajuI din Deute- ronomuI 6:6-9, poruncIe Iui Moise pentru părinţi cu privire Ia moduI în care să întipărească CuvântuI Iui Dumnezeu în vieţiIe copiiIor Ior: „Să vorbeşti de eIe [poruncIe Iui Dumnezeu] când vei fi acasă, când vei pIeca în căIătorie, când te vei cuIca °i când te vei scuIa" (versetuI 7).

Observaţi expresia *să vorbeşti.* CuvinteIe Iui Dumnezeu, poruncIe °i orânduiriIe Lui - perspectiva Lui cu privire Ia orice - urmau să fie întipărite în fiecare discuţie a famiIiei. Copiii urmau să crească cu Legea Iui Dumnezeu adânc întipărită în gândirea Ior.

De asemenea, pasajuI din DeuteronomuI foIoseşte o figură de stiI care impIică subIinierea unei idei oferind eIemente opuse: când vei fi acasă, când vei pIeca în căIătorie; când te vei cuIca, când te vei scuIa; când vei sta jos, când vei sta în picioare. Ideea este că noi învăţăm Iegea tot timpuI - în fiecare moment din viaţă.

Legea Iui Dumnezeu ar trebui să fie în gura noastră. Nu există timp nepotrivit pentru a o împărtăşi. Şi ar trebui să fim Ia feI de dornici s-o împărtăşim precum este o pasăre să cânte. DomnuI ne asigură tot feIuI de modaIităţi - timp reIaxat petrecut în famiIie, sarcini care trebuie îndepIinite în gospodărie, serbări de majorat - pentru a discuta Iegea în fiecare context. Gândeşte-te ce s-ar întâmpIa azi dacă creştinii, în Ioc să discute despre poIitică, show-uri de teIeviziune, fiIme, sport şi condiţiiIe de trafic, ar începe să discute mai muIt despre CuvântuI Iui Dumnezeu!

„Ce ai învăţat azi din Cuvânt?"

„Înainte de a discuta despre pIanuriIe noastre, să vedem ce sfat putem găsi în BibIie."

N-ar fi acesta un mod de viaţă înviorător? N-ar fi un pas pIin de forţă în a ne învinge temeriIe şi a ne depăşi eşecuriIe?

Meditează tot timpul asupra Cuvântului Cugetă asupra ei zi °i noapte.
IOSUA 1:8

Chiar ideea de meditaţie este în dezacord cu vremurile în care trăim. Nu ne mai place nimic lent sau gândit dinainte °i urâm în special ideea de linişte. Ne place ca lucrurile să se deruleze rapid. Ne place mai multă acţiune °i mai puţină reflecţie. Ne plac mai mult mesajele de 140 de caractere decât informaţiile detaliate.

Dar meditaţia - meditaţia biblică, nu golirea minţii aşa cum o întâlnim în religiile orientale - are un rol vital în viaţa la care ne-a chemat Dumnezeu. Ea ne cere să renunţăm la graba noastră şi să ascultăm atenţi ceea ce vrea să ne spună Dumnezeu. J. I. Packer descrie modul corect de a medita:

> Meditaţia este activitatea de a aduce în minte, de a gândi, de a stărui °i de a aplica personal diferitele lucruri pe care le ştie cineva despre lucrările, scopurile şi promisiunile lui Dumnezeu.
>
> Scopul ei este de a permite ca adevărul Său să aibă un impact deplin °i pozitiv asupra minţii °i inimii cuiva. Într-adevăr, adesea este o chestiune de a discuta cu sine, de a se convinge să renunţe la îndoială °i necredinţă °i de a ajunge la o înţelegere clară a puterii °i harului lui Dum- nezeu.[7]

Ca o vacă care rumegă mereu aceeaşi iarbă pentru a o digera °i a beneficia de ea, noi meditǎm la Cuvântul lui Dumnezeu cercetându-l iar °i iar într-un mod care Îi permite lui Dumnezeu să vorbească inimilor noastre °i să ne liniştească temerile.

Meditaţia este o întreţinere preventivă pentru minte. Ne umplem fiecare cotlon al gândirii noastre cu adevărul bogat °i veşnic înainte ca erorile lumii să prindă rădăcini şi să ne infecteze. Trăim în lumea aceasta °i vom fi expuşi la tot ce este rău în ea, dar putem deveni rezistenţi faţă de virusul ideilor greşite. Meditarea la Cuvântul lui Dumnezeu este o vaccinare împotriva „oricărui vânt de învăţătură" (Efes. 4:14).

David a înţeles puterea meditaţiei. El a scris:

Cât de mult iubesc Legea Ta! Toată ziua mă gândesc la ea.
Poruncile Tale mă fac mai înţelept decât vrăjmaşii mei,
căci totdeauna le am cu mine.
Sunt mai învăţat decât toţi învăţătorii mei,
căci mă gândesc la învăţăturile Tale.

Am mai multă pricepere decât bătrânii,
căci păzesc poruncile Tale.
PSALMUL 119:97-100

Încearcă să meditezi zilnic la Filipeni 4:13, care spune: „Pot totul în Cristos, care mă întăreşte." Gândeşte-te cât de rezistent ai fi la şoaptele înşelătoare care îţi spun: *Renunţă - nu poţi face asta; Dumnezeu nu te va ajuta.* Cuvântul sădit este un zid împotriva minciunilor celui rău.

Oricare dintre aceste două mesaje îţi atinge sufletul cel mai des - vocea curajului sau vocea înfrângerii - acela va câştiga bătălia pentru mintea ta.

Citeşte Cuvântul supunându-te lui

.căutând să faci tot ce este scris în [Cartea Legii].
IOSUA 1:8

Observaţi expresia *căutând să faci* din acest pasaj. Este uşor să trecem peste aceste cuvinte considerându-le neînsemnate, dar de fapt ele reprezintă unul dintre cele mai importante concepte din Vechiul Testament. Noi nu trebuie să citim Biblia doar pentru informare sau pentru a ne creşte cunoştinţele. Trebuie să studiem Biblia ca să descoperim voia lui Dumnezeu pentru vieţile noastre. *Studiem* pentru *a face.* Studiem Biblia pentru a asculta ceea ce spune ea.

O eroare foarte subtilă şi periculoasă în care putem cădea este să considerăm Biblia doar o lectură interesantă. Da, este o literatură excepţională - fascinantă, amuzantă şi emoţionantă. Dar Cuvântul lui Dumnezeu nu este doar o simplă carte. Rolul lui este să ne schimbe pe noi °i modul în care trăim. Mesajul Bibliei pur °i simplu nu se opreşte la mintea noastră, ci trebuie să ajungă la inimă °i la voinţă. Trebuie să fim „împlinitori ai Cuvântului, nu numai ascultători" (Iac. 1:22).

Când ne este teamă să trăim după nişte valori diferite de ale culturii predominante, fiind lumina lui Dumnezeu în lume, ascultarea este singura soluţie pentru alungarea fricii. Dacă nu ascuIţi, teama va rămânea. AscuItă şi teama va dispărea. Cuvântul lui Dumnezeu are rolul să ne spună ce să facem, dar curajul vine doar atunci când îl ascultăm.

Urmează doar Cuvântul

Nu te abate de la [Cartea Legii] nici la dreapta, nici la stânga.
IOSUA 1:7

În ultimii ani în limbajul nostru obişnuit a intrat expresia tole- ranţă zero. Am început s-o auzim tot mai frecvent după ce în 1994 s-a dat legea care interzicea intrarea în şcoli cu arme de foc. Pentru încălcarea acestei legi nu exista nicio toleranţă. Se pedepsea cu exmatricularea pentru un an de zile, iar dacă şcoala nu aplica această pedeapsă, îşi putea pierde fondurile federale. Toleranţă zero însemna o politică strică şi bine formulată de interdicţie a armelor în şcoli. Expresia a devenit populară şi curând am început să discutăm despre alte domenii care meritau toleranţă zero: terorizarea în şcoală, înşelarea, traficul de droguri.

Termenul nu exista în zilele lui Iosua, dar, după cum ne arată pasajul de mai sus, conceptul se aplica. Dumnezeu i-a dat lui Iosua o politică de toleranţă zero cu privire la infidelitatea spiri- tuală, spunându-i că atunci când Israelul va intra în Canaan, el va trebui să urmeze Cuvântul lui Dumnezeu fără să abată „nici la dreapta, nici la stânga".

Israelul nu trebuia să-şi compromită moralitatea sau prin- cipiile pentru a se conforma practicilor locuitorilor ţării. Nu trebuia să denatureze sensul Legii lui Dumnezeu pentru a o face corectă din punct de vedere politic. Nu trebuia s-o folosească pentru a-şi susţine propriul punct de vedere. Israelul trebuia să asculte doar de Legea lui Dumnezeu.

În miezul Legii era legământul, înţelegerea dintre Dumnezeu °i poporul Său. Aceasta nu avea să se schimbe; noua generaţie trebuia să ţină tare de vechea revelaţie. Într-o perioadă de nesiguranţă, confruntaţi cu o lume nouă, aceasta trebuia să fie asigurarea lor: *Nu s-a schimbat nimic important. Eu, Domnul nu Mă schimb. Urmaţi-Mă în continuare.*

Ştim modul în care s-au derulat evenimentele istorice. Poporul Israel a făcut mulţi paşi la stânga şi la dreapta. Dumnezeu a fost răbdător °i iertător, dar în final naţiunea a trebuit ă sufere din cauza necredincioşiei faţă de Dumnezeu °i faţă de Legea Sa. Naţiunea s-a despărţit în două. Oamenii au fost duşi în exil, mai întâi în Asiria, apoi în Babilon. Evreii au plătit preţul, trăind într- o teamă permanentă de duşmani şi de invazii. Ei s-au abătut la dreapta şi la stânga ca să slujească altor dumnezei şi, în cele din urmă, temerile lor s-au adeverit atunci când Dumnezeu a înlăturat umbrela protecţiei Sale.

Trebuie să alegem: putem urma dumnezeii acestei lumi şi să trăim cu teama că ne vom confrunta cu urmările pe care le are în mod inevitabil neascultarea, sau Îl putem urma doar pe Dumnezeu şi Cuvântul Său şi să trăim fără teamă.

Acceptă Cuvântul în întregime

.tot ce este scris în ea.
IOSUA 1:8

Uneori oamenii mă întreabă de ce predic din Vechiul Testament. Aproape tuturor le plac Evangheliile şi scrisorile apostolilor. Dar de ce să fii preocupat de toate acele războaie, de împăraţi şi profeţi?

Este o întrebare bună. Eu includ Vechiul Testament în învăţătura mea, deoarece mesajul lui Dumnezeu este incomplet fără el. Teologia vorbeşte de două tipuri de inspiraţie a Scripturii: inspiraţia verbală înseamnă că toate cuvintele au fost inspirate de Dumnezeu; inspiraţia plenară sau deplină înseamnă că *toată* Biblia provine în mod direct de la Dumnezeu. Prin urmare noi credem că fiecare cuvânt din Scriptură îşi are sursa în Dumnezeu. Lucrul aceste se vede foarte bine în Iosua 1:8, unde termenul *toate* are un Ioc centraI. Nu putem să seIectăm din Legea Iui Dumnezeu aşa cum nu putem să seIectăm ce Iege federaIă să respectăm.

A ascuItat Iosua? MuIţi ani mai târziu, când se apropia de moarte, a ţinut uItimuI Iui discurs în faţa poporuIui IsraeI, acum stabiIit în Ţara Promisă. EI a repetat cuvinteIe care îi fuseseră spuse cu muIţi ani în urmă de Dumnezeu: „Puneţi-vă toată puterea ca să păziţi şi să împIiniţi tot ce este scris în cartea Iegii Iui Moise, fără să vă abateţi nici Ia dreapta, nici Ia stânga" (Ios. 23:6).

În DeuteronomuI 17:18-19, Dumnezeu a arătat foarte răspicat în Legea Sa care trebuia să fie prioritatea supremă a viitoriIor regi ai IsraeIuIui. Fără îndoiaIă că acesta este motivuI pentru care David, atunci când s-a apropiat de sfârşituI vieţi, I-a pregătit pe fiuI său SoIomon pentru urcarea pe tron repetându-i cuvinteIe spuse de Dumnezeu Iui Iosua:

> Eu pIec pe caIea pe care merge toată Iumea. Întăreşte-te şi fii om! Păzeşte poruncIe DomnuIui DumnezeuIui tău, umbIând în căiIe Lui, şi păzind IegiIe Lui, poruncIe Lui, hotărâriIe Lui şi învăţăturiIe Lui, după cum este scris în Iegea Iui Moise, ca să izbuteşti în tot ce vei face şi ori încotro te vei întoarce. 1 REGI 2:2-3

Nu este un Iucru neînsemnat faptuI că Dumnezeu I-a chemat pe Iosua să păzească CuvântuI Său în timp ce se afIa pe maIuriIe IordanuIui. Cei care doresc să facă ceva pentru Dumnezeu şi să aibă parte de bogăţiiIe pe care Ie doreşte EI pentru ei trebuie să fie oameni ai CuvântuIui.

„Giganţii spirituaIi" ai vremuriIor noastre au făcut din Cuvânt prioritatea Ior supremă. Unii pastori, Iideri, învăţători şi sIujitori Iaici au citit BibIia de peste 100 de ori. Se spune că George MuIIer a citit-o de 200 de ori. MisionaruI David Livingstone a citit-o de patru ori în timp ce a fost reţinut într-o jungIă. CharIes Spurgeon a afirmat: „O BibIie aIe cărui foi se dezIipesc aparţin de reguIă cuiva care are putere spirituaIă."

BibIia este cea mai însemnată sursă de încurajare disponibiIă azi. Când o citim, suntem schimbaţi, deoarece ea este o carte vie. Ori de câte ori ne este teamă de eşec sau ne simţim de parcă am fi nişte rataţi, Cuvântul lui Dumnezeu ar trebui să fie prioritatea noastră supremă. Cuvintele pe care le găsim în ea ne vor umple minţile şi inimile cu putere şi curaj. Cu cât ne concentrăm mai mult pe Dumnezeu şi pe Cuvântul Său, cu atât lăsăm mai puţin loc pentru teamă.

PRINCIPIUL PREZENŢEI DIVINE

Eu voi fi cu tine. nu te voi lăsa, nici nu te voi părăsi.
Domnul, Dumnezeul tău, este cu tine în tot ce vei face.
IOSUA 1:5, 9

Mai devreme în capitolul acesta am discutat despre asemănările dintre chemările din Vechiul Testament: provocarea din cer, teama experimentată, reafirmarea şi asigurarea din partea lui Dumnezeu. Mai există un element important: promisiunea lui Dumnezeu că ne va însoţi în această călătorie. El nu spune niciodată: „Du-te, iar Eu te voi aştepta aici." El spune: „Să mergem!"

- Dumnezeu i-a spus lui Moise: „Eu voi fi negreşit cu tine. Du-te, dar; Eu voi fi cu gura ta şi te voi învăţa ce vei avea de spus" (Ex. 3:12, 4:12).
- Lui Ghedeon: „Eu voi fi cu tine, şi vei bate pe Madian ca pe un singur om" (Jud. 6:16).
- Lui Ieremia: „Nu te teme de ei; căci Eu sunt cu tine ca să te scap... căci Eu sunt cu tine, ca să te scap" (Ier. 1:8, 19).
- Şi lui Iosua: „Eu voi fi cu tine, cum am fost cu Moise; nu te voi lăsa, nici nu te voi părăsi" (Ios. 1:5).

Timp de 40 de ani, Iosua a fost martorul prezenţei constante a lui Dumnezeu alături de mentorul său, Moise. Acum Dumnezeu îi promite lui Iosua că şi el va fi binecuvântat cu prezența lui Dumnezeu în viața şi în conducerea sa.

În chemarea pe care ne-o face Dumnezeu, nimic nu este mai importat, nici nu ne creşte mai mult încrederea decât promisiunea că El va fi cu noi. Promisiunea lui Dumnezeu privitoare la prezența şi puterea Sa activă însoţeşte întotdeauna fiecare persoană pe care El o cheamă. Asta face ca orice scuză sau obiecție adusă chemării să fie absurdă. Faptul că persoana chemată se simte inadecvată sau incapabilă devine irelevant, deoarece ea beneficiază de puterea lui Dumnezeu pentru a împlini ceea ce Dumnezeu a chemat-o să facă.

În Noul Testament, Dumnezeu îmi face și nouă aceeași promisiune pe care a făcut-o sfinților din Vechiul Testament:

„Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi."
Aşa că putem zice plini de încredere:

„Domnul este ajutorul meu,
nu mă voi teme:
ce mi-ar putea face omul?"
EVREI 13:5-6

PRINCIPIUL PROSPERITĂŢII DIVINE

Căci atunci vei izbândi în toate lucrările tale şi atunci vei
lucra cu înțelepciune.
IOSUA 1:8

Fără îndoială, aceasta este una dintre cele mai îndrăznețe promisiuni din întreaga Biblie. Pentru majoritatea oamenilor de azi succesul înseamnă îndeplinirea scopurilor şi realizări materiale, dar pentru evrei înseamnă a fi prudent sau a acționa cu precauție. Într-un sens spiritual asta înseamnă a lăsa ca viața să-ți fie îndrumată de Dumnezeu. Iosua a avut acest gen de succes şi prosperitate. A avut şi el problemele şi eşecurile lui, dar per ansamblu viața sa a dovedit prudență şi înțelepciune. Iosua a fost un bărbat de succes.

Imaginează-ți următoarea scenă: Iosua află că noua lui sarcină este să conducă aceste triburi nomade împotriva canaaniților. Este o promovare importantă, dar se teme că e prea mult pentru el. Plin de anxietate, merge la biroul Consultantului divin, unde i se oferă şase principii pentru învingerea fricii şi garantarea succesului. Iese de acolo încurajat, păşind încrezător. A primit o transfuzie de curaj.

Când ajunge la sfârşitul vieții, Iosua depune mărturie cu privire la puterea acestor principii de a aduce prosperitate °i succes națiunii sale:

Iată că astăzi eu mă duc pe calea pe care merge tot ce este pământesc. Recunoaşteți, deci, din toată inima voastră °i din tot sufletul vostru, că nici unul din toate cuvintele bune, rostite asupra voastră de Domnul, Dumnezeul vostru, n-a rămas neîmplinit; toate vi s-au împlinit, nici unul n-a rămas neîmplinit.
IOSUA 23:14

Ştiu că aceste principii dau rezultate, deoarece am făcut din ele principii esențiale pentru propria mea umblare cu Dumnezeu. În multe situații când m-am confruntat cu diverse provocări ale lucrării, aceste cuvinte pline de forță mi-au dat curajul necesar pentru a merge înainte °i a avea parte de succesul pe care ni-l promite Dumnezeu.

În timp ce scriu acest capitol, îmi aduc aminte de situațiile când mi-a fost cel mai teamă de eşec. Prima data s-a întâmplat în ultimul meu an de seminar. Petrecusem patru ani în facultate °i patru ani la seminar °i doar în câteva săptămâni trebuia să ies din acea zonă de confort °i să păşesc în lumea reală. Îmi amintesc că mă gândeam: *Oare voi fi în stare să fac lucrul acesta? Dar dacă nu sunt potrivit pentru slujire?*

Prima mea sarcină după graduare a fost să slujesc ca pastor de tineret °i responsabil cu educația la o biserică mare din New Jersey. Au fost nişte zile minunate pentru mine şi Donna. Stăteam împreună cu liceenii zi °i noapte °i Dumnezeu ne-a dat privilegiul de a mentora unii dintre cei mai minunați tineri pe care i-am întâlnit vreodată. Până °i azi mai primim veşti de la ei.

În ultimele luni ale celui de-al doilea an petrecut la New Jersey, am început să simt o dorință tot mai mare de a predica. Puținele mele ocazii de a predica m-au făcut mai dornic de a predica. Nu a trebuit să aştept mult timp ca dorința să mi se împlinească. Un pastor cu care eram prieten de multă vreme dezvolta o rețea de biserici în Fort Wayne, Indiana. Din senin, el m-a sunat să mă întrebe dacă nu eram interesat să devin pastorul celei mai noi biserici pe care o plantau.

Cu multe rezerve, eu °i Donna am acceptat să vizităm biserica. Eu urma să predic în biserica mamă °i apoi să mă întâlnesc cu cele şapte familii care fuseseră de acord să ajute la plantarea acestei noi biserici. Eram foarte sigur că Dumnezeu nu dorea să fac lucrul acesta, dar m-am simți obligat să le ascult propunerea.

După aceasta, când am revenit acasă, amândoi eram copleşiți de credința °i entuziasmul acestui grup de oameni. Am rămas şocați de faptul că ei doreau ca noi să-i conducem în această aventură a credinței. Ne-au acordat câteva săptămâni ca să ne decidem şi am folosit din plin tot acest timp. Când termenul limită se apropia, simțeam în mine un conflict. Acum, privind în urmă, îmi dau seama că o mare parte din indecizia mea era teama că nu voi putea să îndeplinesc ceea ce mi se cerea să fac. Dacă mergeam în Indiana, dar nu reuşeam să fac din această nouă biserică un succes?

Mai erau şi alte chestiuni care îmi întunecau mintea. În timpul vizitei noastre condusesem prin zona unde urma să fie plantată această biserică şi am numărat cel puțin cinci biserici bine organizate. Eu urma să fiu pastorul celor şapte familii care se întâl- neau într-o casă plină cu mobilă! Ai citit bine - o casă plină cu mobilă. Unul dintre membrii acestei noi biserici vindea mobilă şi fusese de acord să asambleze patru dintre ele într-un aranjament în formă de L care era „auditoriul" şi unde puteau sta cam o sută de oameni; într-o altă secțiune era camera copiilor, mai erau şi câteva săli de clasă şi un mic birou.

Dacă te-ai fi plimbat cu maşina prin Fort Wayne, Indiana, căutându-ți o biserică, ai fi ales-o pe cea cu mobilă şi nu una dintre cele cinci biserici frumoase din acea zonă a oraşului? Nici eu n-aş fi ales-o! Teama de eşec era evidentă şi ştiam cum s-o învinge - rămânând exact acolo unde eram, într-o biserică bine organizată şi confortabilă.

Cu doar câteva zile înainte de termenul limită, am mers cu maşina spre New Jersey ca să petrec o zi în meditație şi rugăciune. Vremea a fost mai rece decât anticipasem, aşa că am intrat într-o cafenea ca să mă încălzesc. Mi-am luat o cafea şi un ziar *Philadelphia Inquirer,* m-am aşezat la o masă şi am început să citesc o povestire care a schimbat atât viața mea, cât şi pe a Donnei.

Era un articol despre Vince Lombardi, legendarul antrenor al echipei Green Bay Packers. Acesta tocmai plecase din Wisconsin pentru a deveni antrenorul principal al echipei Washington Redskins, care avea unele probleme. Acesta era subiectul principal din lumea sportivă: De ce părăseşte Lombardi echipa sa de succes din Gren Bay ca să se mute la cea mai slabă franciză din NFL? Ceea ce mi-a captat atenția a fost un rând din mijlocul articolului - un citat de-al antrenorului scos în evidență cu caractere îngroşate: „În viața pe care am trăit-o, am descoperit că este mai provocator să construieşti decât să menții."

Mi-am terminat cafeaua, am condus o oră înapoi la Haddon Heights şi i-am spus Donnei că ne mutăm la Fort Wayne. Pentru moment, Dumnezeu mi-a învins teama de eşec.

Teama a reapărut în următoarele săptămâni, când ne-am pregătit mutarea în Indiana. Eram sigur că Dumnezeu îmi vorbise în ziua aceea la Jersey Shore, dar încă eram agitat şi îmi era teamă - până când am ajuns acolo. Când am intrat în căsuța unde aveam să locuim, am văzut câteva cuvinte scrise pe uşa de la bucătărie:

Poruncile lui Dumnezeu sunt împuternicirile lui Dumnezeu.

Nici până azi nu ştiu cine a pus acolo aceste cuvinte, dar cred că Dumnezeu a făcut-o. Dintr-odată am priceput: Dumnezeu nu mi-ar spune să fac ceva fără să mă şi împuternicească să îndeplinesc acel lucru. De ce ar trebui să-mi fie teamă, din moment ce Dumnezeu S-a angajat să-mi dea izbândă? Ceea ce a făcut Dumnezeu pentru Moise, Ghedeon, Ieremia, Iosua şi alții va face şi pentru mine. Şi a făcut-o. Timp de 12 ani, Dumnezeu m-a ajutat cu răbdare să învăț să fiu pastor şi mi-a crescut biserica. În momentul în care am plecat de la Fort Wayne, Dumnezeu îmi dovedise mie şi Donnei că singura cale de a învăța să ne încredem în El este să ieşim din zona noastră de confort, să păşim în „zona fricii" şi să spunem da chemării Sale.

Dacă te afli azi într-o situație similară, vreau să te încurajez să-ți înlocuieşti teama de necunoscut cu încrederea în Dumnezeu şi în Cuvântul Său. Dacă într-adevăr Dumnezeu vrea ca tu să faci lucrul acesta, lasă ca acțiunile tale să-ți alunge teama.

CAPITOLUL 5

LIPSA DE CONECTARE: *Teama de a fi singur*

Nu te înspăimânta °i nu te îngrozi, căci Domnul Dumnezeul tău, este cu tine în tot ce vei face.

IOSUA 1:9

In vara anului 2008, Hal Niedzviecki, un ziarist de la *New York Times,* a decis să studieze minunata lume nouă a reţelelor de socializare, în special reţeaua Facebook. Aşa că şi-a făcut un cont şi a devenit activ. Şi-a adăugat rapid prietenii - oamenii pe care-i cunoştea de ani de zile, rudele, prietenii prietenilor şi chiar câteva cunoştinţe tangenţiale de ici şi colo. Curând a fost uimit să descopere că avea 700 de prieteni online. A trebuit să recunoască că într-adevăr era ceva! Avea o perspectivă nouă, lărgită asupra locului său în lume.

S-a întrebat însă câţi dintre prietenii lui de pe Facebook i-au devenit prieteni în sensul tradiţional. El era un introvertit care se concentra pe cariera sa. Dar aceasta e epoca Facebookului - poate că îşi subestimase capacităţile sociale.

Aşa că a făcut un test. A planificat o petrecere Facebook menită să-l ajute să-şi transforme cunoştinţele digitale în prieteni reali, în carne °i oase. Niedzviecki i-a invitat pe toţi cei 700 la o petrecere la un bar din zonă. Oamenii puteau răspunde prin „vom participa", „s-ar putea să participăm" sau „nu vom participa".

A urmărit primele răspunsuri de parcă era noaptea alegerilor. Cincisprezece au promis că vor fi prezenţi. Alţi 60 i-au zis poate, unii au zis nu, iar alţii nu i-au dat niciun răspuns. Le-a mai redus numărul °i a s-a gândit că e rezonabil să se aştepte să vină cam 20 de prieteni.

Niedzviecki era entuziasmat de întrunire. A făcut duş şi s-a bărbierit, s-a dat cu apă de colonie şi s-a îmbrăcat frumos, gata să pornească cu dreptul şi să-şi întâlnească public prietenii de pe Facebook. Parcă era o primă întâlnire. A mers la barul din apropiere, şi-a găsit un loc şi a aşteptat.

Apoi a tot aşteptat.

După ceva vreme şi-a întâmpinat primul participant - o doamnă drăguţă care era prietena unui prieten. Au purtat o discuţie banală şi stânjenitoare, apoi ea a plecat. Niedzviecki a stat singur până la miezul nopţii, bându-şi băutura şi întrebându-se unde erau cei 700.

„Aveam şapte sute de prieteni", a scris el, „şi eu îmi beam singur băutura".[1]

Experienţa lui Hal Niedzviecki rezumă ceva ce începem să simţim mulţi dintre noi. Am inventat atât de multe noi modalităţi de a ne conecta unii cu alţii, totuşi ne simţim mai deconectaţi ca niciodată. În mod paradoxal, lumea noastră este plină de mulţimi agitate de oameni izolaţi.

Azi americanul de rând poate întâlni într-un an la fel de mulţi oameni câţi întâlnea străbunicul său într-o viaţă. Dar de ce este mai singur decât a fost vreodată străbunicul său? Cu toţii ştim că poţi fi *singur* şi poţi fi *singuratic,* iar cele două cuvinte nu înseamnă acelaşi lucru. Foarte rar este cineva singur astăzi. Ne mişcăm printre mulţimi aproape tot timpul. Însă a fi aproape de oameni nu înseamnă a te şi conecta cu ei.

Acest sentiment al lipsei de conectare generează o teamă nouă: autofobia. Nu, nu este teama de maşini. Persoanei care suferă de autofobie îi e teamă de singurătate. Termenul provine din două cuvinte greceşti însemnând „eu" şi „teamă". Această teamă a lipsei de conectare este teama anormală °i permanentă de a fi singur. Cei care suferă de ea experimentează o anxietate anormală, chiar dacă îşi dau seama că faptul că sunt singuri nu le ameninţă bunăstarea.

S-ar putea ca persoana care suferă de autofobie să nu fie singură din punct de vedere fizic, dar ea are tot timpul sentimentul că este ignorată, că nu este iubită sau că nu este conectată cu alţi oameni. Aceia care au suferit trauma de a fi părăsiţi - de un părinte sau de partenerul de viaţă, de exemplu, sunt candidaţi pentru autofobie. Deoarece dragostea este cea mai mare nevoie a noastră, respingerea de către persoana iubită este extrem de devastatoare.

Uneori oamenii la care te-ai aştepta cel mai puțin să se simtă singuri sunt cei mai singuri - sau printre cei mai îngroziți de perspectiva singurătății. Nu te-ai aştepta ca oamenii celebri sau bogați să fie singuri. Ei au avantajul bogăției, prietenilor, contactelor, implicării, întâlnirilor şi linguşirilor. Totuşi aparențele ascund adesea temeri neaşteptate:

- Actrița Anne Hattaway, câştigătoare a premiului Oscar, a mărturisit: „Singurătatea este cel mai neplăcut lucru din viață. Lucrul care mă îngrijorează cel mai mult este că voi rămâne singură fără cineva de care să mă îngrijesc sau fără cineva care să mă îngrijească."[2]
- Joss Whedon, regizorul filmului *The Avengers*, a spus: „Singurătatea este cel mai înspăimântător lucru."[3]
- Actrița de comedie Lily Tomlin a afirmat: „Cu toții suntem singuri în viață."[4]
- Vorbind despre fostul preşedinte Richard M. Nixon, Henry Kissinger a scris: „Ceea ce-l caracteriza în primul rând pe acest om era singurătatea."[5]
- Albert Einstein a scris: „Este ciudat să fii cunoscut de atât de mută lume şi totuşi să fii atât de singur."[6]
- Autorul Ernest Hemingway a mărturisit: „Trăiesc într-un vid care este la fel de singur ca un radio cu tuburi căruia i s-au descărcat bateriile şi nu ai posibilitatea să-l alimentezi la curent."[7]
- Marilyn Monroe a spus: „Uneori cred că singurii oamenii care rămân alături de mine °i mă ascultă cu adevărat sunt angajații mei, oamenii pe care îi plătesc."[8]

Lipsa de conectare s-a răspândit ca o boală în lumea noastră, în care majoritatea oamenilor trăiesc fără sprijinul comunității, în care internetul înlocuieşte conversațiile față în față, în care o slujbă durează în medie doar doi ani, în care oamenii se mută adesea dintr-un stat în altul şi trec de la o căsătorie la alta. În această epocă a tehnologiei, posibilitățile de a fi singur au crescut exponențial. Actorul Emilio Estevez se exprimă astfel: „Avem toate aceste dispozitive care ne țin conectați °i totuşi suntem mai deconectați ca niciodată înainte. Oare de ce?"

În 1998, cercetătorii de la Carnegie Mellon University au studiat efectele dependenței de internet, un fenomen nou pe atunci. Ei au descoperit că, cu cât oamenii petreceau mai mult timp online, cu atât deveneau mai deprimați şi mai singuri. Robert Kraut, conducătorul studiului, a spus că oamenii considerau internetul un mediu social, totuşi el avea unele consecințe negative precum depresia şi singurătatea.[10]

S-au realizat o mulțime de studii similare, dar puțini oameni le-au luat în seamă. Un sondaj din anul 2008 a descoperit că adulții îşi petreceau 30% din timpul lor liber online. În 2009, timpul petrecut a urcat la 12 ore pe săptămână - dublu față de media din 2005.[11] Astăzi majoritatea americanilor petrec zilnic între 8 şi 9 ore uitându-se la un tip de ecran: televizor, computer sau telefon. Oare căutăm cu adevărat relații mai sănătoase?

Nu etichetez aceste mijloace de conectare electronică ca fiind rele. Sunt situații când mesajele şi rețelele de socializare asigură legături benefice între oamenii care au nevoie să împărtăşească rapid cereri de rugăciune sau să găsească ajutor imediat pentru un cauciuc dezumflat. Totuşi aceste forme de comunicare rapidă au devenit motivația principală pentru interacțiunile noastre sociale. Avem nevoie de mai puțin timp petrecut pe Facebook şi de mai mult timp petrecut „față în față" [în engl. *face time* - nota trad.], şi nu mă refer aici la aplicația de iPhone cu acest nume; mă refer la interacțiunea de modă veche, față în față. Avem nevoie de apropiere şi nu există nicio aplicație pentru aceasta.

Mulți tineri se vor identifica cu o nouă fobie: nomofobia - teama de a nu avea telefon. Îți poți imagina asta? Mii de ani înainte de Alexander Graham Bell nimeni nici nu °i-a imaginat că telefonul ar fi posibil. Acum gândul de a fi fără telefon câteva minute pe zi poate provoca teroare în inimile oamenilor. Trebuie să avem acces la comunicare instant cu toate persoanele cunoscute. O femeie i-a trimis mai multe mesaje text soțului ei, dar n-a primit niciun răspuns. Nerăbdătoare să primească un răspuns, i-a scris: „Ce s-a întâmplat? Ți-a tăiat popa degetele?"

SecurEnvoy, o firmă specializată în parole digitale a descoperit că 66 de procente dintre cei chestionați în Regatul Unit se tem în mod real de posibilitatea de a se trezi fără telefonul mobil.[12]

Urmăreşte reclamele şi vei vedea că noile dispozitive de comunicare vizează dorința noastră umană de a ne conecta cu alții. E ironic, deoarece o viață centrată pe aceste dispozitive ne va izola °i mai mult. Tehnologia nu ne atinge sufletul. Niciun ecran colorat nu va înlocui vreodată prospețimea unei prietenii pline de viață.

Lisa, o liceancă de 17 ani scrie: „Vin acasă de la şcoală şi intru online, mă simt bine °i vorbesc cam două ore pe Web. Dar totuşi nu am prieteni. Nu-i voi cunoaşte niciodată pe oamenii cu care vorbesc."[13]

Hannah, de 16 ani, îl ştie pe „Ian" de cinci ani fără să-l fi întâlnit vreodată personal. Totuşi, în opinia ei, el este persoana care o cunoaşte cel mai bine.[14] Dar nici Hannah, nici Ian nu se cunosc cu adevărat unul pe altul deoarece, atunci când suntem online, nu trebuie să fim reali: putem fi doar nişte simboluri de-ale noastre alese cu grijă. Ne putem ascunde slăbiciunile şi defectele, reale sau imaginare, în spatele fațadei unui eu fantezist construit cu grijă. În anul 1993, la începuturile internetului, revista *New Yorker* a publicat o caricatură care a

făcut imediat senzație. Un câine stă pe un scaun de birou cu o labă pe tastatura calculatorului. Se întoarce şi-i spune altui câine: „Pe internet nimeni nu ştie că eşti câine."[15]

Cei care conversează pe internet s-ar putea să nu se cunoască deloc unii pe alții. Biții şi pixelii nu pot surprinde inima şi sufletul unei ființe umane. Conectarea autentică cere mult mai mult decât cuvinte rapide °i emoticoane. Ea trebuie să aibă vocabularul complex al limbajului corpului: expresii ale feței, nuanțe verbale °i tonuri ale vocii. Doar atunci când stăm față în față °i ne uităm unul în ochii celuilalt ne conectăm cu adevărat. Un telefon îngustează „banda de frecvență" a conectării: un mesaj sau o postare o îngustează °i mai mult. Comunicarea digitală are o zonă de acoperire foarte mare, dar are o adâncime foarte mică. În conectarea digitală ne scădem şansele de a cunoaşte şi de a fi cunoscuți. Tehnologia promite confortul conectării, dar scade pragul intimității.

Pe scurt, comunicarea electronică ne-a îndepărtat de comunitatea autentică. Se pare că înțelegem foarte puțin cât de periculos poate fi lucrul acesta pentru sănătatea noastră emoțională şi spirituală.

PERICOLELE IZOLĂRII

Majoritatea dintre noi nu ne dăm seama cât de înşelătoare poate fi izolarea adevărată. Faptul că nu mănânci şi nu bei apă îți poate ucide trupul, dar lipsa de relații îți va ucide mintea şi spiritul.

Un articol din *Psychology Today* a numit izolarea „un potențial ucigaş". El continua: „Nimic nu exercită o mai mare influență de distrugere a sănătății fizice şi mentale ca izolarea dintre mine şi tine şi dintre noi şi ei. S-a dovedit că [izolarea] are un rol central în etiologia depresiei, paranoiei, schizofreniei, violului, suicidului, crimei în masă şi a unui mare număr de boli."[16]

Există o parte din noi căruia nu-i place prea multă solitudine. Erle Stanley Gardner, creatorul personajului Perry Masson, a scris şi câteva romane science fiction şi western. Într-unul dintre aceste romane, un bătrân şi ursuz prospector de aur spune următoarele:

> Există mulți oameni pe care dacă i-ai pune în mijlocul deşertului, ai pleca şi i-ai lăsa acolo timp de o săptămână, iar apoi ai reveni, ai descoperi că au înnebunit de-a binelea. Eu am văzut lucrul acesta întâmplându-se.
>
> Un om şi-a luxat glezna şi nu a mai putut merge. Cei care erau cu el au fost nevoiți să-şi continue drumul, dar i-au lăsat hrană din belşug. Tot ce trebuia să facă era să stea liniştit trei sau patru zile. Când a revenit în civilizație era pe jumătate nebun. Glezna i se inflamase. A spus că prefera să-şi piardă tot piciorul decât să mai stea încă zece minute în deşert. Oamenii nu pot suporta să stea singuri în deşert, pentru că acolo sunt singuri doar cu Creatorul lor.[17]

Este un lucru atât de înspăimântător să fii singur cu Creatorul tău? Oare unul dintre motive ar fi faptul că mulți oameni nu pot suporta liniştea deplină deoarece nu pot reduce la tăcere vocea lui Dumnezeu care-i cheamă la o viață nouă?

Acesta este un răspuns parțial, dar cu siguranță există mult mai multe aspecte. Izolarea şi lipsa de conectare ne răneşte cumplit din cauză că am fost creați cu dorința naturală după interacțiune socială. Simplu spus, avem nevoie unii de alții. Cântecul trupei *Funny Girls* spune: „Oamenii care au nevoie de oameni sunt cei mai norocoşi oameni din lume." Eu îndrăznesc însă să afirm că ei sunt *singurii* oameni norocoşi din lume. Niciunul dintre noi nu poate duce o viață sănătoasă fără a interacționa cu alți oameni.

În două parabole care au legătură între ele, Isus vorbeşte despre un om care-şi găseşte oaia pierdută şi despre o femeie care-şi găseşte moneda pierdută. După ce-şi recuperă bunurile pierdute, ambele persoane îşi invită prietenii să se bucure împreună cu ei (Luca 15:4-10). Cu toate că nu legăturile umane reprezintă ideea principală a parabolelor, aceste povestiri surprind un aspect adânc înrădăcinat al naturii umane. Avem nevoie să ne împărtăşim experiențele unii cu alții - să ne bucurăm în perioadele bune şi să găsim mângâiere în cele rele. După ce vizionăm un film, citim o carte, urmărim un meci sau participăm la un concert, dorim să ne împărtăşim cu cineva gândurile despre experiența trăită. După ce îşi face o coafură nouă, o soție doreşte ca soțul ei să-i facă complimente. După ce mergem în vacanță, ne dorim ca cineva să se uite la pozele noastre şi să ne asculte aventurile. Aşa am fost creați. Nu putem fi fericiți sau sănătoşi fără relații.

Tehnologia modernă, deşi a căutat să ne aducă împreună, a reuşit doar să ne îndepărteze. Pentru a rămâne sănătoşi din punct de vedere spiritual şi emoțional, nu trebuie să cedăm ispitei de a depinde doar de interacțiunea electronică pentru legăturile noastre sociale.

EXEMPLE VECHI DE LIPSĂ DE CONECTARE

Deşi izolarea este un fenomen mai generalizat în lumea de azi a comunicației electronice, ea nu este ceva nou. Găsim multe exemple de lipsă de conectare şi singurătate printre eroii biblici:

- Noe a fost singur din punct de vedere spiritual. Timp de 120 de ani, el a predicat unei generații rele fără a avea un singur convertit. Toate legăturile sale în afară de familia sa apropiată au fost distruse într-un potop care a nimicit lumea (Gen. 6-7).
- Hagar, roaba Sarei, a fost alungată în pustie fără a avea vreo vină. Ea a fost atât de singură încât şi-a pierdut speranța că va mai trăi (Gen. 16).
- Avraam a aşteptat mulți ani după un fiu, doar ca apoi să facă o plimbare singuratică pe Muntele Moria crezând că va trebui să-şi aducă băiatul ca jertfă Domnului (Gen. 22).
- Frații lui Iosif l-au vândut ca sclav în Egipt, unde a petrecut 17 ani singuratici ca prizonier şi sclav (Gen. 37, 39).
- Timp de 40 de ani Moise a fost exilat în pustiul Madian, departe de luxul fostei sale case împărăteşti (Ex. 2-3).
- David, poate mai mult ca orice altă persoană din Vechiul Testament, a experimentat lipsa de conectare - în special atunci când regele Saul, gelos din cauza creşterii popularității lui David, l-a urmărit ca pe un animal cu intenția de a-l ucide. Uneori David şi-a exprimat singurătatea în psalmii pe care i-a scris:

Priveşte-mă şi ai milă de mine,
căci sunt părăsit şi nenorocit.

PSALMUL 25:16

Aruncă-Ți ochii la dreapta, şi priveşte!
Nimeni nu mă mai cunoaşte,
orice scăpare este pierdută pentru mine, nimănui nu-i pasă de sufletul meu.
PSALMUL 142:4

Acestea sunt doar câteva dintre personajele biblice care au experimentat izolare sau lipsă de conectare. S-ar putea să te surprindă însă omul a cărui viață am ales s-o analizăm în continuare pentru a dezvolta subiectul: apostolul Pavel.

Poată că primul tău gând este: *Cum ar putea fi Pavel un exemplu de persoană care a trăit în izolare?* Biblia ne arată foarte clar că acest bărbat activ, plin de energie °i orientat pe scopuri a fost o persoană foarte sociabilă. De exemplu, a scris o scrisoare Bisericii din Roma chiar înainte de a ajunge acolo. În această scrisoare el salută pe nume nu mai puțin de 26 de oameni °i mai mulți alții în mod indirect. De asemenea, menționează alte opt persoane care erau împreună cu el în timp ce scria scrisoarea. Multor persoane de azi le-ar fi foarte greu să salute personal sau să menționeze ca prieteni aproape trei duzini de oameni (lăsând la o parte prietenii de pe Facebook).

Dar aproape de sfârşitul vieții sale, Pavel, cel care cunoştea atât de mulți oameni, a fost cu totul singur, închis în degradanta Închisoare Mamertine din inima Romei. Din acea locație deprimantă, Pavel i-a scris lui Timotei ultima scrisoare din lucrarea lui apostolică - scrisoarea pe care o cunoaştem ca 2 Timotei. În 2 Timotei 4:9-21, îl vedem pe Pavel menționând alți 17 oameni (pe lângă cei doi din capitolul 1). Aceştia erau prietenii şi tovarăşii de lucrare de care îşi amintea în acele zile despre care ştia că erau ultimele lui zile pe pământ.

Cum putea face față izolării şi perspectivei morții o persoană a cărei viață şi slujire au fost atât de orientate pe oameni? Pavel nu doar că era singur din punct de vedere fizic, dar era singur şi din punct de vedere spiritual şi emoțional, vulnerabil în fața realității zdrobitoare a izolării. Dacă cineva putea să cadă pradă singurătății, atunci acea persoană era una sociabilă precum Pavel. Şi dacă cineva avea un răspuns spiritual la această situație, acest om cu siguranță avea.

LIPSA DE CONECTARE EXPERIMENTATĂ ÎN IZOLARE

Ce efecte poate avea singurătatea asupra unei persoane sociabile, cu multe relații precum Pavel? Corespondentul de ştiri Terry Anderson ştie din proprie experiență. Este un american care în anul 1985 locuia în Beirut, Liban. În 16 martie a fost răpit de trei bărbați şi a fost ținut ostatic împreună cu alți americani aproape şase ani. Mare parte din acest timp a fost ținut în izolare. Un articol din *New Yorker* descrie efectele izolării lui Anderson:

> Îi lipseau îngrozitor de mult oamenii, în special logodnica şi familia. Era deprimat şi trist. Apoi, în timp, a început să se simtă şi mai rău. Se simțea dezintegrat, de parcă creierul i se măcina. La o lună după răpire, scria următoarele: „Mintea mi-era goală. Întotdeauna m-am considerat isteț. Unde erau toate lucrurile pe care le-am învățat, cărțile pe care le-am citit, poeziile pe care le-am memorat? Nu mai era nimic, doar o suferință fără forme. Mintea nu-mi mai funcționa. Doamne, ajută-mă..."
>
> Într-o zi, cam la trei ani de la începutul acestui chin, [Anderson] s-a frânt. S-a îndreptat spre un zid şi a început să-şi lovească fruntea de el, de zeci de ori. Capul i s-a zdrobit şi a început să-i sângereze înainte ca gărzile să-l oprească.[18]

Mai târziu, când a reflectat asupra ororilor izolării, Anderson a spus: „Aş fi preferat cea mai rea companie decât să n-am parte de nicio companie."

Poate că perioada petrecută de Pavel în închisoare i-a produs efecte similare celor pe care le-a experimentat Terry Anderson. Nu cunoaştem detaliile. Dar avem o imagine destul de clară a modului în care a reacționat Pavel la izolare. Urmând să fie judecat de Nero, ştia că zilele îi erau numărate. Îi scrie lui Timotei: „Căci eu sunt gata să fiu turnat ca o jertfă de băutură şi clipa plecării mele este aproape" (2 Tim. 4:6).

În acest verset putem vedea imaginea morții. Termenul grecesc pentru plecare este *analysis,* din care avem termenul analiză.
Literalmente el înseamnă „a desface", „a dezlega sau „a separa". Când analizăm un lucru, îl desfacem °i îl separăm în părțile sale componente. În vremea lui Pavel termenul se folosea frecvent pentru dezlegarea unui vas de dana de acostare sau desfacerea taberei unei armate ca pregătire pentru mutarea ei.

Prin urmare Pavel îşi vede plecarea ca desfacerea (dezlegarea °i separarea) lui de această lume °i începerea călătoriei pentru a se alătura Domnului Isus Cristos. El foloseşte acelaşi cuvânt în Filipeni 1:23: „Sunt strâns din două părți: aş dori să mă *mut* şi să fiu împreună cu Cristos, căci ar fi cu mult mai bine" (italicele aparțin autorului). Ca unul care iubea oamenii, Pavel simțea legăturile sale puternice față de prietenii săi, totuşi simțea cum acestea se desfăceau. Desigur, curând avea să plece spre destinația sa veşnică.

Oricât de matur era Pavel în înțelegerea sa, el era totuşi singur, confruntându-se cu plecarea lui finală şi îndurând condiții groaznice. John Philips îşi imaginează suferința sa:

> Pavel... a fost dus la Închisoarea Mamertine... I s-au luat hainele, cu excepția tunicii. Apoi a fost dus în fața unei trape pe podea. Trapa a fost ridicată, i-au fost trecute funiile pe la subsioară şi a fost coborât în îngrozitoarea închisoare subterană. Când picioarele i-au atins pământul, funiile au fost trase, iar trapa a fost trântită la loc. Acum era în întuneric.
>
> În zilele lui Pavel, numele acelei închisori subterane era rostit în şoaptă. Era o gaură neagră, o groapă în pământ. Era umedă şi răcoroasă. Patul era de fapt o grămadă de paie vechi şi umede, iar podeaua era plină de noroi. Exista şi o cişmea, dar aerul era îmbâcsit. Din când în când, prizonierilor le era coborâtă hrana - o mâncare proastă doar cât să le țină împreună trupul şi sufletul - şi poate câte o piele de ied cu vin acru. Unii prizonieri fusese mâncați de şobolani în acele gropi îngrozitoare.[19]

Din fericire, majoritatea dintre noi nu vom experimenta niciodată acest gen de izolare. Dar nu trebuie să ne aflăm într-un loc rece °i umed ca să ne simțim singuri. Există birouri compartimentate singuratice, bănci de biserică îndesate de indivizi fără prieteni °i apartamente în blocuri zgârie-nori pline de persoane care locuiesc foarte aproape unele de altele, dar nu-°i cunosc numele.

Divorțul este responsabil pentru multă singurătate. Nu doar că victimele unui divorț pierd un partener de viață, dar îşi pierd °i prietenii. Unii dintre prietenii lor aleg o anumită parte; alții se îndepărtează de ambele părți. O femeie mi-a spus că nu s-a simțit niciodată atât de singură ca în zilele care au urmat sfârşitului căsniciei lor.

Familiile militarilor cunosc izolarea, iar aceasta este resimțită de ambele părți. Când un partener este trimis într-o altă zonă, celălalt se poate simți brusc izolat, în special dacă ajunge într-o comunitate nouă sau într-o bază militară în care încă nu s-au format relații sociale. De asemenea, partenerul relocat poate experimenta valuri de izolare, în special dacă este trimis în celălalt capăt de lume.

Biserica pe care o păstoresc e situată în San Diego, California - unde se găseşte o bază uriaşă a Marinei Statelor Unite ale Americii. Membrii noştri văd în mod regulat această durere a lipsei de conectare. Când navele părăsesc portul pentru luni de zile, în congregaţia noastră se instalează un gen de depresie colectivă. Când navele se întorc acasă, vine Crăciunul chiar dacă este doar luna iulie. Îmi plac mult momentele în care văd aceste reuniuni pline de bucurie.

Azi un număr tot mai mare de oameni trăiesc singuri. În 1950, în mai puţin de 10 procente din casele americane locuia doar o persoană.[20] În anul 2010, procentul a urcat la aproape 28.[21]

Eu cred că putem explica ceva din lipsa noastră tot mai mare de conectare comparând-o cu un principiu fundamental al fizicii. A doua lege a termodinamicii este cunoscută ca legea entropiei. Simplu spus, viaţa, energia şi materia se îndreaptă spre entropie şi dezorganizare. Lucrurile se dezintegrează; centrele lor nu le mai ţin împreună. Entropia creşte în toate sistemele. Sistemele sociale manifestă aceeaşi tendinţă, cu o singură diferenţă: fenomenul poate fi evitat. Ca societatea noastră să supravieţuiască, trebuie să ne împotrivim entropiei relaţionale. Când ne întâlnim, ne îmbogăţim unii pe alţii în virtutea darurilor °i a personalităţilor noastre diferite. Împreună suntem mai mult decât suma părţilor.

Oamenii care au relaţii semnificative au şanse mai mari să se împotrivească entropiei - menţinând astfel cultura ordonată şi organizată - decât cei care sunt izolaţi. Căsniciile destrămate trimit valuri de şoc prin societate şi ne rănesc pe toţi contribuind la creşterea tendinţei de dezintegrare. Bisericile schismatice fac rău atât Împărăţiei lui Dumnezeu, cât şi comunităţilor lor, distrugând legăturile relaţionale şi unitatea. Schimbarea rapidă a locurilor de muncă are un efect negativ asupra societăţii noastre din cauză că distrug stabilitatea şi generează haos. Relaţiile de durată sunt forţa unificatoare care creează stabilitate socială responsabilă şi sănătoasă.

LIPSA DE CONECTARE PRODUSĂ DE INFIDELITATE

Ultimele două versete din 2 Timotei 4 sunt o litanie a părăsirii şi plecării. Dintre cei 17 prieteni pe care îi numeşte Pavel, şase sunt tovarăşi de lucrare ce se află în alte locuri din motive legitime: Crescens este în Galatia, Tit în Dalmaţia, Tihic în Efs, Carp în Troa, Erast în Corint, iar Trofim în Milet.

Dar Pavel menţionează o persoană care l-a părăsit: „Căci Dima, din dragoste pentru lumea de acum m-a părăsit, şi a plecat la Tesalonic" (2 Tim. 4:10). Alţi doi, Figel şi Ermogen, îl părăsiseră pe Pavel mai devreme (2 Tim.1:15).

Dima este menţionat încă de două ori în Noul Testament - de fiecare dată în contextul slujirii şi în scrisorile scrise de Pavel în timpul primei lui întemniţări la Roma (Col. 4:14; Filim. 24). În acea vreme, Dima îi era credincios lui Pavel. Dar aici, spre sfârşitul vieţii lui Pavel, Dima plecase. După câte se pare, el era în Roma în timpul celei de-a doua întemniţări a lui Pavel, dar din unele motive l-a părăsit şi a mers la Tesalonic.

Evident, plecarea lui Dima n-a fost una pozitivă; el a iubit „lumea de acum" mai mult decât pe apostolul Pavel. Se pare că Dima s-a dovedit infidel - a fost neloial şi necredincios atât faţă de Pavel, cât °i faţă de tovarăşii lui creştini. Unii comentatori speculează că romanii au început să ia măsuri împotriva comunităţii creştine şi l-au întemniţat pe Pavel, iar Dima nu a vrut să sfârşească în închisoare, la fel ca prietenul său. Kent Hughes sugerează:

> Poate că Dima n-a calculat niciodată cu adevărat costul. Poate că el n-a înţeles că dacă venim la Cristos ne vom confrunta cu probleme, deoarece întotdeauna ne vom ciocni cu lumea. Nu există niciun singur suflet care să nu fie clătinat de amăgirea confortului. Şi, cu cât îmbătrânim mai mult, cu atât sunt mai amăgitoare cântecele sirenelor. Aceasta este ispita mioapă de a iubi lumea de acum şi nu venirea lui Cristos.[22]

Din unele motive, Dima i-a întors spatele lui Pavel şi a plecat din Roma. Dar el n-a fost singurul care a dovedit acest gen de infidelitate. Când Pavel a stat înaintea Cezarului, el a stat singur (2 Tim. 4:16). Nimeni în afară de credinciosul Luca nu a fost alături de el ca să-i ţină companie şi să sufere lungile zile de aşteptare în timp ce se derula greoiul şi birocraticul proces roman (2 Tim. 4:11, 16).

Imaginează-ţi ce sentimente chinuitoare trebuie să fi trăit Pavel când a fost lăsat aproape singur într-o astfel de perioadă de mare nevoie. Cu siguranţă şi-a amintit că Cristos Însuşi a suferit o abandonare similară. În noaptea în care Isus a fost arestat, toţi ucenicii Săi „L-au părăsit şi au fugit" (Marcu 14:50). Prietenii lui Pavel l-au lăsat în mâinile romanilor, aşa cum ucenicii L-au lăsat pe Isus în mâinile gloatei evreieşti.

Se spune că nimic nu răneşte aşa de tare ca trădarea, în orice formă s-ar manifesta ea. Adesea folosim termenul *infidelitate* în contextul căsniciei, dar, indiferent de situaţie, abandonarea, ne- credincioşia şi trădarea ne lasă cu un gust amar în stomac. Chiar dacă nu a fost vorba de o trădare, faptul că suntem părăsiţi ne doare,

în special atunci când ne confruntăm cu pericole, avem parte de traume sau când alţii ne lasă să ne purtăm siguri povara.

LIPSA DE CONECTARE DATORATĂ ÎMPOTRIVIRILOR

Faptul că Dima l-a părăsit a fost dureros pentru Pavel, dar Alexandru l-a rănit °i mai mult. Pavel scrie: „Alexandru, căl- dărarul, mi-a făcut mult rău. Domnul îi va răsplăti după faptele lui. Păze°te-te °i tu de el, pentru că este cu totul împotriva cuvintelor noastre" (2 Tim. 4:14-15).

În ultima scrisoare a lui Pavel din închisoare, el indică °i faptul că Alexandru era unul care provoca dezbinare. Ştim foarte puţine despre Alexandru - nici măcar dacă este acelaşi cu Alexandru menţionat în 1 Timotei 20 sau Faptele Apostolilor 19:33. Expresia *a face rele* înseamnă literar „a spus multe lucruri rele împotriva mea". Unii speculează că Alexandru era un personaj de genul lui Iuda care l-a vândut pe Pavel autorităţilor, conducând la întemniţarea lui. Asta are logică în lumina avertizării pe care i-o face Pavel lui Timotei: „Păze°te-te de el!"

Indiferent de detalii, Alexandru era un bărbat care se împotrivea lucrării lui Pavel - unul care i-a pus piedici. Liderii au de-a face cu astfel de oameni. Există întotdeauna unii care, din diferite motive personale, se vor împotrivi °i vor încerca să distrugă ceea ce încercăm noi să realizăm.

Cu cât devotamentul nostru faţă de Cristos va fi mai mare, cu atât valorile noastre vor fi mai diferite de valorile mulţimii. Lipsa de conectare faţă de valorile universale ale culturii naşte adesea resentimente, iar resentimentele generează opoziţie. Celor cărora le lipseşte devotamentul ne vor părăsi adesea sau ne vor dezamăgi, retrăgându-se în valorile mai puţin pretenţioase ale societăţii, găsind siguranţă în mulţime. Unii dintre ei sunt oamenii în care ne-am investit vieţile şi lucrul acesta va fi devastator pentru noi. Aşa a păţit şi Pavel. Însă experienţa aceasta e parte a chemării la ucenicie. Nu putem controla ceea ce fac alţii; putem doar să fim atenţi să nu devenim dintre aceia care-i părăsesc pe alţii sau pun piedici lucrării.

Marele predicator şi lider misionar A. B. Simpson face următoarea reflecţie cu privire la pericolele conducerii: „Adesea mulţimea nu recunoaşte un lider decât după ce a plecat din această lume şi atunci îi construieşte un monument din aceleaşi pietre cu care au aruncat în el cât timp era în viaţă."[23]

DE CE AVEM NEVOIE ÎN PERIOADELE ÎN CARE SUNTEM DECONECTAŢI

Ce ne poate ajuta atunci când suntem biruiţi de teama că vom ajunge singuri? Cum îi putem ajuta pe alţi oameni care experimentează izolarea? Am descoperit cel puţin patru nevoi pe care le avem atunci când începe să ne cuprindă teama de deconectare °i, pe baza experienţei lui Pavel din închisoare, avem câteva indicii °i sugestii cum ar putea fi împlinite aceste nevoi.

Avem nevoie de tovărăşie

Aduceţi-vă aminte de locul unde se afla lui Pavel; stătea, probabil singur, în întunecata Închisoare Mamertine din Roma, ultima oprire pe drumul spre moarte a celor mai de temut prizonieri ai Romei.

Unde a fost Biserica din Roma atunci când Pavel a avut nevoie de ea? Membrii ei erau încă în oraş, dar probabil că mineau ca să nu aibă parte de soarta lui Pavel. Nu ştim dacă erau permise vizitele la Mamertine, dar bănuiesc că ele erau limitate. Aşa că ultimele cuvinte ele lui Pavel către Timotei nu constituie o surpriză: „Caută de vino curând la mine... Ia pe Marcu, şi adu-l cu tine. Caută de vino înainte de iarnă" (2 Tim. 4:9, 11, 21).

Dacă apostolul Pavel - poate cel mai puternic şi mai matur creştin din istorie - a dorit şi a cerut compania altora în ultimele lui zile, cu cât mai mult ar trebui să ne recunoaştem propria nevoie de tovărăşie? Mă refer la prieteni în carne şi oase, nu doar prieteni sub formă de pixeli şi sunete digitale. Mă refer la prieteni care ne pot şterge lacrimile, ne pot îmbrăţişa şi ne pot stânge mâna în timp ce se roagă fierbinte împreună cu noi.

John Stott ne aminteşte că prietenia este un dar de la Dumnezeu:

> Uneori întâlneşti oameni super-spirituali care pretind că ei nu s-au simţit niciodată singuri şi că nu au nevoie de prieteni, căci tovărăşia lui Cristos le împlineşte toate nevoile. Prietenia umană este însă resursa iubitoare a lui Dumnezeu pentru omenire. Dumnezeu Însuşi a spus la început: „Nu este bine ca omul să fie singur" (Gen. 2:18). Oricât de minunate sunt prezenţa zilnică a Domnului Isus °i perspectiva venirii Sale în ziua din urmă, ele nu sunt menite să înlocuiască relaţiile umane.[24]

Poate că cea mai interesantă dorinţă pe care o exprimă Pavel este aceea de a-l vedea pe Ioan Marcu, deoarece ne arată o problemă de relaţionare vindecată. Cu mai mulţi ani în urmă, Ioan Marcu i-a părăsit pe Pavel °i pe Barnaba în timp ce erau în cea de-a doua călătorie misionară (Fapte 15:36-41), °i atunci Pavel s-a supărat pe el. Dar, în timp, cei doi s-au împăcat °i acum când Pavel are nevoie de ajutor, el îl cheamă pe Ioan Marcu - pe cineva care îi e „de folos pentru slujbă" (2 Tim. 4:11).

Una dintre cele mai mari omisiuni în viaţa creştinilor americani obişnuiţi este eşecul de a cultiva prietenii apropiate cu alţi credincioşi. În naţiunile în care creştinismul este scos în afara legii, restricţionat sau

persecutat, creştinii supravieţuiesc ba- zându-se pe relaţii tainice, secrete cu alţi credincioşi. Ei trebuie să rămână legaţi unii de alţii ca să poată rămâne tari şi plini de curaj pentru Cristos în ciuda opoziţiei. „Şi dacă se scoală cineva asupra unuia, doi pot să-i stea împotrivă; şi funia împletită în trei nu se rupe uşor" (Ecl. 4:12).

Doar simpla participare la închinarea de duminica dimineaţa nu este suficientă pentru a crea astfel de legături. Multe biserici au implementat programe de grupe mici ca să stimuleze genul de relaţii necesare pentru a ne îndemna la „dragoste şi la fapte bune" (Evr. 10:24). Fiecare creştin trebuie să aibă relaţii apropiate cu alţi credincioşi, fie prin intermediul grupelor mici, fie prin alte mijloace. Atunci când ne trezim singuri în mijlocul crizei nu este un moment potrivit ca să ne dăm seama că nu avem pe nimeni căruia să-i cerem ajutorul.

Grupurile mici nu sunt doar un moft sociologic sau o invenţie isteaţă pentru a creşte participarea la programele bisericii. Grupurile mici reprezintă o structură de slujire cu o temelie biblică solidă. Primul şi cel mai important grup mic din istorie este familia, ceea ce ne spune că Dumnezeu doreşte ca oamenii să aibă legături strânse unii cu alţii. Astfel de legături reprezintă prima linie de apărare împotriva fricii de deconectare.

Avem nevoie de compasiune

Printre nevoile fizice ale lui Pavel era o manta bună °i călduroasă care să-l ferească de răcoarea celulei subterane. Vai, ciorapii °i mănuşile aşa cum le cunoaştem noi azi încă nu fuseseră inventate. Dar, cel puţin, posibil să fi avut o lampă cu ulei, instrumente de scris, hrană, apă şi Scriptura. Mai mult ca orice, desigur, Pavel dorea compania altei persoane.

Ideea mea este următoarea: un motiv pentru care ne temem de deconectare este că atunci când nevoile noastre cele mai profunde ies la suprafaţă, ne îngrijorăm că nu vom avea pe nimeni care să le împlinească. Fără îndoială că puţinii prieteni care i-au rămas lui Pavel i-au devenit mai preţioşi în timpul întemniţării; ştia că îi putea chema ca să-i împlinească acele nevoi. Când avem nevoie disperată de ceva, n-ar trebui să ezităm să le cerem ajutorul prietenilor noştri. Aşa a făcut Pavel atunci când i-a scris lui Timotei. „Când vei veni, adu-mi mantaua pe care am lăsat-o în Troa la Carp, şi cărţile, mai ales pe cele de piele" (Tim. 4:13).

În zilele acelea, mantaua era o îmbrăcăminte exterioară - versiunea veche a paltonului modern. De fapt semăna mai mult cu un poncho latino-american - o manta groasă cu o deschizătură la mijloc prin care se introducea capul. Nu avea nasturi şi avea o mărime universală. Probabil că acea manta era singura pe care o avea Pavel şi se apropia iarna. Ne putem imagina cât de urgentă era nevoia lui. Pe atunci nu exista poştă rapidă, iar procesul prin care mantaua ajungea la el putea dura câteva săptămâni. Scrisoarea lui Pavel către Timotei avea să călătorească pe mare de la Roma la Efes. Când avea s-o primească, Timotei urma să călătorească de-a lungul coastei Asiei Mici pe mare sau pe jos până la Troa ca să ia mantaua, iar apoi probabil că avea să călătorească pe mare de la Troa la Roma.

O mie cinci sute de ani după experienţa lui Pavel la Roma, William Tyndale, marele traducător al Bibliei în engleză, a făcut o cerere asemănătoare cu a lui Pavel pe când era întemniţat în Belgia din cauză că lucrase la traducerea Bibliei. În 1533, Tyndale i-a scris o scrisoare şefului castelului în care era întemniţat:

> Am intrat sub autoritatea ta. dacă trebuie să rămân aici la iarnă, te rog cere-i ofiţerului să fie aşa de amabil să-mi trimită, din lucrurile mele care sunt la el, o căciulă mai călduroasă. Simt răceala dureroasă la cap. De asemenea, aş vrea o manta mai călduroasă, căci aceea pe care o am este foarte subţire. Are şi o cămaşă de-a mea de lână; l-aş ruga să mi-o trimită.[25]

Putem vedea cât este de important să avem legături puternice cu creştini dedicaţi care să încerce să ne împlinească nevoile disperate. De asemenea, este important să avem antenele active ca să percepem nevoile tovarăşilor şi prietenilor noştri creştini. Empatia întreţine focul dragostei şi compasiunii.

În cartea sa *Life Together,* Dietrich Bonhoeffer scrie că una dintre cele mai importante slujiri creştine pe care le pot face credincioşii unii pentru alţii este să fie folositori:

> Asta înseamnă simpla asistare în chestiuni mărunte. Trebuie să fim pregătiţi să fim întrerupţi de Dumnezeu. Dumnezeu ne va anula permanent planurile, trimiţându- ne oameni cu cereri şi rugăminţi.[26]

Oamenii izolaţi şi fără relaţii au adesea nevoie disperată de compasiune. S-ar putea să credem că izolarea este propria lor greşeală şi că „primesc ceea ce merită". Dar, din fericire, Dumnezeu nu este plin de har doar faţă de cei care merită - şi ar fi bine să fim silitori în a oferi altora harul pe care l-am primit de la Dumnezeu. N-ar trebui să acordăm cu greu compasiune şi să ignorăm oamenii răniţi deoarece suntem ocupaţi cu sarcini „mai importante", aşa cum a fost preotul care nu l-a băgat în seamă pe omul căzut între tâlhari (Luca 10). Poate că preotul se ruga, citea Scriptura sau mergea la un eveniment ecleziastic important. Dar asta n-a fost o scuză.

Compasiunea ar trebui să se reverse din noi aşa cum s-a revărsat din Cristos, care S-a uitat la mulţimile de străini şi le-a văzut ca nişte oi fără păstor şi a iubit fiecare om pe care l-a văzut.

Avem nevoie de curaj

Dacă ai experimentat izolarea °i singurătatea ştii că ele pot fi locuri înfricoşătoare. Antidotul fricii este curajul. Dar ştii ce le creşte curajul creştinilor? Nu voinţa de putere, nici o întâlnire motivatoare, nici puterea gândirii pozitive. Adevăratul antidot al fricii este credinţa. Fie ne uităm la viitor temându-ne de ceea ce ni s-ar putea întâmpla, fie ne uităm la viitor cu credinţă în Dumnezeul şi Tatăl nostru suveran, care ţine toate lucrurile în mâinile Sale. Nu avem altă opţiune, iar cea mai bună modalitate de a ne creşte credinţa este prin Cuvântul lui Dumnezeu.

LIPSA DE CONECTARE: TEAMA DE A FI SINGUR

Pavel, care se confrunta cu moartea sa iminentă în cea mai înspăimântătoare închisoare din Roma, îşi dorea ceva chiar mai mult decât confortul unei mantii. El îi scrie lui Timotei: „Adu- mi. cărţile, mai ales pe cele de piele" (2 Tim. 4:13). Nu ni se oferă niciun indiciu cu privire la cărţile pe care le dorea Pavel. Ştim însă un lucru: „cărţile" (în greceşte *biblos,* de unde provine termenul „Biblie") erau suluri, probabil făcute din papirus. Cărţile de piele erau probabil suluri din piele subţire, tratată special.

Chiar dacă nu cunoaştem conţinutul acestor suluri speciale, mă îndoiesc că el cerea să i se aducă literatură recreaţională - filozofie grecească sau piese de teatru. E probabil că Pavel, un învăţat foarte bine instruit, deţinea suluri de piele care conţineau unele porţiuni sau toate scrierile Vechiului Testament. Cărţile ar fi putut fi scrieri creştine timpurii, precum *The Sayings of Jesus,* care a început să circule în zilele sale sau puteau fi suluri goale care urmau să fie folosite pentru propriile sale scrieri. Eu cred că Pavel a dorit să-şi petreacă zilele care i-au mai rămas pe pământ ca să-şi zidească credinţa - şi astfel să-şi crească curajul.

Recunosc că interpretez experienţa lui Pavel prin prisma propriei mele experienţe. Când simt că credinţa îmi slăbeşte, nimic nu o creşte aşa cum o face Cuvântul lui Dumnezeu. Inima îmi este întotdeauna încurajată atunci când meditez la promisiunile lui Dumnezeu. Aceste promisiuni ne spun că Dumnezeu va rămâne credincios chiar atunci când alţii ne părăsesc sau ni se împotrivesc:

> Căci tatăl meu °i mama mea mă părăsesc, dar Domnul mă primeşte.
> PSALMUL 27:10

El Însuşi a zis: „Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi." Aşa că putem zice plini de încredere:

„Domnul este ajutorul meu, nu mă voi teme: ce mi-ar putea face omul?"
EVREI 13:5-6

Când ai nevoie de curaj, adu-ţi aminte că credinţa ta, nu coloana ta vertebrală trebuie întărită! Credinţa ta va fi întărită atunci când citeşti Biblia, singura carte care îţi poate dărui curajul de a te vindeca de lipsa ta de conectare şi te poate ajuta să-ţi înfrunţi viitorul cu speranţă şi încredere.

Avem nevoie de Cristos

În sfârşit, învăţăm de la Pavel un adevăr plin de forţă cu privire la ce înseamnă să fii creştin: nu suntem niciodată singuri. Dumnezeu ne-a promis că niciodată nu ne va lăsa, nici nu ne va părăsi (Evr. 13:5), şi credinţa este actul de a te ţine de acest adevăr chiar atunci când nu-I simţim prezenţa. Nu ceea ce simţim este important, ci ceea ce ştim. Sentimentele ne înşală, dar cunoaşterea adevărului ne asigură că, deşi toţi ceilalţi ne-ar putea dezamăgi, lăsându-ne abandonaţi şi deconectaţi, Dumnezeu n-o va face niciodată. În calitate de copii ai Săi, noi suntem în legătură permanentă cu El, chiar atunci când nu simţim lucrul acesta. Pavel a ştiut lucrul acesta şi el a reprezentat sursa încrederii lui.

> La întâiul meu răspuns de apărare, *nimeni n-a fost cu mine,* ci toţi m-au părăsit. Să nu li se ţină în socoteală lucrul acesta! Însă *Domnul a stat lângă mine şi m-a întărit...* Domnul mă va izbăvi de orice lucru rău şi mă va mântui, ca să intru în Împărăţia Lui cerească. A Lui să fie slava în vecii vecilor! Amin.
> 2 TIMOTEI 4:16-18, ITALICELE APARŢIN AUTORULUI

Ca cetăţean roman, Pavel avea multe drepturi, dar nu era scutit de persecuţie. Avea dreptul să ceară să fie judecat de Cezar, lucru pe care l-a făcut cu câţiva ani înainte. Această cerere l-a condus la arest la domiciliu în Roma. După aceasta, a fost eliberat. Un an sau doi mai târziu, a fost arestat din nou, cam în vremea când i-a scris scrisoarea lui Timotei. Acest evanghelist al lui Cristos avea puţine şanse de a beneficia de bunăvoinţa împăratului Nero, un cunoscut conducător anticreştin.

După câte se pare, Pavel a fost adus înainte unor autorităţi (poate Nero însuşi) ca să fie acuzat. Acesta a fost incidentul la care s-a referit el ca „întâiul meu răspuns de apărare". Nimeni n-a fost cu el, a mărturisit Pavel - în afară de Dumnezeu, care l-a întărit.

Pavel ştia că Dumnezeu nu-l va abandona şi asta i-a dat curajul de care avea nevoie. S-ar putea ca toţi cei pe care îi ştim să ne părăsească, dar Cristos va fi alături de noi. Aceasta este o promisiune sfântă. Isus le-a spus ucenicilor Săi: „Şi iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârşitul veacului" (Mat. 28:20). Prin urmare, atunci când Pavel afirmă că a rămas singur, el doar spune că nu a avut niciun sprijin uman. Cristos rămâne cu noi; ne putem baza pe lucrul acesta. Într-un sens foarte real, nu poţi fi „singur". Nu există niciun loc în care să nu beneficiem de prezenţa Domnului nostru.

Legătura puternică pe care o are Dumnezeu cu noi nu înseamnă că nu avem nevoie de legături omeneşti. După ce l-a creat pe Adam, Adam avea o relaţia intimă cu Dumnezeu, totuşi Dumnezeu spune: „Nu este bine ca omul să fie singur; am să-i fac un ajutor potrivit pentru el" (Gen. 2:18). Apoi El a creat-o pe Eva. Dumnezeu ştie că avem nevoie de oameni. Lipsa de conectare cu alţi oameni nu este un lucru bun, dar atunci când o experimentăm, Dumnezeu o foloseşte ca să ne ajute să facem tranziţia de la a ne bucura de prezenţa *fizică* a altora la a experimenta prezenţa *spirituală* a lui Dumnezeu. Asta ne dezvăluie o diferenţă esenţială între părinţii noştri pământeşti şi Tatăl nostru ceresc: mamele şi taţii ştiu că într-o zi vor fi nevoiţi să ne părăsească; nu pot fi cu noi pentru totdeauna. Nu tot aşa este cu Dumnezeu. Odată ce ajungem să-L cunoaştem, nu mai trebuie să fim despărţiţi niciodată.

Procesul ideal de maturizare implică acest transfer de legături. Procesul începe atunci când nu mai beneficiem de siguranţa pântecului mamei. După câţiva ani, învăţăm să renunţăm la siguranţa oferită de părinţii noştri stând câteva ore la creşă sau cu un babysitter; apoi pentru o jumătate de zi la grădiniţă; apoi o zi întreagă în şcoala elementară până la liceu. Când ajungem la adolescenţă, după ce ne descoperim identitatea distinctă ca indivizi, începem să ne deconectăm social. Plecarea la facultate este o deconectare uriaşă, urmată de una dintre cele mai importante: căsătoria. Daţi-mi voie să vă arăt limpede că aceste deconectări, atunci când sunt bine gestionate, reprezintă ceva bun. Ele reprezintă paşi dintr-un proces pozitiv spre maturitate.

Dacă procesul continuă conform planului lui Dumnezeu - dacă părinţii noştri ni L-au făcut de cunoscut pe Tatăl nostru ceresc prin Cristos - legătura noastră cu Dumnezeu ne susţine prin procesul de dobândire a unei independenţe tot mai mari faţă de familia în care am crescut. Desigur, nu ne abandonăm legăturile de familie, dar, în cele din urmă, trebuie să ne părăsim taţii şi mamele şi să stabilim o relaţie adultă cu Acela care este sursa noastră ultimă de siguranţă.

Nu pot încheia acest capitol fără să mă refer la ultima deconectare pentru care trebuie să se pregătească orice fiinţă umană: „oamenilor le este rânduit să moară o singură dată" (Evr. 9:27). Moartea - fie a noastră, fie a unei persoane dragi - reprezintă deconectarea ultimă. Dar, aşa cum vom discuta în capitolul 9 al acestei cărţi, nu trebuie să ne temem de acest eveniment. Pentru creştin, despărţirea de cei dragi în această viaţă este doar temporară; ne vom relua relaţia cu ei în veşnicie. Putem trece uşor peste moarte dacă o vedem aşa cum a văzut-o Pavel: „a părăsi trupul acesta [înseamnă] a fi acasă la Domnul" (2 Cor. 5:8). Vom fi într-o legătură veşnică cu Acela care a fost cu noi tot timpul.

Dar ce putem spune despre cei care mor fără Cristos - cei care au respins harul lui Dumnezeu? Din păcate, Biblia arată clar că ei vor rămâne despărţiţi de Dumnezeu toată veşnicia. La fel cum Adam şi Eva, prin păcatul lor, s-au despărţit de Dumnezeu în Grădina Eden, toţi urmaşii lor vor rămâne despărţiţi dacă nu acceptă jertfa lui Cristos pentru păcatul lor. Această despărţire este singura care ne oferă un motiv real de teamă: „Grozav lucru este să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu!" (Evr. 10:31).

Izolarea este de fapt o caracteristică a iadului. A fi aruncat în „întunericul de afară" (Mat. 22:13) înseamnă a fi pentru totdeauna afară, izolat permanent de Dumnezeu °i probabil de toţi ceilalţi. În cartea lui C. S Lewis *The Great Divorce [Marea despărţire],* sufletele din iad se îndepărtează tot mai mult unele de altele, iar în cele din urmă pierd orice contact cu orice altă fiinţă.

Când Isus Cristos a strigat pe cruce: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?" (Mat. 27:46), El Şi-a exprimat chinul despărţirii de Dumnezeu, chin care îi aşteaptă pe toţi cei care mor în păcatele lor. Isus a luat asupra Sa păcatele întregii lumi şi S-a supus judecăţii pe care a făcut-o Dumnezeu păcatului. Chiar dacă El Şi-a dat viaţa de bunăvoie, acest strigăt I-a reflectat agonia despărţirii. Reacţia Sa rămâne o avertizare puternică pentru toţi cei care cred în mod greşit că a fi despărţit de Dumnezeu nu e ceva de care să-ţi fie teamă.

Desigur, despărţirea lui Isus de Tatăl Său a fost doar temporară. După ce Isus a experimentat moartea pentru noi - moartea care este consecinţa naturală a păcatului nostru - Dumnezeu L-a înviat din morţi. Ca urmare El a putut spune lumii că moartea a fost învinsă - că toţi cei care îşi pun credinţa în Cristos nu trebuie să se mai teamă că vor fi despărţiţi de Dumnezeu.

Dumnezeu nu doreşte ca noi să fim singuri. El a făcut tot ce a fost necesar ca să ne putem trăi viaţa bucurându-ne de relaţii armonioase. Dar aceste relaţii sunt doar o anticipare a relaţiei noastre veşnice cu Dumnezeu Însuşi. Dumnezeu le-a asigurat o resursă dublă celor care se tem de singurătate, fie în această viaţă, fie în veşnicie. În primul rând, dacă te simţi izolat sau deconectat de alţii, trebuie să ştii că nu eşti niciodată

singur, pur şi simplu pentru că Cristos a promis că va fi întotdeauna cu tine. În al doilea rând, ştii cu siguranță că atunci când vei muri, te vei uni imediat cu Cristos în ceruri.

Întrebarea, aşadar, este următoarea: Eşti sigur că Cristos va fi întotdeauna cu tine şi că tu vei fi întotdeauna cu Cristos? Singura modalitate de a fi sigur de lucrul acesta este prin a-ți pune credința în El.

LIPSA DE CONECTARE: TEAMA DE A FI SINGUR

CAPITOLUL 6

DEZAPROBAREA:
Teama de respingere

Mă încred în Dumnezeu, °i nu mă tem de nimic: Ce pot să-mi facă nişte oameni?

PSALMUL 56:11

La vremea ei, era un superstar de cinema; nu a existat actriță mai fermecătoare ca Marlene Dietrich. Şi-a început cariera jucând pe scenele din Berlin °i în filmele mute ale anilor '20. Succesul ei (°i ridicarea Partidului Nazist în Germania) au adus-o în cele din urmă la Hollywood, iar în 1937 a devenit cetățean american. În vârful carierei sale cerea 200 000 de dolari pe film (echivalentul a aproape 2 milioane de dolari în prezent - puțin după standardele actuale de la Hollywood, dar enorm în zilele ei). În 1999, la 60 de ani, după ce a atins vârful celebrității sale, American Film Institute a considerat-o starul numărul 39 din toate timpurile. Dar adevărata ei poveste este la fel de sfâşietoare ca filmele în care a jucat.

În ciuda succesului °i a aprecierii sale, Dietrich a fost un suflet plin de conflicte. A trăit pentru aprobarea °i aplauzele publicului ei care o iubea nebuneşte. Când invita oaspeți în locuința ei, adesea îi punea să asculte înregistrările cu ovațiile publicului prezent la spectacolele ei. Nu se auzea nici muzică, nici cuvinte - doar sunetele ovaționărilor °i aplauzelor. Invitații - mulți dintre ei la fel de celebri - erau obligați să stea jos °i să asculte, în timp ce ea identifica oraşele în care fuseseră înregistrate aplauzele.

În timpul unuia dintre mariajele sale, a continuat o serie de relații extraconjugale cu personaje importante de la Hollywood °i Washington. Trecând de la bărbat la bărbat, n-a găsit niciodată împlinirea °i aprobarea pe care le căuta permanent. Chiar i-a arătat soțului ei (care avea propriile aventuri) scrisorile de dragoste de la iubiții ei ca să-i arate cât de mult o adorau aceştia.

Viața lui Dietrich în lumina reflectoarelor a încetat în 1975, în Sidney, Australia, când a căzut de pe scenă °i °i-a fracturat femurul. Apoi, dependentă de alcool °i de calmante, °i-a trăit ultimii 11 ani în singurătate °i izolare, țintuită la pat într-un apartament din Paris, refuzând să vadă pe cineva, cu excepția câtorva persoane.

Căutarea după aprobare a Marlenei Dietrich a fost amplificată de faptul că era o persoană publică, dar n-a fost nimic neobişnuit la ea. Oamenii sunt ființe relaționale °i fiecare dintre noi are dorința înnăscută de a tânji după aprobare. Această dorință are rădăcini adânci în psihicul omului, unde avem încastrată informația că nu suntem ceea ce am fost creați să fim. Simțim adevărul din Romani 3:23: „Căci toți au păcătuit °i sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu." Crezând că am pierdut ştampila aprobării lui Dumnezeu, căutăm altundeva după afirmare, ceea ce ne determină să facem paşi greşiți zguduitori (precum cei făcuți de Marlene Dietrich).

Această tânjire după aprobare este atât de puternică încât ne trăim viețile căutând s-o împlinim, adesea sacrificându-ne valorile şi prioritățile în încercarea de a o obține. Ca adolescenți, ne confruntăm cu presiunea de grup. Ca adulți tineri, mulți dintre noi încercăm să le facem pe plac altora. Chiar am inventat o formă specializată de căutare a aprobării numită codependență. Dar, de fapt, e vorba de acelaşi lucru. În fiecare grup de vârstă există oameni care trăiesc într-o sclavie autoimpusă față de alții şi față de opiniile lor.

Nu putem afirma că aceasta este o problemă doar pentru persoanele timide şi neadaptate. Într-un mod sau altul, aproape toți suntem controlați de alți oameni. Oamenii competitivi, cei furioşi, chiar superstarurile sportive trăiesc pe seama emoției adulării populare. Aceasta ia toate formele şi toate culorile.[1]

Biblia are un nume pentru această nevoie de aprobare: teama de oameni. În Biblie, termenul *teamă* înseamnă mai mult decât spaimă: este orice gen de respect şi reverență care ne determină să ne supunem cuiva. Consilierul biblic Ed Welch explică:

> „Teama" în sensul biblic, include a-ți fi teamă de cineva, dar înseamnă şi a acorda respect cuiva, a fi controlat sau stăpânit de oameni, a te închina înaintea altor oameni, a-ți pune încrederea în oameni sau a avea nevoie de oameni.

Indiferent cum o defineşti. teama de oameni poate fi rezumată astfel: Îl înlocuim pe Dumnezeu cu oameni. În loc să ne temem de Domnul, aşa cum ne îndeamnă Biblia, noi ne temem de alți oameni.[2]

Ni se spune că frica de Domnul - o teamă sănătoasă - este secretul vieții, dar noi o înlocuim cu teama de oameni şi toate lucrurile se destramă.

Odată ce începem să urmărim aprobarea, alergarea noastră nu va înceta niciodată. Asta înseamnă să slujim la o mie de stăpâni, după cum arată Andre Seu: „În loc de unul singur, ai o mie de stăpâni pe care să-i mulțumeşti. Crezi că a te teme de Domnul este ceva rău? Nu e nimic în comparație cu alternativa pe care o avem. Teama de oameni este un tiran crud. Este epuizantă, e complicată şi nu eşti suficient de abil ca să scapi de ea."[3]

Regele Solomon o rezumă foarte bine în următorul proverb: „Frica de oameni este o cursă, dar cel ce se încrede în Domnul n-are de ce să se teamă" (Prov. 29:25).

Iată în ce constă pericolul şi înşelăciunea fricii de dezaprobare sau a fricii de oameni: ea devine o cursă. O cursă este o capcană pusă pentru a prinde un animal. În acest caz, este o metaforă pentru a prinde ființele umane într-un compromis moral sau spiritual. Capcana pentru animale este camuflată şi în ea se pune mâncare pentru a le ademeni. O cursă morală funcționează în acelaşi mod. Nu este evidentă la început, dar are ceva ce noi, oamenii, ne dorim, ceea ce o face să fie atât de eficientă.

Dacă momeala este o dorință copleşitoare de aprobare, suntem atraşi în cursă, făcând tot ce e necesar ca să câştigăm aprobare. Adesea asta înseamnă să ne sacrificăm valorile, standardele şi prioritățile sau să renunțăm la temelia noastră morală sau spirituală.

Gândeşte-te la o adolescentă căreia îi este atât de teamă de dezaprobare încât renunță la convingerile ei morale ca să fie acceptată de cei de la şcoală. Când băieții obțin ceea ce doresc de la ea - supunere, bani, loialitate sau sex - s-ar putea să-i întoarcă spatele şi să plece. Chiar dacă n-o fac, ea poate rămâne în cursă, ținută acolo de teama ei că nu va fi acceptată.

Da, a te teme de oameni este o cursă periculoasă, totuşi este o mare nebunie faptul că nu renunțăm la ea - exact aşa cum au făcut oamenii în vremurile biblice. Dați-mi voie să vă ofer câteva exemple.

- Regele Saul şi-a pierdut tronul pentru că a înlocuit teama de Dumnezeu cu teama de oameni (1 Sam. 15:24).
- Națiunea lui Israel s-a temut de oameni, deşi oamenii sunt ca iarba; Dumnezeu l-a întrebat pe Isaia de ce au făcut lucrul acesta (Is. 51:12).
- În primul secol, unii urmaşi ai lui Cristos nu şi-au mărturisit credința, deoarece se temeau să nu fie dați afară din sinagogă (Ioan 12:42-43).

În acest capitol ne vom concentra în primul rând pe un alt personaj biblic care ne arată pericolul de a ne teme de dezaprobarea oamenilor: apostolul Petru. Întâmplarea în care Petru se leapădă de Isus de trei ori este una dintre cele mai cunoscute din Biblie - chiar din literatura universală. Este la fel de cunoscută ca despărțirea Mării Roşii, povestirea cu Iona şi chitul şi Daniel în groapa cu lei.

Adesea ne gândim la Petru ca la un om impulsiv, necredincios sau nervos. Dar, după câte se pare, la rădăcina slăbiciunii sale era teama. La fel stau lucrurile şi în cazul multora dintre noi. Petru s-a temut atât de mult de dezaprobare încât a permis ca umbra ei să se interpună între el şi Isus, pe care-L iubea. În momentul cel mai important, când ar fi trebuit să-şi susțină Stăpânul, el s-a lepădat, negând că-L cunoaşte.

Iată pe scurt ce s-a întâmplat: la ultima cină pe care a luat-o Isus împreună cu ucenicii Săi, El a prezis că, înainte ca să cânte cocoşul, Petru se va lepăda de El de trei ori. La scurtă vreme după aceea, o gloată de soldați şi oficiali evrei L-au arestat pe Isus în Grădina Ghețimani şi L-au dus înaintea marelui preot. Petru şi alți câțiva ucenici L-au urmat de la distanță. El şi un alt ucenic au reuşit să intre în curtea marelui preot ca să aştepte rezultatul judecății. În timp ce aşteptau, trei persoane diferite l-au întrebat pe Petru dacă nu era unul dintre ucenicii lui Isus şi de fiecare dată el a negat. După cea de-a treia lepădare a lui Petru, un cocoş a început să cânte, exact aşa cum a prezis Isus (Mat. 26:31-35; Ioan 18:12-27).

Lipsa de loialitate a lui Petru ne ilustrează cât de complexă poate fi frica de oameni şi cât de ademenitoare poate deveni cursa. Probabil că Petru a negat că-L cunoaşte pe Isus deoarece tocmai fusese martor la arestarea lui Isus. N-a dorit să pățească şi el la fel, aşa că a minți ca să-şi scape viața. S-a lepădat din cauză că i-a fost teamă de oameni.

Oare predicțiile lui Isus cu privire la moartea Sa iminentă au început să capete sens pentru Petru? Oare în cele din urmă a înțeles că arestarea lui Isus putea duce la moartea Sa?

Dacă în criza acelui moment Petru ar fi încercat să pună împreună toate aceste elemente, ar fi putut vedea că soarta iminentă a lui Isus putea să devină uşor soarta sa. El pur şi simplu nu s-a gândit ce putea însemna devotamentul lui față de Isus. A făcut aceeaşi greşeală pe care o facem mulți dintre noi: aşteptăm apariția unei

crize ca să decidem care ne sunt valorile. Asta e ca şi încercarea de a-ţi pune centura de siguranţă atunci când maşina îţi scapă de sub control pe un drum îngheţat de munte. Centurile de siguranţă şi angajamentele faţă de valorile spirituale trebuie să fie fixate cu multă vreme înainte de apariţia crizei. În noaptea în care Isus a fost arestat, Petru nu avea stabilite aceste valori. Era setat în modul autoconservare şi a negat orice relaţie cu Isus. În acele clipe, doar faptul că-L cunoşteai îţi putea deveni fatal.

Este uşor să vedem aici legătura dintre frica de oameni şi frica de dezaprobare. Liderii religioşi care L-au arestat pe Isus L-au dezaprobat - lucrul acesta este evident. Dar lui Isus nu I-a fost teamă niciodată de dezaprobarea lor. De fapt, când au sosit în Ghețimani şi au spus că Îl caută pe Isus din Nazaret, Isus le-a răspuns: „Eu sunt" (Ioan 18:5). Acestea nu sunt cuvintele unui om fricos.

Teama lui Petru a avut rădăcina în dezaprobarea liderilor evrei faţă de Isus şi faţă de urmaşii Lui. El se temea că dezaprobarea lor putea conduce foarte uşor la arestarea lui. Prin urmare a mințit, negând că-şi cunoaşte liderul. Teama sa de oameni s-a dovedit a fi o cursă înşelătoare. Cântatul cocoşului l-a conştientizat pe Petru de ceea ce a făcut şi el „a mers şi a plâns cu amar" (Mat. 26:75).

REALITATEA FRICII DE DEZAPROBARE

Petru s-a lepădat de trei ori în faţa a trei persoane sau grupuri diferite şi fiecare dintre acestea au avut o dinamică diferită în a-i determina teama.

Când interacţionăm cu oamenii, reputaţia de care ne bucurăm în faţa lor, aşa cum e percepută de noi - fie că se bazează pe vârstă, statut social sau alte standarde - ne influenţează relaţiile şi reacţiile. Te poţi simți oarecum superior, inferior sau egal cu alții în funcție de grupul în care te afli. S-ar putea ca aceste aprecieri să fie doar imaginate, dar noi ne raportăm la ele de parcă ar fi realități.

S-ar putea să nu te simți deloc intimidat de unii oameni. Poate că eşti mai în vârstă, ai o educaţie mai aleasă sau eşti mai experimentat decât ei. Cu alții din grupul tău de vârstă sau cu cei care au aproximativ aceeaşi poziție ca tine - fie un individ, fie un grup - s-ar putea să te simți sau să nu te simți intimidat. Percepția ta în ce priveşte egalitatea sau lipsa ei poate varia. Cel mai intimidant grup este de obicei ultimul - acela format din cei pe care-i percepi ca având putere mai mare, făcând parte dintr-o clasă socială superioară şi având bogății mai mari, o ideologie sau o educație superioară.

În noaptea în care Isus a fost arestat, Petru a întâlnit oameni care reprezentau aceste trei dinamici sociale diferite şi i-a fost teamă de toți! Asta ne arată că oamenii nu pot prezice cu siguranţă ce vor face într-o anumită situație, dacă nu °i-au stabilit dinainte valorile. Când oamenii nepregătiți cred că sunt suficient de puternici ca să reziste oricărei intimidări cu care s-ar putea confrunta, există riscul imens ca ei să aibă parte de un eşec abisal. Încrederea în propriile puteri nu poate lua locul pregătirii spirituale. Ucenicia este esențială pentru destinul nostru ultim, dar costul ei este dedicarea totală. Isus a avertizat cu privire la greşeala de a nu-ți socoti costurile înainte de a te angaja într-un proiect (Luca 14:25-33).

Să ne uităm la modul în care a răspuns Petru la cele trei dinamici sociale diferite pe care le-a întâlnit în curtea marelui preot.

Teama neaşteptată

Prima persoană pe care a întâlnit-o Petru era mai tânără decât el şi avea o poziție socială inferioară. Era servitoare la casa marelui şi avea sarcina să păzească uşa (Ioan 18:17). Petru era doar un pescar, dar era totuşi ceva mai mult decât a fi un servitor. Când l-a lăsat pe Petru să intre în curte, ea l-a întrebat: „Nu eşti şi tu printre ucenicii Omului acestuia?"

Întrebarea ei nu avea nicio legătură cu slujba ei de păzitoare a uşii. Ea l-a confruntat şi nu era ceva obişnuit în zilele acelea ca o femeie mai tânără să pună o întrebare acuzatoare unui bărbat mai în vârstă. Prins cu garda jos, Petru a zis primul lucru care i-a trecut prin minte: „Nu sunt" (versetul 17).

Petru, în realitate unul dintre ucenicii lui Isus, jurase că nu se va lepăda de Isus. Iar acum, doar câteva ore mai târziu, deja se lepădase! Şi nu în faţa unui împărat sau a cuiva de care era de înțeles ca să-i fie teamă. El, un pescar foarte competitiv, a permis ca o întrebare neaşteptată a unei tinere slujnice să-l intimideze până acolo încât şi-a negat loialitatea faţă de Isus.

Acest incident ne arată cât de puternică poate fi teama de dezaprobare. Poate fi mai puternică decât încrederea noastră în propriile puteri. După cum ne avertizează Proverbe 16:18: „Mândria merge înaintea pieirii, şi trufia merge înainte căderii."

Dar în loc să-l condamnăm prea aspru pe Petru, ar trebui să ne întrebăm dacă n-am făcut °i noi acelaşi lucru. Poate că ți-ai fi putut folosi vârsta, poziția sau forța emoțională pentru a corecta un rău care s-a comis, dar n-ai spus nimic. Poate că insistența neaşteptată a cuiva te-a intimidat şi te-a făcut să comiți un act imoral sau lipsit de etică.

Teama neaşteptată a lui Petru este o avertizare pentru noi: decide dinainte că îți vei respecta convingerile, indiferent cine va încerca să te intimideze.

Teama uşor de înțeles

Chiar dacă n-ai fost surprins de o confruntare neaşteptată, majoritatea dintre noi am avut parte de ceva similar cu cea de-a doua întâlnire a lui Petru: intimidarea de către un grup. După ce a plecat de lângă servitoare, Petru s-a grăbit să se amestece într-un grup de „robi şi aprozi care erau acolo [şi care] făcuseră un foc de cărbuni" în curtea marelui preot. „Petru stătea şi el cu ei, şi se încălzea" (Ioan 18:18).

Să zicem că acesta era un grup format din aproximativ 12 oameni care stăteau în jurul unui foc ca să se încălzească. Probabil că discutau despre evenimentele petrecute în seara aceea. Grupul era deja acolo când Petru i s-a alăturat, aşa că probabil el se afla la margine. Posibil ca Petru să nu fi cunoscut pe niciunul dintre oamenii aceştia cu excepția „celuilalt ucenic" - probabil Ioan - care a aranjat intrarea lui Petru în curte (versetul 16). Părea locul perfect ca Petru să afle vreo ştire despre Isus în timp ce rămânea anonim.

Dar Petru n-a apucat să răsufle uşurat. Brusc cineva din grup l-a văzut şi l-a întrebat: „Nu cumva eşti şi tu unul dintre ucenicii Lui?"(versetul 25). Expresia „unul dintre ucenicii Lui" ar fi oprit discuția, în timp ce toți şi-au ridicat privirea să vadă spre cine privea cel care punea întrebarea. Când au văzut că acesta se uită spre Petru, ochii tuturor s-au îndreptat şi s-au oprit asupra lui.

Mi-l pot imagina pe Petru dorind să intre în pământ. Poate că nici nu s-a uitat în sus, încercând să sugereze că întrebarea nu-i putea fi adresată lui. Petru a fost copleşit de teamă şi a mințit a doua oară, negând asocierea cu Isus. Petru a fost prins în situația clasică de presiune de grup. O persoană este intimidată de un grup. Asta nu scuză teama lui Petru, nici minciuna lui, dar le face mai de înțeles. Ştim cum e să fii împotriva lumii (sau cel puțin împotriva unui grup).

Adu-ți aminte de anii adolescenței. Te afli într-un context social împreună cu colegii de şcoală şi ei îți oferă o țigară, alcool sau chiar un drog. Eziți şi apoi începe presiunea: „Ce, ți-e teamă? Hei, uite, băiatul mamei este băiat cuvinte! Copile, probabil că e timpul de culcare. Poate că ar trebui s-o chemi pe mămica să vină să te ducă acasă!" Şi aşa mai departe. Tot ce ți-ai dorit din clasa a doua depinde de acest moment: respect, apartenență, acceptare şi statut. Dacă spui da, le obții. Dacă-ți menții poziția şi spui nu, nu vei mai fi invitat de colegi.

Acest gen de presiune de grup nu se exercită doar asupra adolescenților. El se poate manifesta într-un grup la locul de muncă, în diverse contexte sociale sau chiar în biserică. Te trezeşti fiind considerat bărbatul ciudat sau femeia deplasată şi îți e extrem de dificil să vorbeşti şi să spui ceea ce crezi cu adevărat. În loc să cădem victimă fricii de un om, cădem victimă fricii de *oameni* - unei intimidări mai mari determinate de presiunea unui g[ru]p.

Isus ne avertizează cu privire la pericolul de a ne teme mai mult de un grup decât ne temem de El: „Dacă vine cineva la Mine şi nu urăşte pe tatăl său, pe mamă-sa, pe nevastă-sa, pe copiii săi, pe frații săi, pe surorile sale, ba chiar însăşi viața sa, nu poate fi ucenicul Meu" (Luca 14:26). Termenul *ură* este folosit aici pentru a desemna preferința, nu resentimentul emoțional. Dacă nu-L preferăm pe Isus mai mult decât îi preferăm pe alții - inclusiv grupul prietenilor noştri sau chiar al familiilor noastre - nu putem fi ucenicii Lui.

Teama pe care a avut-o Petru în fața unui grup nu se poate scuza, dar este de înțeles.

Teama care nu ne surprinde

A treia acuzație împotriva lui Petru pare să fi fost cea mai amenințătoare şi cea care ne surprinde cel mai puțin. Ea ne oferă o altă fereastră pentru a înțelege naturii fricii.

Când liderii evrei au venit în Ghețimani ca să-L aresteze pe Isus, ei au fost însoțiți de soldați înarmați. Însă Petru a dovedit că nu-i este teamă. L-a lovit cu sabia pe unul din mulțime, tăindu-i urechea dreaptă. Bărbatul, un slujitor al marelui preot, se numea Malhu (versetul 10). Să nu uităm că Petru era pescar, nu soldat. Chiar ne mirăm cum de avea o sabie la el! Totuşi a fost gata să-şi rişte viața pentru Isus, poate intenționând să-i oprească suficient de mult pe soldați ca Isus să poată fugi.

Dar, după cum ştim, nu acesta a fost planul lui Isus. El l-a certat pe Petru, spunându-i să-şi pună sabia în teacă (versetul 11). Apoi S-a atins de urechea omului aceluia şi l-a vindecat (Luca 22:51). Singurul lucru pe care l-a câştigat Petru prin actul lui de curaj a fost un duşman: Malhu.

Să revenim acum la curtea marelui preot, unde Petru stătea într-un grup în jurul focului. Tocmai devenise centrul atenției când cineva a sugerat că era unul dintre ucenicii lui Isus. Brusc un alt slujitor al marelui preot a devenit foarte interesat - poate o rudă a lui Malhu care fusese în Ghețimani atunci când Petru i-a tăiat urechea lui Malhu. El i-a zis: „Nu te-am văzut eu cu El în grădină?" (Ioan 18:26).

Evident acest bărbat l-a văzut pe Petru împreună cu Isus. Mai grav, ştia că Petru fusese cel care îi tăiase urechea rudei sale. Prima dată Petru a fost confruntat de o tânără slujitoare şi apoi de un grup anonim, dar

acum era confruntat de cineva care avea o agendă, de cineva căruia i-ar fi plăcut ca Petru să plătească pentru atacul din grădină.

Petru a rămas la minciuna lui: „Petru iar s-a lepădat" (versetul 27). Deşi ar fi putut avea o reacţie mai bună, fără îndoială că Petru s-a simţit constrâns să continue şarada. Şi-a imaginat că era prea târziu ca să dea înapoi.

Dacă suntem surprinşi atunci când lumea încearcă să ne intimideze din cauza credinţei noastre, înseamnă că n-am acceptat nici n-am înţeles adevărul cuvintelor lui Isus: „Dacă vă urăşte lumea, ştiţi că pe Mine M-a urât înaintea voastră" (Ioan 15:18).

Petru n-a înţeles aceste cuvinte - poate din cauză că intervalul între momentul când au fost rostite şi confruntarea lui din curtea marelui preot a fost aşa de scurt. Majoritatea creştinilor de azi au avut însă timp berechet să reflecteze asupra cuvintelor lui Isus.

N-ar trebui să ne temem sau să fim intimidaţi de cei care ne dezaprobă loialitatea faţă de El. Ar trebui să ne aşteptăm şi să ne pregătim pentru asta. Ar trebui să fim „întotdeauna gata să răspundem oricui ne cere socoteală de nădejdea care este în noi; dar cu blândeţe şi teamă" (1 Pet. 3:15). Dar lasă-ţi sabia acasă!

DE CE NE TEMEM DE DEZAPROBARE

Teama de dezaprobare poate fi neaşteptată, de înţeles, nesurprinzătoare - sau, ca în cazul lui Petru, poate lua toate aceste forme. Aceasta este dinamica lor, dar care sunt cauzele? De ce ne trezim în situaţii în care teama pare să apară în mod automat? Daţi-mi voie să vă ofer cinci motive.

Suntem plini de noi înşine

Din consemnarea biblică vedem clar că Petru era plin de energie, optimism, îndrăzneală, sinceritate şi încredere. Era genul de persoană care credea că toată lumea subscrie la propria lui opinie - inclusiv Isus! Incredibil, odată L-a luat pe Isus deoparte şi L-a certat pentru că a spus că avea să moară în Ierusalim (Mat. 16:2122). Când Petru L-a văzut pe Isus umblând pe apă, a sărit la repezeală din barcă ca să încerce şi el mersul pe apă (Mat. 14:2531). Prin urmare nu ne surprinde faptul că Petru s-a lăudat că nu se va lepăda niciodată de Isus şi că a schilodit cu nesăbuinţă un duşman cu o sabie. Petru era impulsiv şi arogant - inevitabil urma să aibă parte de o experienţă jenantă. Ca s-o spunem într-un limbaj biblic, Petru era plin de mândrie.

Chiar Satan a recunoscut potenţialul pentru căderea lui Petru. Aşa cum Satan I-a cerut permisiunea lui Dumnezeu să-l atace pe Iov (Iov l-2), el I-a cerut permisiunea lui Isus să-l „cearnă [pe Petru] ca grâul" (Luca 22:31). Eu cred că lui Satan i s-a acordat accesul la Petru dintr-un motiv temeinic: Petru trebuia să-şi vadă propria slăbiciune umană ca să înveţe că puterea sa nu era suficientă pentru a-L urma cu credincioşie pe Isus. Petru trebuia să înveţe ceea ce a învăţat Pavel: „Căci când sunt slab, atunci sunt tare" (2 Cor. 12:10).

Petru avea nevoie să înveţe lecţia pe care trebuie s-o înveţe fiecare urmaş al lui Isus: în Împărăţia lui Dumnezeu nu există loc pentru mândrie sau suficienţă de sine.

Nu ne rugăm

Oamenii care se bazează pe ei simt rar nevoia să se roage. De ce ar face-o? Imediat după ce Petru s-a lăudat că el nu se va lepăda niciodată de Domnul, Isus i-a cerut lui şi celorlalţi ucenici să se roage împreună cu El în Ghetimani, spunându-le: „Vegheaţi şi rugaţi-vă, *ca să nu căderi în ispită;* duhul, în adevăr, este plin de râvnă, dar carnea este neputincioasă" (Mat. 26:41, italicele aparţin autorului). Lucrul acesta s-a întâmplat imediat după ce Satan a cerut permisiunea de a-l ataca pe Petru. Isus a încercat să-l protejeze pe Petru îndemnându-l să facă singurul lucru care-l putea proteja: să se roage.

Rugăciunea este o recunoaştere, o mărturisire a dependenţei noastre; ea implică recunoaşterea faptului că nu ne putem trăi viaţa prin propriile puteri. Rugăciunea este singura modalitate de a menţine o stare permanentă de dependenţă de Dumnezeu. Oamenii mândri nu se roagă, deoarece nu simt nevoia s-o facă. Ei cred că pot face faţă foarte bine oricărei provocări.

Oare Pavel se gândea la Petru atunci când a scris: „Astfel, deci, cine crede că stă în picioare, să ia seama să nu cadă" (1 Cor. 10:12)? Sau poate că se gândea la el însuşi înainte de a vedea lumina - o persoană orgolioasă şi religioasă cum rar s-a mai întâlnit. Sau poate că s-a gândit la noi. Când ne este teamă de dezaprobarea altora, motivul fricii ar putea fi faptul că nu petrecem suficient timp în rugăciune, amintindu-ne de dependenţa noastră de Cristos.

Ne trăim viaţa conduşi de firea pământească Cum putem şti că Petru a fost condus de fire în noaptea în care Isus a fost arestat? Dovada cea mai evidentă este faptul că l-a atacat pe robul marelui preot. Nimeni din grupul marelui preot nu-L atacase pe Isus, totuşi Petru a intrat în ofensivă, atacând nejustificat cu o sabie! Ce era oare în capul lui?

Eu cred că Petru nu gândea deloc, ci acționa condus de firea pământească. Împotrivirea cu armele la arestarea lui Isus nu era deloc voia lui Dumnezeu, de aceea Isus l-a mustrat pe Petru şi a adăugat: „Toți cei ce scot sabia, de sabie vor pieri. Crezi că n-a° putea să rog pe Tatăl Meu, care Mi-ar pune îndată la îndemână mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri?" (Mat. 26:52-53).

Dacă eu a° fi fost în locul lui Petru, m-a° fi simțit foarte ruşinat. Iată-l pe Petru, un biet pescar mânuind o sabie rar folosită, probabil ruginită, încercând să apere pe Cineva care avea legiuni de îngeri care-I aşteptau ordinul de a interveni.

De ce nu a dat Isus acest ordin? Găsim răspunsul în ceea ce i-a spus lui Pilat: «„Împărăția Mea nu este din lumea aceasta" a răspuns Isus. „Dacă ar fi împărăția Mea din lumea aceasta, *slujitorii Mei s-ar fi luptat* ca să nu fiu dat în mâinile Iudeilor; dar acum, Împărăția Mea nu este de aici»" (Ioan 18:36, italicele aparțin autorului). Dumnezeu nu are nevoie ca zelul nostru firesc să-I apere interesele în această lume. După cum scrie Pavel mai târziu: „Măcar că trăim în firea pământească, totuşi nu ne luptăm călăuziți de firea pământească" (2 Cor. 10:3).

Dacă depindem de firea pământească pentru a avea victorie vom fi intimidați de aceia a căror fire pământească pare mai puternică decât a noastră. Când trăim însă în puterea Duhului lui Dumnezeu, vom considera atacurile împotriva noastră la fel de slabe precum comportamentul lui Pilat, care era inconştient de armata puternică de îngeri a lui Isus.

Îl urmăm pe Isus de departe

Toți oamenii au o gândire dublă. La nivelul cel mai de jos, suntem motivați de firea pământească, care de obicei ne învinge conştiința pentru a ne satisface dorințele lumeşti şi a ne menține mândria. La nivelul mai înalt (nivelul creştinului), putem fi plini de Duhul Sfânt, care ne va împuternici să gândim şi să acționăm în voia lui Dumnezeu. Pavel scrie că Duhul şi carnea se războiesc permanent şi că singura cale ca să nu umblăm în firea pământească este să umblăm în Duhul (Gal. 5:16-17).

Însă noi le vrem pe amândouă, aşa cum a făcut şi Petru: „După ce au pus mâna pe Isus, L-au dus şi L-au băgat în casa marelui preot. *Petru mergea după El de departe*" (Luca 22:54, italicele aparțin autorului). Petru a dorit să fie cu Isus, dar nu atât de aproape încât să fie şi el arestat. El dorea să fie credincios („Iată-mă, Doamne, sunt chiar în spatele Tău!"), dar nu dorea să-l coste ceva - cum ar fi, de exemplu, viața sa.

Petru a dorit să obțină *aprobarea* ucenicilor lui Isus pentru că Şi-a urmat Stăpânul, dar nu a dorit să aibă parte de *dezaprobarea* evreilor pentru că L-a urmat prea de aproape. El era îngrijorat de ceea ce I s-ar fi putut întâmpla lui Isus, dar pur °i simplu nu dorea ca asta să i se întâmple °i lui. Aşa că L-a urmat de departe. Iată cum arată gândirea dublă a unei persoane care se teme de oameni!

Îmi amintesc de lupta pe care o purtam când eram la liceu, imediat după ce am devenit creştin. Doream aprobarea lui Isus, dar în acelaşi timp doream să fiu popular şi aprobat de colegi. Dacă ai un grup evlavios de colegi poate că lucrul acesta e uneori posibil. Dar este destul de greu s-o scoți la capăt în şcoală. Eu nu doream să-mi pierd acceptarea colegilor urmându-L pe Isus prea de aproape. Am descoperit curând că e imposibil să câştigi atât aprobarea lui Isus, cât şi a lumii. De aceea mulți creştini fac azi ceea ce a făcut Petru (şi ceea ce am făcut eu ca adolescent) - Îl urmează pe Isus de departe.

Ne găsim compania în locuri greşite

Dacă privim cu atenție imaginea pe care o zugrăveşte Ioan la arestarea lui Isus, vedem două grupuri de oameni: Isus şi ucenicii Săi în grădină, şi slujitorii şi soldații marelui preot care intră în grădină. Aceste două grupuri sunt de fapt inamice. Doar o oră mai târziu vedem o scenă interesantă: Petru stă acum în mijlocul oamenilor care tocmai Îl arestaseră pe Domnul Său, încălzindu-se la focul lor (Ioan 18:18, 25)! Cum a trecut Petru de la a scoate sabia împotriva acestui grup la a sta în jurul focului lor?

Putem presupune că Petru îi spiona sau că era atent la ce I se întâmpla lui Isus. Dar oare ar fi trebuit să fie acolo? Ce avea Petru în comun cu duşmanii lui Isus ca să justifice faptul că era împreună cu ei?

Charles Haddon Spurgeon nu a fost deloc impresionat de alegerea lui Petru:

> Petru se găsea pe un teren periculos. În timp ce Stăpânul Său era lovit, el încerca să se simtă cât mai bine. Citim despre robii marelui preot, robi necizelați ai unor stăpâni răi.
> El era într-o companie rea °i era un om care nu-°i permitea să se afle într-o companie era - căci era foarte impulsiv °i putea fi foarte uşor provocat la acțiuni pripite.[4]

Marele comentator Matthew Henry adaugă o avertizare mai filozofică: „Cei care se încălzesc împreună cu răufăcătorii se răcesc față de oamenii buni °i față de lucrurile bune, iar cei cărora le plac şemineele diavolului sunt în pericol să piară de focul diavolului."[5] Chiar dacă îl considerăm nevinovat pe Petru, există aici o avertizare: nu intra în mijlocul duşmanilor lui Dumnezeu fără a fi pregătit să te declari prietenul lui Dumnezeu. A proceda altfel înseamnă a risca să cedezi fricii de dezaprobare.

SOLUŢII LA TEAMA DE DEZAPROBARE

După răstignire, probabil că Petru a crezut că speranța pe care a nutrit-o trei ani de zile că Isus va deveni regele Israelului se spulberase. Sau cel puțin el, Petru, se înşelase. Chiar după Învierea lui Isus, probabil că Petru s-a gândit că şansele lui de a găsi un loc în Împărăția Sa erau aproape nule. Aşa că el şi alți ucenici s-au retras în Galileea ca să se ocupe din nou de pescuit.

Dar Isus a mers după ucenicii Săi. El i-a întâlnit pe Petru şi pe alții pe malul Mării Galileii şi acolo a descoperit Petru Vestea cea Bună. Chiar dacă căzuse jalnic la testul loialității, restaurarea era posibilă. Ceea ce le-a spus Isus, împreună cu faptul că în Ziua Cincizecimii, doar câteva săptămâni mai târziu, au primit puterea Duhului, le-a redat curajul şi hotărârea. El poate face acelaşi lucru şi pentru noi.

Înlocuieşte-ți teama de alții cu aprobarea Sa

Isus nu a renunțat la Petru, ci l-a căutat.

Petru descoperise că a-L urma pe Isus este o călătorie de-o viață, în timp ce a-L urma de departe conduce în cele din urmă la întuneric şi confuzie. Isus Se întorsese, aşa cum spusese că va face, dar oare Petru nu se descalificase de la a sărbători lucrul acesta? Oare lepădarea sa în umbra crucii nu l-a îndepărtat de părtăşie prin lumina mormântului gol?

De fapt, Isus a hotărât că nu a făcut-o.

Dumnezeu zugrăveşte nişte fundaluri frumoase pentru minunatele Sale pânze ale harului. În acest caz, El a ales frumusețea unui ținut în momentul răsăritului - cadrul în care pescarii îşi desfăşoară munca într-o zi obişnuită, în timp ce primele raze ale soarelui ating apa şi păsările ciripesc în zori. Era timpul şi locul potrivit pentru Petru - erau condițiile optime ca el să primească cel mai minunat mesaj din viața sa: faptul că fusese iertat, că fusese acceptat.

Scopul lui Isus era să înlocuiască teama de oameni a lui Petru cu acceptarea Sa.

Aveau să vină alte intimidări şi confruntări şi, ca să le poată depăşi, Petru avea nevoie de ceva mai puternic decât teama. Singurul lucru mai puternic decât teama de a-i dezamăgi pe oameni este aprobarea lui Dumnezeu. Odată ce Petru a ştiut că Isus l-a iertat, nu a mai avut niciun motiv să se teamă de ceea ce i-ar putea spune sau i-ar putea face alții.

Dacă trăieşti cu teama de a fi dezaprobat de alții, teama aceasta poate fi înlocuită - aşa cum a fost înlocuită teama lui Petru - cu înțelegerea faptului că Dumnezeu te acceptă şi te iubeşte cu o dragoste tenace. După cum scrie apostolul Pavel: „Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră?" (Rom. 8:31).

Să ne înlocuim teama de oameni cu dragostea pentru El Acolo, pe malul Mării Galileea, Isus a inițiat o discuție foarte importantă cu Petru. I-a pus aceeaşi întrebare de trei ori. „Mă iubeşti?. Mă iubeşti?. Mă iubeşti?" (Ioan 21:15-17). După cum Petru s-a lepădat de trei ori de Isus, Isus i-a pus această întrebare de trei ori cerându-i să-şi declare verbal dragostea față de El. Şi Petru a făcut-o. De fiecare dată când a fost întrebat, Petru a răspuns: „Tu ştii că Te iubesc." Isus a continuat fiecare mărturisire a lui Petru cu un răspuns puțin diferit: „Paşte mieluşeii Mei. Paşte oițele Mele. Paşte oile Mele."

Chiar dacă Petru a fost întristat de faptul că Isus a stăruit cu aceeaşi întrebare (versetul 17), lucrul acesta a fost necesar. În primul rând, probabil că a avut un efect cathartic asupra lui Petru pentru a acoperi cele trei lepădări cu trei declarații de dragoste.

În al doilea rând, l-a ajutat pe Petru să-şi înțeleagă rolul ca piatră de temelie a Bisericii: el avea să se îngrijească de turma lui Isus. În timp ce Petru urma să împlinească sarcina dată de Cristos, dragostea pentru Isus avea să-i fie cea mai puternică motivație.

Nimeni nu poate spune că Îl iubeşte pe Isus dacă se teme mai mult de oameni. Şi nimeni nu se poate teme de oameni dacă Îi dăruieşte lui Isus toată dragostea sa.

Să ne înlocuim teama de alții cu dragostea pentru alții În cartea sa despre teamă, Neil Anderson spune că fobiile seamănă cu strânsoarea unui şarpe - cu cât strânsoarea e mai puternică, cu atât îi cedăm mai mult.[6] Nu putem iubi, deoarece teama interferează cu dragostea. Lucrul cel mai rău este că teama ne împinge tot mai mult în manifestarea ultimă a păcatului: egoismul.

Înainte de întâlnirea sa restauratoare cu Isus, viața lui Petru era centrată în jurul persoanei sale. Spunea şi făcea ceea ce voia, chiar atunci când lucrul acesta îi crea probleme. Dar când Isus i-a încredințat sarcina să se îngrijească de turma Sa, Isus i-a adus aminte lui Petru să-şi înlocuiască teama de alții cu dragostea pentru ei.

Când Isus i-a spus lui Petru: „Paşte oile Mele", El i-a dat sarcina să-şi petreacă restul vieții punând bunăstarea oilor deasupra bunăstării personale. La personalitatea sa dură de pescar - de care avea nevoie în continuare ca să apere turma de jefuitori - Petru trebuia să adauge mâna blândă a vindecătorului şi a celui ce hrăneşte oile. Teama sa de alți oameni trebuia înlocuită cu dragostea pentru turma pe care i-o încredința Isus.

Teama ne epuizează, pe când dragostea ne umple de putere. Nu ne putem teme de oameni şi în acelaşi timp să-i iubim. Nu-i putem iubi cu spirit de sacrificiu şi necondiționat pe alții dacă toată energia noastră este direcționată spre a ne proteja. Când îi iubim pe alții (inclusiv pe cei care ne pot răni), viața noastră nu mai este centrată pe noi şi teama de dezaprobare dispare.

Să ne înlocuim teama de alții cu credința în El

Noua însărcinare pe care i-a dat-o Isus lui Petru nu a însemnat că
lui Petru nu-i va mai fi teamă. Chiar din contră: „«Când vei îmbătrâni, îți vei întinde mâinile, °i altul te va încinge, °i te va duce unde nu vei voi.» A zis lucrul acesta ca să arate cu ce fel de moarte va proslăvi Petru pe Dumnezeu" (Ioan 21:18-19). Istoria ne spune că tocmai așa s-a întâmplat. Mâinile lui Petru au fost întinse pe o cruce atunci când a fost răstignit de împăratul roman. Se spune că Petru ar fi cerut să fie răstignit cu capul în jos, con- siderându-se nevrednic să moară în acelaşi fel ca Domnul Său.

I-a fost teamă lui Petru? Fără îndoială că da - în acelaşi mod omenesc în care mie mi-a fost teamă după ce mi s-a pus diagnosticul de cancer în 1994. Şi, cred eu, în acelaşi fel în care lui Isus I-a fost teamă atunci când S-a rugat şi a plâns în grădină gân- dindu-Se la ce urma să sufere. E posibil să-ți fie teamă din punct de vedere omeneşte fără să cedezi fricii. E posibil să simți teamă şi credință în acelaşi timp fără ca teama să te domine. E chiar posibil să experimentezi teama de dezaprobare din partea altora, în timp ce ştii că Dumnezeu te aprobă întru totul.

Nu-i putem împiedica pe alții să ne dezaprobe sau să ne intimideze, dar credința noastră ne poate împiedica să cedăm fricii. Isus a fost sincer față de Petru cu privire la ce-i stătea înainte. El este sincer şi cu tine: „În lume veți avea necazuri" (Ioan 16:33). Însă El nu ne lasă să suferim singuri dezaprobarea, intimidarea sau nenorocirea: „Dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea" (versetul 33).

Să ne înlocuim teama de alții cu gloria lui Dumnezeu

De ce i-a spus Isus lui Petru despre modul în care avea să moară? Probabil că El voia să-i spună următoarele: „Petre, viața ta până în acest moment te-a glorificat pe tine. Din acest moment, viața ta Îl va glorifica pe Dumnezeu. Şi dacă a muri pentru Dumnezeu este cel mai bun mod de a-L glorifica pe El, atunci asta eşti chemat să faci - aşa cum am fost chemat şi Eu."

În timp ce alții ne dezaprobă umblarea cu Cristos, noi suntem chemați să-L glorificăm pe Dumnezeu. Când alții ne intimidează pentru că apărăm valorile biblice, suntem chemați să-L glorificăm pe Dumnezeu. Când alții ne fac rău sau ne rănesc din punct de vedere fizic, financiar, vocațional, noi suntem chemați să-L glorificăm pe Dumnezeu. S-ar putea să nu fim chemați să-L glorificăm pe Dumnezeu prin martiraj, dar suntem chemați să-L glorificăm prin tot ceea ce facem. După cum scrie apostolul Pavel: „Deci, fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva: să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu" (1 Cor. 10:31). Asta include °i a demonstra curaj în fața dezaprobării altora.

CUM SĂ ALUNGI TEAMA DE DEZAPROBARE

În 1990, după o seară de luni la meciul de fotbal din NFL, s-a întâmplat ceva nou în fotbalul profesionist. După ce echipele San Francisco 49ers °i New York Giants °i-au încheiat meciul, un grup de opt jucători - din ambele echipe - s-au strâns aproape de centrul terenului. Au îngenuncheat °i s-au rugat împreună în numele lui Isus Cristos.

Practica a devenit populară °i curând s-au strâns pe teren °i alți jucători ca să se roage după încheierea meciurilor.

Fără ca lucrul acesta să mire pe cineva, nu toți fanii au sprijinit amestecul credinței cu fotbalul. *Sports Illustrated,* clasica revistă de sport, a scris că jucătorii ar trebui să se roage în privat. Cei de la conducerea Ligii se gândeau să interzică practica aceasta. Dar jucătorii n-au cedat, insistând că vor continua să se roage după meciuri. Unii au spus că nu vor renunța la această practică, chiar dacă vor fi penalizați din cauza ei.[7]

Ce-ar fi făcut Petru dacă ar fi fost un jucător NFL (bănuiesc că ar fi jucat în apărare)? Şi-ar fi păstrat credința în fața dezaprobării mediei °i a spectatorilor? Ei bine, dacă ne uităm la comportamentul lui din curtea marelui preot, ar trebui să spunem nu. Însă după discuția cu Isus cel înviat de pe țărmul mării °i coborârea Duhului Sfânt la Rusalii, ar trebui să ne schimbăm răspunsul într-un categoric da. Teama de dezaprobare pe care a simțit-o Petru a dispărut complet. Nu mai era curajos din motive greşite (mândrie, ego); era curajos din motive corecte (credință, cutezanță).

După ce Duhul Sfânt a coborât peste grupul de 120 de urmaşi ai lui Isus, totul s-a schimbat. În loc să se teamă că vor fi identificați cu Isus cel înviat, credincioşii aveau o nouă îndrăzneală. Erau conduşi chiar de Petru, apostolul căruia odată i-a fost teamă să fie identificat cu Domnul Său.

Petru a fost cel care s-a ridicat în mijlocul celorlalți 11 apostoli °i a predicat un mesaj plin de putere în fața marii mulțimi adunate în Ierusalim cu ocazia Zilei Cincizecimii (Fapte 2:14-40). Citând mult din Vechiul

Testament, Petru a explicat evenimentele la care asistaseră cei prezenți - ucenicii vorbiseră în limbi pe care nu le-au învățat. El a explicat modul în care Dumnezeu L-a trimis pe Isus ca Mesia °i I-a certificat identitatea prin minuni. A explicat modul în care Vechiul Testament a prezis învierea lui Isus care fusese răstignit recent. Apoi a încheiat repetând tocmai afirmația care L-a condus pe Isus la moarte „Să ştie bine, deci, toată casa lui Israel, că Dumnezeu a făcut Domn °i Cristos pe acest Isus pe care L-ați răstignit voi" (Fapte 2:36).

Atunci mulțimile i-au întrebat: „Fraților, ce să facem?" (Fapte 2:37). Prin urmare Petru le-a spus: „Pocăiți-vă... °i fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Cristos, spre iertarea păcatelor voastre" (Fapte 2:38). Aproape 3000 de suflete au făcut întocmai ceea ce li se spusese să facă.

Gânde°te-te la scena din curtea marelui preot. Îl poți imagina pe Petru proclamând acum cu îndrăzneală divinitatea lui Cristos, când înainte nici nu a recunoscut că era unul dintre ucenicii Săi? Petru nu mai era bărbatul fricos ale cărui înzestrări fireşti se dovediseră insuficiente pentru a rezista la tensiunea clipei. În loc să se lase intimidat de un grup format din 12 oameni, Petru îndeamnă insistent acum mulțimea formată din mii de oameni să se mântuiască „din mijlocul acestui neam ticălos" (Fapte 2:40).

Când biserica a început ă crească, liderii religioşi evrei s-au alarmat deoarece tot mai mulți evrei deveneau urmaşi ai lui Isus. Petru a devenit un paratrăsnet pentru atacurile lor. Curând el şi Ioan au fost aruncați în închisoare pentru că au predicat despre Isus. În ziua următoare, conducătorii evreilor - chiar liderii care Îl condamnaseră pe Isus - i-au adus înaintea lor ca să-i interogheze. Petru a folosit ocazia ca să le predice şi cuvintele lui i-au mirat: „Când au văzut ei îndrăzneala lui Petru şi a lui Ioan, s-au mirat, întrucât ştiau că erau oameni necărturari şi de rând; şi au priceput că fuseseră cu Isus" (Fapte 4:13). Nimeni nu s-a mirat de îndrăzneala lui Petru în noaptea în care a fost arestat Isus!

Conducătorii, temându-se să le facă rău ca să nu aibă parte de dezaprobarea poporului, le-au dat drumul, dar le-au interzis să mai predice. Petru nici măcar nu se gândea s-o lase mai uşor. La scurtă vreme după asta, conducătorii le-au poruncit din nou să nu mai vorbească despre Isus. „Petru şi apostolii ceilalți, drept răspuns, i-au zis: «Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni!»... Când au auzit ei aceste vorbe, îi tăia la inimă şi s-au sfătuit să-i omoare" (Fapte 5:29, 33).

Situația s-a schimbat. Cui îi era teamă acum? Cine nu mai era controlat de teama de oameni, ci de dragostea pentru Dumnezeu? Petru era un om schimbat. Suferise o transformare spirituală - teama sa fusese înlocuită de credință.

Aceeaşi schimbare se poate produce în viața oricui îi este teamă să fie cunoscut ca ucenic al lui Isus. Nu există nicio formulă pe care s-o putem scrie pe o rețetă spirituală: „Fă asta şi asta şi nu te vei mai teme niciodată de dezaprobarea oamenilor." Însă putem învăța din exemplul lui Petru, identificând câteva puncte de cotitură din viața sa.

În primul rând, puterea sa naturală l-a dus la eşec. Personalitatea sa carismatică a fost insuficientă pentru a face față cererilor într-un moment critic. Şi-a epuizat toate resursele şi a înțeles că nu era cel care credea că este.

În al doilea rând, a trecut printr-o perioadă de introspecție, destul de asemănătoare aceleia prin care a trecut Saul din Tars după întâlnirea cu Cristos pe drumul Damascului. Timp de trei zile Saul (Pavel) a stat singur într-o casă din Damasc punând la îndoială tot ceea ce crezuse până atunci. Petru a trecut printr-o vale a disperării similară, forțat să se gândească ce înseamnă să-L urmezi cu adevărat pe Isus.

În al treilea rând, Petru a experimentat dragostea necondiționată a Cristosului de care s-a lepădat cu doar câteva zile în urmă. A fost chemat din nou în slujba lui Cristos ca un discipol smerit şi iertat.

În al patrulea rând, Petru a experimentat puterea Duhului Sfânt. Nimic altceva nu poate explica transformarea sa radicală.

Şi în al cincilea rând, prin harul lui Dumnezeu, Petru a ajuns să înțeleagă că este mai bine să te temi de Dumnezeu decât să te temi de oameni.

Nu putem copia întocmai călătoria lui Petru, dar eu n-am văzut pe nimeni ca să-şi poată învinge teama de dezaprobare fără a parcurge câteva stadii spirituale asemănătoare cu ale lui. Dumnezeu orchestrează această călătorie şi aceste tranziții după bunul Său plac °i după orarul Său.

Îi putem spune lui Dumnezeu că, pe măsură ce lumea noastră devine tot mai ostilă creştinismului, noi dorim să nu mai fim timizi în a ne face cunoscută credința. Putem cere îndrăzneala lui Petru după Rusalii. Îi putem cere lui Dumnezeu să ne facă să ne dorim atât de mult aprobarea Sa încât dezaprobarea oamenilor să nu mai însemne nimic pentru noi.

În cartea sa *Charles Kuralt's America,* veteranul jurnalist al televiziunii CBS scrie despre o întâlnire orăşenească la care a participat în orăşelul Stafford, Vermont. Astfel de întâlniri demonstrează o democrație practică: fiecare cetățean are dreptul să-şi spună opinia cu privire la chestiunile de interes ale oraşului. După ce se exprimă toate punctele de vedere, moderatorul anunță: „Acum vă voi cere să votați. Toți cei care sunteți de acord, vă rog să vă ridicați în picioare ca să puteți fi numărați."[8]

Cu 2000 de ani în urmă, în acea noapte îngrozitoare din Ierusalim, când a fost timpul ca Petru să se ridice şi să fie numărat pentru Isus, el a eşuat. Şi mulţi dintre noi am eşuat exact ca el. Dar zilele acelea pot fi de domeniul trecutului. Ştim acum ce poziţie puternică a luat Cristos pentru noi. Ştim că El nu a căutat aprobarea oamenilor, ci doar aprobarea Tatălui. Iată concluzia: Isus ne poate da îndrăzneala să ne ridicăm şi să fim număraţi pentru El.

DEZAPROBAREA: TEAMA DE RESPINGERE

CAPITOLUL 7

PERICOLUL:
Teama de probleme neaşteptate

Nu te teme nici de spaimă năprasnică, nici de o năvălire din partea celor răi.

PROVERBE 3:25

In 20 septembrie 1991, când *Andrea Gail* a părăsit portul Gloucester din Massachusetts, îndreptându-se spre Atlanticul de Nord, nimeni nu putea şti că această barcă de pescuit nu va mai fi văzută niciodată. Doar câteva rămăşite s-au mai găsit din ea, iar cei şase membri ai echipajului au dispărut pentru totdeauna.

În cartea sa *The Perfect Storm [Furtuna perfectă],* autorul Sebastian Junger a imortalizat soarta vasului *Andrea Gail.* A urmat un film, avându-i ca protagonişti pe George Clooney şi Mark Wahlberg. Dar aceste staruri, oricât sunt ele de însemnate, au jucat doar roluri secundare. Adevăratul star a fost furtuna însăşi - un tiran îngrozitor şi necruțător născut din vânt sălbatic şi valuri uriaşe.

Metereologii au numit această furtună cataclismică „furtuna perfectă". Poate că nu ai tendința să foloseşti termenul *perfect* ca să descrii ceva atât de îngrozitor, dar după ce înțelegi uzanța metereologilor, expresia „furtună perfectă" are logică. Este doar un mod de a spune „cel mai nefericit scenariu". În cazul vasului *Andrea Gail,* a fost convergența simultană a celor mai dure condiții meteo posibile.

Trei elemente mortale au acționat împreună în octombrie 1991: un front atmosferic care se deplasa dinspre Canada spre New England; un sistem de presiune ridicată deasupra coastei estice a Canadei °i rămăşițele Uraganului Grace care tulbura coasta estică a Statelor Unite. Din trei dintre cele patru puncte cardinale, veneau fronturi atmosferice puternice, toate convergând asupra micuțului vas *Andrea Gail.*

Dacă acționează separat, aerul cald, aerul rece şi aerul umed sunt abia observabile. Dar când vântul le aduce în mod forțat împreună, rezultatul poate fi fatal. Ultima transmisiune radio a lui Billy Tune, căpitanul vasului de pescuit, a avut loc în 28 octombrie 1991, la orele 18:00. El a transmis coordonatele căpitanului navei surori, *Hannah Biden,* spunându-le: „Băieți, vine furtuna, °i vine cu putere."[1]

Cartea °i filmul, care au ajuns foarte populare, au introdus termenul „furtună perfectă" în limbajul comun, dar conceptul este vechi de când lumea. Oamenii au fost nevoiți dintotdeauna să se confrunte cu mai multe împrejurări care converg. Atât de multe lucruri rele vin atât de rapid încât dăm din cap °i spunem: „Când plouă, plouă cu găleata."

Cu toții am trecut prin aşa ceva, nu-i aşa? Ți se îmbolnăveşte copilul, iar maşina ți se strică pe drum spre doctor. Tot drumul plouă şi partenerul de viață nu-ți răspunde la celular deoarece acesta e la încărcat. Una sau două dintre aceste probleme nu sunt atât de grave, dar când ele vin deodată pot provoca o furtună.

Oricât de frustrante ar fi aceste furtuni, situația poate deveni şi mai gravă. Azi, în lumea noastră mai rapidă, mai aglomerată şi mai complexă, câteva mici vijelii se pot transforma rapid în „furtuna perfectă". Când mai multe stări converg şi amenință domenii critice ale vieților noastre, precum finanțele, relațiile, slujbele şi sănătatea, ne întrebăm oare cât vom mai putea îndura. Există undeva o limită la care se atinge masa critică. Odată ajunşi acolo, ne întrebăm dacă vom rămâne la suprafață sau ne vom scufunda aşa cum a făcut *Andrea Gail.* Conştiența faptului că ni se poate întâmpla aşa ceva ne generează teamă.

Soarta vasului *Andrea Gail* ne arată două tipuri concrete de teamă pe care le putem experimenta. Prima este teama cea mai profundă, saturată de adrenalină, pe care a simțit-o echipajul în mijlocul furtunii. Lor le era teamă deoarece viețile le erau în primejdie. Acest tip de teamă este benefic: este un instinct necesar pentru supraviețuire. Fără îndoială că pescarii din Atlanticul de Nord simt un mic val de această teamă de fiecare dată când părăsesc portul. O decizie greşită în fața vremii amenințătoare poate însemna moartea. Dar asta nu-i opreşte pe aceşti bărbați şi pe aceste femei. Teama rezonabilă reprezintă o parte sănătoasă, normală din ceea ce au ei de făcut. Dacă nu pot să-i facă față, atunci trebuie să-şi aleagă o altă meserie.

Dar există şi un tip de teamă care ne poate imobiliza complet: teama de teamă. Teama în mijlocul furtunii este instinctivă şi benefică. Însă teama de furtuna care ne-ar putea lovi nu este aşa. Este o emoţie supărătoare care ne conduce la o viaţă mult diminuată. Teama imaginată devine atât de intensă încât nu o mai putem distinge de realitate şi, pe unii dintre noi, această teamă ne slăbeşte atât de mult încât abia ne dăm jos din pat dimineaţa. Cu toate că cerul este senin, suntem speriaţi de gândurile de ploaie. În interiorul furtunii, cel puţin putem vedea bestia în faţa noastră. Însă când vorbim de teama de teamă, monstrul imaginat este întotdeauna de cealaltă parte a uşii, părând mai mare, chiar dacă nici nu există. Seamănă cu teama pe care a exprimat-o profesorul William Hudges Mearns în poezia sa:

PERICOLUL: TEAMA DE PROBLEME NEAŞTEPTATE

Seara trecută am văzut pe casa scării
Un omuleţ care nu era acolo.
N-a fost acolo nici azi,
Oh, cât îmi doresc să fi plecat.[2]

În timp ce naţiunea noastră îşi revenea din Marea criză economică, preşedintele Franklin D. Roosevelt încerca să ne încurajeze, spunând: „Sigurul lucru de care ne putem teme este teama însăşi - groaza fără nume, incapabilă de judecată şi nejustificată, care ne paralizează eforturile necesare pentru a transforma retragerea în progres."[3]

Fiecare dintre noi trebuie să se confrunte cu teama, dar în cazul credinciosului ghearele ei sunt retrase, deoarece suntem protejaţi de umbrela speranţei. Necredincioşii trebuie să conceapă diverse mecanisme pentru a-i face faţă, dar toate acestea sunt ineficiente. Fatalismul („suntem condamnaţi") nu funcţionează. Existenţialismul („cu toţii suntem neştiutori") nu conduce nicăieri. Optimismul („hei, totul e bine") ne dezamăgeşte, deoarece este o minciună. Nu *totul* este bine. Sunt lucruri în viaţă de care ar trebui să ne fie teamă.

Avem nevoie de o perspectivă asupra fricii care să ţină seama de furtunile perfecte ale vieţii, dar care să ne şi asigure că există un port sigur unde putem ajunge. Nu ne putem alunga toată teama, dar nu trebuie să trăim ca sclavii ei.

Aici intervine Isus Cristos. Când Îl urmăm pe El, lumea aceasta şi emoţiile ei par diferite în lumina bunătăţii, puterii şi înţelepciunii Lui. Teama este doar o realitate cu care trebuie să ne confruntăm într-un univers căzut, dar Biblia ne învaţă că teama poate fi controlată. În Cuvântul lui Dumnezeu găsim o mulţime de sfaturi despre cum să ne raportăm la furtunile vieţii, fie că sunt perfecte, fie imperfecte.

PROBABILITATEA FURTUNILOR ÎN VIEŢILE NOASTRE

> În aceeaşi zi, seara, Isus le-a zis: „Să trecem în partea cealaltă." După ce au dat drumul norodului, ucenicii L-au luat în corabia în care se afla, şi aşa cum era. Împreună cu El mai erau şi alte corăbii. S-a stârnit o mare furtună de vânt, care arunca valurile în corabie, aşa că mai că se umplea corabia. MARCU 4: 35-37

Matei, Marcu şi Luca relatează toţi despre furtuna perfectă prin care au trecut ucenicii lui Isus. În noaptea aceea, o călătorie liniştită cu barca s-a transformat într-o întâlnire îngrozitoare cu moartea. În timp ce Matei (8:23-27) şi Luca (8:22-25) descriu doar evenimentele principale, versiunea lui Marcu este cea mai detaliată. (4:1, 35-41).

Evangheliile menţionează că Isus era foarte obosit °i că cei 12 apostoli fuseseră mişcaţi de învăţătura aspră pe care le-o dăduse. Mulţimile fuseseră copleşitoare. Bolnavii, tânjind după atingerea Sa vindecătoare, Îl îngrămădiseră din toate părţile. Ucenicii erau înfioraţi de minunile Stăpânului lor şi uimiţi de faptul că El Se aştepta ca şi ei să facă minuni. Vieţile le erau întoarse pe dos.

Isus le vorbea în apropiere de ţărmul Mării Galileea. Mulţimile au început să-L îmbulzească aşa de tare încât aproape că L-au împins în apă. El S-a urcat într-o barcă, a îndepărtat-o puţin de mal, S-a aşezat jos şi Şi-a continuat învăţătura (Marcu 4:1). Când a terminat era seară. Deoarece Marcu alocă aproape 30 de versete acestui eveniment, cu siguranţă că a fost o sesiune de învăţătură semnificativă, care a durat mai multe ore. Fără îndoială că Isus era epuizat. Totuşi mulţimile nu doreau să plece. Având mare nevoie de odihnă, Isus şi ucenicii a rămas în barcă şi s-au îndreptat spre malul estic, unde Isus dorea să slujească noroadelor în ziua următoare.

Se adunau tot mai multe elemente ale unei furtuni perfecte. În primul rând, Isus era foarte obosit (Marcu 4:38). În al doilea rând, şi ucenicii erau obosiţi şi foarte mişcaţi de experienţele extraordinare pe care le avuseseră cu Isus. În al treilea rând, era aproape de miezul nopţii - târziu pentru a lua decizia de a traversa

marea. În al patrulea rând, câteva corăbii cu oameni dornici să-L asculte pe Învățătorul erau în urma lor, asta însemnând că, chiar atunci când aveau să ajungă la mal, şansele de a se odihni erau mici.

Apoi mai era marea. Marea Galileii este ca un bazin de apă situat la aproximativ 210 metri sub nivelul mării. În partea nordică este alimentată de Râul Iordan, care iese din mare în partea sudică. Aproape fiecare parte este flancată de munți, formând văi şi defilee care asigură condițiile pentru apariția unor vânturi cumplite. Când aerul rece dinspre munți coboară prin văi şi se ciocneşte cu aerul cald şi umed de deasupra mării, în doar câteva minute pot apărea furtuni violente.

Exact aşa s-a întâmplat în noaptea aceea. „S-a stârnit o mare furtună de vânt, care arunca valurile în corabie, aşa că mai că se umplea corabia" (Marcu 4:37). Marcu foloseşte un termen grecesc pentru furtună care ar putea fi tradus prin „vijelie cumplită" sau „uragan". Matei descrie furtuna ca „un mare *seismos*" sau cutremur - de parcă marea ar fi fost zguduită de vânt (vezi Mat. 8:24).

Oboseală, confuzie, întuneric, furtună; a lovit furtuna perfectă. Parcă toate temerile lor s-au combinat şi s-au cristalizat. Ca pescari, aveau un respect profund față de apele turbulente. Ca bărbați, aveau un respect profund, dar prea puțin testat față de Isus. Dar acum acest Isus - Cel pentru care lăsaseră totul ca să-L urmeze - Îi condusese în această furtună. Mai mult, El adormise, fără să Se preocupe de siguranța lor sau de nenorocirea care acum părea inevitabilă. Cu siguranță că s-au întrebat dacă făcuseră pasul corect în a-L urma. Încă erau multe lucruri pe care nu le ştiau despre bărbatul acesta. Putea El oare să-i scape de nenorocirea care acum părea inevitabilă?

Aşa cum furtunile sunt inevitabile pe Marea Galileii, şi în viețile noastre pot apărea furtuni neprevăzute. Când apar, situația dificilă prin care au trecut ucenicii devine situația noastră: Cum te poți încrede într-un Dumnezeu care îngăduie să ne lovească furtunile perfecte?

PARADOXUL FURTUNILOR DIN VIAŢA NOASTRĂ

Ucenicii Îl urmau pe Isus pe ori unde mergea, asistându-L în toate lucrările Lui. În acea zi Îl ascultaseră predicând Evanghelia, totuşi mai târziu s-au trezit purtați încoace şi încolo de furtună şi în pericol de a se îneca. Ucenicii învățau o lecție dificilă pe care trebuie s-o învețe fiecare credincios: ne putem găsi în voia perfectă a lui Dumnezeu şi în acelaşi timp în mijlocul unei furtuni perfecte!

Când autorul Gary Thomas şi soția sa s-au gândit să-şi cumpere o casă, s-au rugat ca Dumnezeu să-i călăuzească. Şi-au imaginat că dacă aceasta nu era voia Sa, El nu le va oferi ocazii favorabile.

Au avut câteva ocazii favorabile, aşa că au mers înainte cu achiziția casei. Au trecut cinci ani în care s-au bucurat de casa lor °i de binecuvântările lui Dumnezeu. Apoi a venit criza °i brusc casa a valorat mult mai puțin decât plătiseră ei pentru ea. S-au întrebat de ce nu i-a împiedicat Dumnezeu să facă această investiție proastă. Doar se rugaseră. Ascultaseră. Nu auziseră un „nu".

Într-o zi, în timp ce soția lui Gary Îl căuta pe Dumnezeu, I-a auzit răspunsul: *V-ați gândit că poate Eu v-am dorit în acest cartier ca să slujiți şi nu ca să vă creşteți investițiile financiare?* Această înțelegere i-a făcut să-şi reconsidere întrebările cu privire la voia lui Dumnezeu. Şi-au dat seama că totul avea de-a face mai mult cu vieți atinse pentru Cristos decât cu valoarea câştigată prin cumpărarea unor proprietăți. Acum întrebarea era dacă se încredeau suficient de mult în Dumnezeu ca să-L urmeze pe o cărare fără profit financiar, dar cu un mare profit spiritual?[4]

Cristos nu ne cere să ne luăm servieta şi să-L urmăm. El spune să ne luăm crucea. Confortul nu este un element care intră în calcul. El ne promite că modul prin care creştem în asemănare cu chipul lui Cristos este încrezându-ne şi ascultând în toate împrejurările.

La fel ca în cazul lui Gary şi al soției lui, voia lui Dumnezeu nu este întotdeauna foarte clară. Dar în ziua aceea, voia lui Dumnezeu nu putea fi comunicată mai clar ucenicilor. Isus le spusese: „Să mergem!" Ei nu au stabilit o întâlnire în care să ia o decizie; nu s-au rugat; nu au căutat sfatul altora. Voia lui Dumnezeu era tocmai acolo în fața lor, aşa că, fără ezitare, s-au urcat în barcă. Iar acum chiar în fața lor le apărea moartea.

Acest pericol neaşteptat era ceva nou pentru ucenici. Până în acel moment, a-L urma pe Isus nu fusese prea costisitor - doar îşi laseseră slujbele şi primiseră câteva critici din partea liderilor religioşi (Marcu 3:22). Însă nu se confruntaseră cu nimic care să le amenințe viața. Chiar din contră; erau prieteni apropiați cu cea mai populară persoană din Galileea. Erau bine primiți în cetățile mici, fiind considerați eroi. Această nouă mişcare a lui Dumnezeu progresa şi totul mergea strună.

Apoi a lovit furtuna perfectă. Cu siguranță că asta le-a ridicat câteva întrebări.

Mulți oameni cred că credința este un gen de asigurare împotriva tensiunii arteriale ridicate °i a durerilor de inimă. *În- crede-te în Dumnezeu şi nu vei mai avea nicio problemă!* Dar un mare paradox al creştinismului este următorul: faptul că ne încredem în Cristos nu ține furtunile la distanță. De fapt uneori ne împinge în ape adânci şi turbulente.

Isus S-a confruntat cu o furtună perfectă atunci când a intrat în Ierusalim călare pe un măgăruş. Ştia cu ce avea să Se confrunte - o tortură greu de imaginat şi moartea - şi I-a fost groază. În grădină a strigat: „Tată, dacă este cu putinţă, depărtează de la Mine paharul acesta! Totuşi nu cum voiesc Eu, ci cum voieşti Tu" (Mat. 26:39). Isus era cu totul conştient de furtuna spre care Se îndrepta.

Însă ucenicii care se aflau în barca zguduită puternic de valuri nu erau conştienţi de aceste chestiuni spirituale fundamentale. I-a apucat frica, îndepărtându-le toate preocupările legate de voia lui Dumnezeu. Dar erau pe punctul de a învăţa o lecţie neprețuită: în centrul voii lui Dumnezeu există siguranţă. Furtunile nu sunt pedepse pentru neascultare; adesea ele sunt *rezultatul* ascultării! Bărbaţii aceia erau în acea furtună fiindcă urcaseră în barcă după ce Isus le spusese: „Să mergem!"

Într-o zi şi tu Îl vei urma pe Isus într-o furtună. Atunci vei învăţa că, deşi s-ar putea să fii copleşit, voia lui Dumnezeu este cel mai sigur port dintre toate câte există.

PREZENŢA LUI DUMNEZEU ÎN FURTUNILE VIEŢILOR NOASTRE

> Şi El dormea la cârmă pe căpătâi. Ucenicii L-au deşteptat, şi
> I-au zis: „Învăţătorule, nu-Ţi pasă că pierim?"
> MARCU 4:38

Juan Carlos Ortiz este un foarte cunoscut predicator, evanghelist şi autor, fiind de origine din Argentina. El a relatat odată discuţia pe care a avut-o cu un trapezist de la circ despre siguranţa pe care o oferă plasa de siguranţă. Gimnastul a spus că da, plasa face ceea ce e evident - protejează gimnaştii în cazul în care aceştia cad. Dar ea face mult mai mult. El a spus: „Imaginează-ţi că n-ar exista plasa. Gimnastul ar fi atât de agitat încât şansele să rateze exerciţiul şi să cadă ar fi mult mai mari. Dacă n-ar exista acea plasă, n-am încerca să facem unele dintre lucrurile pe care le facem. Dar, pentru că există plasa, îndrăznim să facem două rotiri şi odată am făcut chiar trei rotiri - datorită plasei!"

Ortiz a văzut o aplicaţie pentru creştini: „Siguranţa noastră e în Dumnezeu. Când suntem în braţele Sale, încercăm să facem lucruri mari pentru El. Încercăm să fim sfinţi. Îndrăznim să fim ascultători. Îndrăznim pentru că ştim că braţele veşnice ale lui Dumnezeu ne vor prinde dacă vom cădea."[5]

Ucenicii aveau încă de învăţat unele lucruri cu privire la natura „plasei" lor. Dacă ar fi priceput pe deplin puterea şi autoritatea lui Isus, ar fi râs şi ar fi strigat vântului: „Suflă mai tare!" Confruntarea cu o furtună devine o experienţă captivantă atunci când suntem protejaţi de ceva mult mai puternic ca furtuna.

Măsura noastră de teamă este un indicator al credinţei noastre. Dacă ne-am încrezut în Isus şi am trecut prin furtună, vom deveni mai neînfricaţi. Dacă nu ne-am încrezut în El, furtuna ne va transforma în nişte fricoşi, aşa cum s-a întâmplat şi cu ucenicii.

Unii oameni cred în puterea lui Dumnezeu, dar nu sunt siguri de prezenţa Sa. Aceasta arată o lipsă majoră de credinţă. *Oare este El într-adevăr alături de mine atunci când trec printr-o criză? Oare Se îngrijeşte de mine?* Putem crede într-un Dumnezeu puternic care a creat universul, dar dacă El este absent atunci când avem nevoie de El, ce impact mai are această credinţă? Oare absenţa Sa nu este de fapt acelaşi lucru ca şi cum n-ar exista deloc?

Aceasta a fost criza cu care s-au confruntat ucenicii. Ei ştiau că Isus era alături de ei, dar, după câte se pare, n-au priceput că El era Dumnezeu. Asta însemna că nu erau conştienţi de prezenţa lui Dumnezeu. Prin urmare nu ştiau ce putea face şi ce va face Isus. Deoarece sunt martor al vieţilor pline de teamă ale multor creştini, sunt convins că ucenicii nu sunt singurii din barcă, ca să spun aşa.

Aduceţi-vă aminte că cei doisprezece ştiau istorioara trecerii Mării Roşii de către Moise şi poporul evreu. Ştiau că Dumnezeu putea prelua controlul asupra vânturilor şi a mărilor. Dar oare cu ei în acel loc °i în acea clipă era Acelaşi Dumnezeu? Ei n-au priceput că Dumnezeul lui Moise şi Stăpânul lor era Unul °i Acelaşi. Într-adevăr Îl aveau pe *Emanuel,* „Dumnezeu cu noi" (Mat. 1:23).

John Paton a fost un misionar scoţian din secolul al XIX-Iea care a lucrat toată viaţa printre nativii setoşi de sânge din Insulele Hebride. S-a confruntat des cu pericolul, deoarece diferite triburi căutau să-I omoare. EI a scris: „În afară de acea conştiinţă statornică a prezenţei şi a puterii scumpului meu Domn şi Mântuitor, nimic aItceva din toată Iumea n-ar fi putut să mă împiedice să-mi pierd mintea şi să mor într-un mod jalnic."[6]

A spus că a văzut faţa Iui Cristos cel mai clar în cele mai peri- cuIoase momente, atunci când a înfruntat armeIe oameniIor.

Odată Paton s-a ascuns între ramuriIe unui copac în timp ce bărbaţii îl căutau Ia sol. Le auzea ameninţările criminale, totuşi ştia că e în siguranţă în braţeIe Iui Isus. Îşi aminteşte: „Eram singur, dar totuşi nu eram singur! Mângâierea şi bucuria mea izvorau din promisiunea: «Şi iată că Eu sunt cu voi în toate ziIeIe.»"[7]

Pe Marea GaliIeii, un Isus epuizat dormea pe căpătâi în partea din spate a corăbiei, în timp ce vaIuriIe Ioveau cu putere. Imaginea este extraordinară. Oare cum ÎI vedeau ucenicii pe Isus? După câte se pare, ÎI

vedeau ca pe un om asemenea Ior, chiar dacă avea puterea supranaturală de a vindeca săracii şi de a-i hrăni pe cei înfometaţi şi - aşa cum aveau să descopere în curând - puterea de a Iinişti vântuI şi vaIuriIe.

PACE ÎN FURTUNILE VIEŢII

EI S-a scuIat, a certat vântuI şi a zis mării: „Taci! Fără gură!"
VântuI a stat, şi s-a făcut o Iinişte mare.
MARCU 4:39

Ucenicii trebuie să se fi mirat cum putea dormi Isus când vaIuriIe Ioveau şi vântuI urIa. Ei L-au scuturat, strigându-I să se trezească: „«Învăţătoruie, nu-Ţi pasă că pierim?» EI S-a scuIat, a certat vântuI şi a zis mării: «Taci! Fără gură!» VântuI a stat, şi s-a făcut o Iinişte mare" (Marcu 4:38-39). Criza se sfârşise. Fără îndoială, se puteau auzi bătăile inimilor celor 12 bărbaţi îngroziţi.

Pasajul ne spune că Isus a certat vântul aşa cum un părinte îşi ceartă copilul neascultător. El S-a raportat la draci în acelaşi fel - i-a certat (Luca 4:35). Vântul L-a ascultat aşa cum au făcut-o şi dracii. El avea putere atât asupra lumii naturale, cât şi asupra celei supranaturale.

Această demonstrare impresionantă a puterii miraculoase a înlăturat orice îndoială din minţile ucenicilor cu privire la identitatea lui Isus. Doar Dumnezeu are o astfel de autoritate. Vechiul Testament ne spune că El are putere asupra naturii: „A oprit furtuna, a adus liniştea, şi valurile s-au potolit" (Ps. 107:29; vezi şi Ps. 89:9; 93:4). Înaintea ochilor ucenicilor, Isus le-a demonstrat că avea o putere care putea veni doar de la Dumnezeu. După câte se pare, ei nu au înţeles faptul acesta până când nu L-au văzut potolind furtuna. Unele lucruri trebuie văzute pentru a fi crezute.

În cei trei ani în care L-au urmat pe Isus, aceşti bărbaţi au fost martori la unele manifestări chiar mai mari ale puterii lui Dumnezeu în mijlocul lor. Ei credeau nu pentru că au fost învăţaţi să creadă, ci pentru că au văzut cu ochii lor. Ucenicii erau ca nişte bebeluşi spirituali nou-născuţi ai căror ochi se deschideau încet faţă de adevărata identitate a acestui Om pe care-L urmau.

La fel, Dumnezeu doreşte să ne dezvolte şi nouă vederea spirituală. Adesea El foloseşte furtunile vieţii ca să ne arate că ne putem încrede în El - în puterea, dragostea şi înţelepciunea Sa. În comentariul său pe Evanghelia lui Marcu, pastorul Tim Keller ne explică:

> Ai putea susţine că această lume este doar rezultatul unei „furtuni" monumentale - eşti aici din întâmplare, prin acţiunea forţelor oarbe şi violente ale naturii, printr-o explozie big-bang - şi când vei muri, te vei transforma în ţărână...
>
> Totuşi, dacă Isus este cine afirmă că este, există un alt mod de a privi viaţa. Dacă El este Domnul furtunii, atunci indiferent cum ar fi lumea - sau viaţa ta - vei descoperi că Isus îţi asigură toată vindecarea, odihna şi puterea de care ai nevoie.[8]

Joni Eareckson Tada ilustrează modul în care îi transformă viaţa faptul că apelează la puterea °i pacea lui Isus:

> „O, Dumnezeule", mă rog adesea dimineaţa, „eu nu pot face lucrul acesta. Nu pot face faţă acestei realităţi numite cvadriplegie. Nu am resurse pentru asta. Nu am putere pentru asta - dar Tu ai. Tu ai resurse. Tu ai putere. Eu nu pot face faţă cvadriplegiei, dar pot totul prin Tine care mă întăreşti [Fil. 4:19]. Nu-i pot zâmbi femeii care va intra într-o clipă în dormitorul meu. Ea ar fi putut sta la o cafea împreună cu prietena ei, dar a ales să vină aici ca să mă ajute. Oh, Doamne, Te rog, poţi să-mi împrumuţi zâmbetul Tău?"[9]

Iubitul nostru Tată ceresc este bun şi răbdător cu noi atunci când furtunile vieţii ne copleşesc şi ne umplu cu anxietate. El este binevoitor să ne arate puterea Sa atunci când începem să ne întrebăm dacă doarme sau este absent, chiar atunci când strigătele noastre de ajutor îndreptate spre El sunt pline de îndoială. Însă putem înfrunta cu curaj orice împrejurări în care vom ajunge dacă pur şi simplu meditäm la credincioşia lui Dumnezeu şi ne punem încrederea în marea Lui putere şi în scopurile Lui pline de dragoste pentru viţiile noastre.

SCOPUL FURTUNILOR DIN VIEŢILE NOASTRE

Oare Isus a cauzat această furtună doar ca să o poată potoli şi să zidească credinţa ucenicilor? Biblia nu ne dă un răspuns direct, dar sunt înclinat să spun nu. El nu avea nevoie să creeze noi furtuni ca să-Şi demonstreze adevărata natură, deoarece această lume căzută cauzează mult prea multe probleme de la sine. El ne zideşte credinţa folosind furtunile deja existente. Aşa că eu nu găsesc niciun motiv ca să cred că Isus a mers să Se culce din alt scop decât acela de a Se bucura de o odihnă foarte necesară. Totuşi El a folosit furtuna pentru a-i învăţa

ceva pe ucenici. Furtuna a atras toată atenția ucenicilor asupra Lui şi lecția aceea nu avea să fie uitată niciodată.

Deoarece eşti o ființă umană, cred că pot afirma cu siguranță că nici viața ta nu va fi scutită de furtuni. După cum a spus cineva, întotdeauna suntem într-una din trei situații: ne îndreptăm spre o furtună, suntem într-o furtună sau ieşim dintr-o furtună. Deoarece trăim într-o lume căzută, problemele de un fel sau altul sunt țesute în materialul vieții noastre. Până când loveşte furtuna, trăim cu „iluzia faptului că ne descurcăm", după cum s-a exprimat cineva. Credem că deținem controlul asupra tuturor lucrurilor, până când brusc nu-l mai deținem. Furtunile ne arată care este adevărata noastră valoare şi ne fac să ne temem că nu putem deține controlul.

PERICOLUL: TEAMA DE PROBLEME NEAŞTEPTATE

Cu toate că Dumnezeu nu aduce furtuni în viața noastră, El face ceea ce a făcut Isus în noaptea aceea la Marea Galielii. El foloseşte mările agitate ca să-Şi demonstreze puterea şi să ne întărească credința în El.

C. S. Lewis explică lucrurile în felul următor:

> Dumnezeul care ne-a creat, ştie ce suntem şi că fericirea noastră este în El. Totuşi noi nu ne căutăm fericirea în El atâta vreme cât ne lasă orice alt mijloc prin care am putea-o căuta. Atâta vreme cât ceea ce numim „viața noastră personală" rămâne agreabilă, nu ne supunem Lui. Prin urmare ce poate face Dumnezeu pentru binele nostru decât să ne facă „viața noastră personală" mai puțin agreabilă şi să ne ia orice sursă posibilă de falsă fericire?[10]

Dumnezeu ştie că avem nevoie de El şi ştie că uităm cât de mult avem nevoie de El. Uneori Dumnezeu permite furtunilor să vuiască pentru ca ele să ne trimită rapid la El, aşa cum s-a întâmplat şi cu ucenicii din acea barcă legănată de valuri.

David, psalmistul, a descoperit valoarea furtunilor pe care le-a îngăduit Dumnezeu în viața sa:

> Până ce am fost smerit, rătăceam; dar acum păzesc Cuvântul Tău.
> PSALMUL 119:67

> Este spre binele meu că m-ai smerit, ca să învăț orânduirile Tale.
> PSALMUL 119:71

În cartea sa *If God is Good [Dacă Dumnezeu este bun],* Randy AIcorn scrie că noi ne uităm Ia boliIe nevindecate °i Ia tragediiIe îngăduite de Dumnezeu °i ne întrebăm de ce EI nu Se gIorifică pe Sine intervenind. Cât ne-am dori ca EI să zdrobească orice manifestare a răuIui °i a probIemeIor din viața noastră. „Dar puterea nu este singuruI Său atribut", scrie AIcorn. „EI este gIorificat °i prin manifestarea înțeIepciunii SaIe."[11] Puterea Iui Dumnezeu pIace muIțimii, dar pentru a-I aprecia înțeIepciunea e nevoie de răbdare °i discernământ. Într-o zi vom fi cu Dumnezeu °i-L vom Iăuda pentru „înțeIepciunea Sa de a nu împiedica anumite reIe pe care Ie foIoseşte în moduri pe care nu ni Ie-am fi imaginat niciodată pentru bineIe nostru uItim".[12]

Isus a permis furtunii să se dezIănțuie pentru ca ucenicii Săi să învețe să se încreadă în EI. Prin furtuniIe vieții, DomnuI nostru ne învață muIte Iecții prețioase. EI ne aminteşte de goIiciunea noastră °i de totaIa dependență de EI. Ne învață să ne temem de Dumnezeu cu reverență °i să nu ne temem de furtuni.

REZULTATELE FURTUNILOR ÎN VIEŢILE NOASTRE

> Apoi [Isus] Ie-a zis: „Pentru ce sunteți aşa de fricoşi? Tot n-aveți credință?" I-a apucat o mare frică, şi ziceau unii către aIții: „Cine este acesta de ÎI ascuItă chiar şi vântuI şi marea?"
> MARCU 4:40-41

Isus a fost mai bIând cu ucenicii decât a fost cu vântuI. În timp ce a certat vântuI, uceniciIor doar Ie-a pus două întrebări: „Pentru ce sunteți aşa de fricoşi? Tot n-aveți credință?" (Marcu 4:40). Cu aceste întrebări, Isus a scos Ia iveaIă un adevăr spirituaI important: opusuI credinței nu este necredința, ci teama. Credința naşte încredere, în timp ce necredința naşte teamă. În esență, Isus Ie spunea: „De ce vă e teamă? Tot nu vă încredeți în Dumnezeu a cărui putere este prezentă în Mine?"

Cartea 1 Regi ne arată moduI în care profetuI IIie i-a provocat pe profeții Iui BaaI Ia un dueI aI credinței pe vârfuI MunteIui CarmeI. De dimineața până Ia amiază, profeții Iui BaaI şi-au chemat dumnezeii să trimită foc şi să ardă jertfa de pe aItar. Dar nu s-a întâmplat nimic - nici măcar o scânteie. Ilie °i-a bătut joc de ei folosind un sarcasm înțepător: „Strigați tare, fiindcă este dumnezeu; se gândeşte la ceva sau are treabă sau este în călătorie sau poate că doarme, şi se va trezi" (18:27).

Desigur, inexistentul idol-dumnezeu a rămas indiferent față de profeți. Ucenicii au presupus că Isus a fost la fel de indiferent față de problema lor. Ei au strigat: „Învățătorule, nu-Ți pasă că pierim?" Sugestia lui Ilie că Baal ar putea dormi este exact plângerea pe care I-au făcut-o ucenicii lui Isus: „Tu dormi în timp ce noi ne înecăm? Treze°te-Te!"

Lamar Williamson jr. ne aminteşte că furtunile ne determină să ne întrebăm dacă Dumnezeu ne cunoaşte într-adevăr trăirile:

> În mijlocul furtunilor noi strigăm către Dumnezeu: „Nu-Ţi pasă?" Încercăm să-L deşteptăm pe Dumnezeu şi să-L facem să Se îngrijească de noi. În astfel de perioade, textul ne vorbeşte stării noastre. El ni-L prezintă pe Isus în barcă împreună cu ucenicii Săi, alături de noi şi preocupat de noi, chiar atunci când noi nu-I percepem preocuparea.[13]

Poate că există o teamă specifică care îţi pretinde atenţia azi. Indiferent care e acea teamă, ea va fi doar amplificată de eşecul tău de-a te încrede în Dumnezeu. El nu doarme. El este aici; El ştie fiecare gând din mintea ta, fiecare sentiment din inima ta. În timp ce priveşti cu nelinişte sau chiar cu groază la cerul întunecat, El este preocupat să facă din tine ceea ce doreşte să fii. El vede aceste furtuni ca dureri ale creşterii - parte a procesului de formare spirituală. El ştie că o furtună ar putea fi tocmai lucrul care te trezeşte la o credinţă profundă în El.

Ceea ce îmi stârneşte curiozitatea în această relatare este că Isus le-a înlocuit teama cu *o teamă mai mare!* După ce au rămas cu gura căscată de mirare când au văzut potolirea bruscă a mării, „i-a apucat o mare frică, şi ziceau unii către alţii: «Cine este acesta de Îl ascultă chiar şi vântul şi marea?»" Mai multe traduceri spun: „Au fost îngroziţi." Şi-au dat brusc seama că erau în prezenţa unei puteri pe care nu şi-au imaginat-o niciodată - o putere care aparţinea unei Persoane mai puternice decât violenţa unei mări furtunoase.

Dar încă ucenicii n-au înţeles pe deplin că acest Om era cu adevărat Dumnezeu venit pe pământ. Matei ne spune că în teama lor s-au întrebat: „Ce fel de *om* este acesta?" nu „Ce fel de Dumnezeu este acesta?" (Mat. 8:27, NIV, italicele aparţin autorului). Ei se concentrau încă pe umanitatea Lui, cu toate că începeau să-şi dea seama că El era ceva mai mult decât doar carne şi sânge. Se îndreptau spre marea mărturisire pe care a făcut-o Petru mai târziu: „Tu eşti Cristosul, Fiul Dumnezeului celui viu!" (Mat. 16:16).

În acel moment ucenicii încă învăţau adevărul extraordinar pe care l-a exprimat mai târziu Pavel în Coloseni 1:16: „Prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri şi pe pământ." Niciodată nu le-a trecut prin minte ucenicilor că într-adevăr Isus *a creat* Marea Galileii, că vânturile şi apele sunt ale *Sale.* Ucenicii din acea barcă transformată în sală de clasă începeau să admită că Isus era mai mare - şi mai de temut - ca orice lucru sau ca orice fiinţă pe care şi-ar fi putut-o imagina.

Teama ucenicilor a realizat tranziţia decisivă de la centrarea pe sine la centrarea pe Cristos. Ei nu se mai îngrijorau că se vor îneca; acum erau uimiţi peste măsură de Isus şi aveau un sentiment nou al siguranţei în El. Temerile care le slăbeau puterile au fost înlocuite cu frica de Dumnezeu care îi împuternicea. Deşi vag, începeau să priceapă că Dumnezeu era prezent în Omul din faţa lor.

Isus doreşte să fim copleşiţi de venerаţie şi de uimire faţă de puterea Sa ca să nu mai fim niciodată înspăimântaţi. Dacă trebuie să folosească fiecare furtună care ne sfâşie pânzele, El o va face, deoarece este hotărât să ne aducă la maturitate.

PROMISIUNILE PENTRU FURTUNILE DIN VIEŢILE NOASTRE

Imaginează-ţi că deţii o funcţie importantă la Departamentul de Stat al Statelor Unite ale Americii. În 1 martie, te întâlneşti cu secretarul de stat care îţi aminteşte de o întâlnire de la Londra programată pentru ultima zi a lunii. Când se termină informarea, secretarul de stat îţi spune: „Ne vedem la Londra pe data de 31."

Departamentul de stat va avea grijă să nu ratezi întâlnirea. Ţi se va asigura un avion care să te ducă acolo. Activităţile tale din perioada de dinaintea acelei date vor fi mai flexibile. În timp ce îţi vei îndeplini responsabilităţile tale obişnuite, programul tău va fi supus la tot felul de schimbări ca să poţi rezolva crizele neaşteptate. Dar în data de 31 se va şti clar unde te vei afla. Vei fi în Londra; secretarul de stat se va îngriji de asta.

Ceva similar i s-a întâmplat şi apostolului Pavel. Când a fost aproape omorât de un grup de evrei, soldaţii romani l-au arestat pentru a-l proteja. „În noaptea următoare, Domnul S-a arătat lui Pavel şi i-a zis: «Îndrăzneşte, Pavele; căci, după cum ai mărturisit despre Mine în Ierusalim, tot aşa trebuie să mărturiseşti şi în Roma»" (Fapt 23:11).

Pavel a aflat două lucruri din această viziune. În primul rând, faptul că se îndrepta spre Roma. În al doilea rând, că nu va muri în Ierusalim, pentru că Dumnezeu Se va îngriji ca el să ajungă în Roma. Nu este clar precizat timpul când va ajunge acolo. Fapte 23-28 ne oferă mai multe detalii. Pavel a petrecut doi ani în care s-a apărat înaintea guvernatorilor romani şi a împăratului Agripa. Când a fost trimis cu corabia la Roma, o furtună a aruncat corabia pe stânci la Malta. Pavel a supravieţuit naufragiului, iar după aceea, unei muşcături de vipere. Pur şi simplu nu avea să moară înainte de a ajunge la Roma. Pavel trebuia să se prezinte acolo şi Dumnezeu avea să Se îngrijească ca el să ajungă la Roma.

Ucenicii au primit o asigurare similară înainte de a pleca pe Marea Galileii. Isus le spusese: „Să trecem în partea cealaltă" (Marcu 4:35). Dacă Isus a ales destinația, era o certitudine faptul că vor ajunge acolo. Putea veni o furtună? Desigur. Avea să fie o călătorie liniştită? Nu exista nicio asigurare în sensul acesta. Ucenicii s-ar fi putut îngrijora cu privire la răul de mare, dar nu era cazul să se îngrijoreze că se vor îneca. Isus le spusese încotro se îndreptau.

Într-adevăr, lucrurile nu stau diferit nici pentru noi. Din punctul nostru de vedere, zilele care ne stau înainte sunt nesigure. Nu ştim ce ne vor aduce şi nici numărul lor, dar ne cunoaştem destinația. Ni s-a spus că Isus a plecat să ne pregătească un loc (Ioan 14:1-3). Cuvântul lui Dumnezeu este plin de astfeI de promisiuni °i a ne ține de eIe cu toată puterea inima ne vindecă de teamă. PERICOLE NEAȘTEPTATE

Cuvântul lui Dumnezeu ne asigură că vom ajunge în siguranță la destinație

Observați ce Ie-a spus Isus uceniciIor când au început călătoria: „În aceeaşi zi, seara, Isus Ie-a zis: *«Să trecem în partea cealaltă»*" (Marcu 4:35, italiceIe aparțin autoruIui). Acum uitați-vă ce spune textuI despre finaIuI călătoriei. „Au ajuns *pe celălalt țărm* aI mării, în ținutuI GadareniIor" (Marcu 5:1, italiceIe aparțin autoruIui).

CuvântuI Iui Dumnezeu ne asigură că vom ajunge în siguranță Ia destinație: vom reuşi să ajungem de partea ceaIaltă. Există două tipuri de destinații Ia care merită să fim atenți: des- tinațiiIe temporare şi destinația noastră uItimă. Dumnezeu ne asigură că vom ajunge Ia destinația noastră uItimă - viața în Împărăția Sa veşnică. Doar această promisiune ar trebui să ne aIunge toate temeriIe - teama de furtuni şi teama de teamă. Dacă Dumnezeu spune că cei care sunt în Cristos vor fi mântuiți, ei voi fi mântuiți.

Ne este asigurată însă o trecere sigură prin toate furtuniIe în drumuI spre destinația noastră uItimă? Nu. Gândeşte-te Ia toți sfinții care au murit ca martiri. Mi se pare semnificativ faptuI că odată ce ştiau sigur că vor muri, muIți dintre aceşti eroi ai credinței au murit fără teamă. Au putut face aşa deoarece aveau credință deplină în asigurarea Iui Dumnezeu cu privire Ia destinația Ior finaIă.

Tu ai putea muri aşa? Dacă ai trece azi în veşnicie, ai simți oare bucuria de a şti că vei ajunge Ia țărmuI de dincoIo? În Cristos, moartea îşi pierde toată puterea de a ne îngrozi.

Isus Ie-a spus aceste cuvinte de încurajare uceniciIor Săi şi EI ne oferă şi nouă aceeaşi promisiune: „OiIe MeIe asculță gIasuI Meu; Eu Ie cunosc, şi eIe vin după Mine. Eu Ie dau viața veşnică, în veac nu vor pieri, şi nimeni nu Ie va smuIge din mâna Mea. TatăI Meu, care Mi Ie-a dat, este mai mare decât toți; şi nimeni nu Ie poate smuIge din mâna TatăIui Meu. Eu şi TatăI una suntem" (Ioan 10:27-30).

Cuvântul lui Dumnezeu ne avertizează să ne aşteptăm la mări furtunoase

Mi se pare edificator faptul că apostolul Iacov, fratele vitreg al lui Isus, a folosit metafora mării agitate atunci când a vorbit despre încercări (Iac. 1:2-8). El spune că în viață vom avea parte de furtuni °i că fără credință vom fi ca „valul mării, tulburat °i împins de vânt încoace °i încolo" (Iac. 1:6).

„Frații mei", scrie Iacov, „să priviți ca o mare bucurie *când* treceți prin felurite încercări" (versetul 2, italicele aparțin autorului). Observați că el nu spune *dacă* , ci *când.* În Biblie nu ni se promite niciodată doar cer senin, deşi unii se zbat ca să susțină această idee. Chiar Isus, care a trăit o viață perfectă, nu a fost scutit de furtuni. Evrei 5:8 ne spune că El învățat să asculte, iar Romani 8:32 explică motivul, spunându-ne că Dumnezeu „nu L-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți". Dumnezeu L-a lăsat pe Fiul Său să sufere pentru ca noi să fim scutiți de pedeapsa pe care o meritam °i să ne bucurăm în continuare de orice dar bun pe care ni-l dă Dumnezeu.

Dacă Isus a trebuit să sufere, oare de ce am crede că noi suntem scutiți? La urma urmei, după cum a explicat El, „ucenicul nu este mai presus de învățătorul său, nici robul mai presus de domnul său" (Mat. 10:24). Apoi Isus le-a spus să nu se teamă de furtunile care inevitabil îi vor lovi (versetul 26).

Biblia este plină de relatări în care oamenii lui Dumnezeu au suferit °i au trecut biruitori prin furtuni. Evrei 11 este o colecție de astfel de povestiri. În 2 Corinteni 6 °i 11, Pavel îşi povesteşte propriile sale experiențe care au implicat furtuni - şi el nu vorbeşte doar metaforic. Acest bărbat a avut parte de cel puțin patru nau- fragii! Nu trebuie să respingem aceste exemple eroice conside- rându-le cazuri speciale; ele ne amintesc că creştinii obişnuiți ca noi pot fi învingători. Aceasta e promisiunea lui Dumnezeu. Dar nu ni s-a promis niciodată că atunci când va veni furtuna, vom scăpa de picăturile de ploaie. Petru scrie:

> Prea iubiților, nu vă mirați de încercarea de foc din mijlocul vostru, care a venit peste voi ca să vă încerce, ca de ceva ciudat, care a dat peste voi: dimpotrivă, bucurați-vă, întrucât
> aveți parte de patimile lui Cristos, ca să vă bucurați °i să vă veseliți °i la arătarea slavei Lui. 1 PETRU 4:12-13

Isus ne oferă cheia pentru a supraviețui furtunilor în parabola Sa despre cele două case: una construită pe nisip, iar cealaltă pe stâncă puternică. Nisipul reprezintă valorile superficiale, nestatornice °i nesigure ale

culturii lumii. Stânca reprezintă adevărul de neclintit al lui Dumnezeu (Mat. 7:24-27). Când furtunile lovesc, prima casă se prăbuşeşte rapid în nisip şi este dusă în mare. Cealaltă stă tare, rezistând forţei celor mai violente vânturi. În mai multe decenii de lucrare, am văzut adesea foarte clar demonstrat adevărul acestei parabole. Oamenii care îşi pun încrederea în Dumnezeu rezistă prin toate furtunile pentru că şi-au construit viața pe singura temelie care nu poate fi clintită.

Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că Mântuitorul este la bord Ucenicii nu-L cunoşteau suficient pe Isus ca să aibă o credință lipsită de teamă. Poate că şi tu eşti la fel. Te identifici cu Isus, dar când sosesc norii amenințători, n-ai nici asigurare. Când cerul se întunecă, s-ar putea să te întrebi dacă ar trebui să intri în barcă împreună cu Isus sau mai bine să rămâi pe țărm în speranța că vei evita furtuna. Problema cu această ultimă variantă este că e o speranță falsă. Poți fugi, dur nu te poți ascunde. Furtunile te vor găsi. Nu poți decide dacă ploaia va veni sau nu; poți doar să decizi dacă îți vei duce umbrela cu tine.

„Dar El doarme", spui tu. „Lui nu-I pasă." Nu lăsa ca aparenta Lui tăcere să te conducă la concluzia că El nu este cu tine. El spune: „Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi" (Evr. 13:5). După cum le-a spus ucenicilor Săi: „Şi iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârşitul veacului" (Mat. 28:20).

Acestea sunt promisiunile Sale şi El n-a încălcat până acum nicio promisiune. Faptul că va fi alături de tine este cea mai sigură realitate a vieții tale. Ceea ce este nesigur este faptul că ai înțeles această realitate - capacitatea ta de a te încrede şi de a-ți zidi casa pe acest adevăr. Este singura temelie existentă care poate rezista furtunilor.

Adoniram Judson a fost primul misionar străin al Americii. El °i-a dedicat viaţa slujirii lui Dumnezeu °i totuşi °i-a pierdut soţia, iar apoi, trei luni mai târziu, °i fiica, Maria. Judson a fost copleşit de durere. În timpul bolii soţiei sale, fusese plecat departe, făcând lucrarea Tatălui, °i a descoperit că îi era aproape imposibil să se ierte pentru lucrul acesta. A scris: „Dumnezeu este pentru mine marele Necunoscut. Cred în El, dar nu-L găsesc."[14]

Cei mai dedicaţi °i mai înţelepţi slujitori ai lui Dumnezeu s-au simţit aşa. C. S. Lewis, cel mai influent scriitor creştin din secolul XX, a fost foarte îndurerat atunci când soţia lui a murit. Nu putea simţi prezenţa lui Dumnezeu. A scris: „Când ai o nevoie teribilă mergi la El. şi ce descoperi? Vezi uşa care ţi se trânteşte în faţă şi auzi sunetul broaştei care se închide de două ori. După asta, tăcere."[15] În ciuda acestor exprimări dureroase ale singurătăţii, nici Judson, nici Lewis nu şi-au pierdut credinţa. Uneori ploaia cade cu atâta putere încât acoperă toate celelalte glasuri, şi ne zbatem să-L auzim pe Cristos potolind furtuna. Asta nu înseamnă însă că El nu o liniştеşte. Furtunile trec şi au trecut şi în cazul acestor doi creştini. Apoi auzim din nou glasul lui Dumnezeu - de data aceasta printr-o nouă înţelepciune călită de luptele noastre. Ne dăm seama că El a fost alături de noi tot timpul.

Dumnezeu este adăpostul şi sprijinul nostru,
un ajutor, care nu lipseşte niciodată în nevoi.
De aceea nu ne temem,
chiar dacă s-ar zgudui pământul,
şi s-ar clătina munţii în inima mărilor.
Chiar dacă ar urla şi ar spumega valurile mării,
şi s-ar ridica până acolo de să se cutremure munţii.
PSALMUL 46:1-3

Cuvântul lui Dumnezeu afirmă că credinţa ne va alunga teama După cum am arătat mai devreme, atunci când ucenicii îngroziţi L-au trezit pe Isus în mijlocul furtunii, El le-a cerut să aleagă între teamă şi credinţă (Marcu 4:40). Asta e ceea ce ne cere şi nouă. Oare de ce ne mai temem, având în vedere ceea ce ştim despre dragostea °i puterea lui Isus? Eu cred că răspunsul este că adesea credinţa noastră nu a ajuns la maturitate.

Charles Spurgeon foloseşte două exemple biblice ca să ne arate cum credinţa cuiva poate creşte, devenind mai puternică şi mai statornică. Primul exemplu este David, care spune: „Ori de câte ori mă tem, eu mă încred în Tine" (Ps. 56:3). Al doilea exemplu este Isaia, care spune: „Voi fi plin de încredere şi nu mă voi teme de nimic" (Is. 12:2).

Charles Spurgeon compară credinţa acestor doi bărbaţi cu medicamentele, Isaia fiind brandul mai puternic. El vorbeşte despre un om care are friguri, dar este mulţumitor pentru reţeta care l-a ajutat să se vindece de ele. Un vecin îl întreabă: „Pentru ce eşti mulţumitor? Eu am ceva care te va ajuta să nici nu te îmbolnăveşti!" Dacă ai o credinţă care te ajută să faci faţă fricii, a spus Spurgeon, e bine de tine. Dar de ce să nu doreşti să ai o credinţă superioară care te ajută să te împotriveşti fricii?[16]

Când ucenicii au urcat în barcă împreună cu Isus, ei nu aveau nici măcar primul tip de credinţă. Ei nu se încredeau în Isus, aşa că teama lor s-a transformat în groază. Când Isus S-a trezit şi a potolit furtuna, înţelegerea adevăratei Lui identităţi le-a dus credinţa la un nou nivel. Mai târziu, vedem că ei au devenit cu totul neînfricaţi, proclamând adevărul Împărăţiei în ciuda tuturor furtunilor. Dacă în acea zi în barcă ar fi avut o credinţă matură, s-ar fi putut culca alături de Isus, fără să le pese de furtuna care se dezlănţuia.

Indiferent care este problema ta, Îl poţi chema pe Dumnezeu în mijlocul ei, şi El va potoli furtuna. Dar mare este bucuria celui care Îl cheamă pe Dumnezeu *înainte* de furtună, căci el va descoperi că credinţa îi alungă orice teamă!

CAPITOLUL 8

DEPRESIA:
Teama de colaps mental

Nu te teme, căci Eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeul tău; Eu te întăresc, tot Eu îţi vin în ajutor. Eu te sprijinesc cu dreapta Mea biruitoare.

ISAIA 41:10

Alice Metzinger se simțea închisă, sufocată. Pentru ea, viața era o groapă adâncă, întunecată, fără nicio ieşire. Nu exista nici viitor, nici prezent. Dar cu siguranță exista un trecut - un trecut care nu dispărea, cu întrebările sale despre cum ar fi putut fi viața. Alice nu era nimic din ceea ce părea a fi. Nici măcar nu era Alice.

De fapt se numea Katherine Power, o femeie care fugea de lege de aproape un sfert de secol. Adevărata Alice Metzinger murise pe când era copil, neavând nimic altceva în afară de un nume, iar numele i-a fost furat de Katherine într-un moment de disperare.

Frecventase cursurile Universității Brandeis în perioada de vârf a protestelor față de Războiul din Vietnam. În anul 1970, conducea o organizație radicală numită National Student Strike Force. Obsedată de ideea de a lupta împotriva guvernanților, grupul lui Katherine avea rolul de a furniza arme Partidului Black Panther. Membrii partidului aveau să răstoarne guvernul - sau cel puțin aceasta era dorința lor.

Strike Force a reuşit să ajungă la armamentul Gărzii Naționale şi au pus mâna pe 400 de gloanțe şi câteva arme. Apoi au incendiat clădirea.

Trei zile mai târziu, Strike Force au jefuit o bancă din Brighton, Massachusetts. Katherine, la volanul unei maşini de fugă, a văzut cum un polițist a fost împuşcat de unul dintre complicii ei. Lucrurile au scăpat de sub control; toți dizidenții au fost prinşi şi arestați cu excepția lui Katherine şi a unei prietene de-a ei. Ele au dispărut în eter, luându-şi noi identități. În 1975 prietena ei a fost prinsă.

Katherine s-a ferit de autorități schimbându-şi numele, mu- tându-se din oraş în oraş, minținд cu privire la tot şi la toate. Se întreba cum ar fi fost să trăiască liberă şi transparentă, fără un nume fals - să nu aibă secrete. A urmat cărarea unei studente tulburate şi acum tot ce avea era tulburare.

În cele din urmă a ajuns la Oregon, unde a reuşit să-şi găsească o slujbă la un restaurat. A devenit mamă şi apoi soție. Se părea că, în sfârşit, scăpase de norul întunecos care o urmărise din tinerețe, însă depresia s-a agravat, indiferent ce a încercat ca să-şi şteargă trecutul.

Într-o zi, Katherine pur şi simplu a ştiut că ajunsese la capătul drumului. Trebuia să scape de minciuna de-o viață, minciuna numită Alice Metzinger. A înțeles că problema principală nu era ceea ce făcuse, ci ceea ce era sau nu era înăuntrul ei. Depresia şi sora geamănă, disperarea, o sufocau. Katherine s-a predat poliției din Boston.

A pledat vinovată în cazul furtului de arme şi al omorului prin imprudență şi a ajuns la închisoare. Pentru ea era doar un alt mod de a fi prizoniera care fusese dintotdeauna.

În 1999, la 50 de ani, a fost eliberată după ce petrecuse şase ani în spatele zidurilor închisorii. A spus unui reporter că „învață să trăiască cu deschidere şi veridicitate, în loc de ruşine şi secrete". În cele din urmă şi-a înfruntat vinovăția şi depresia. Katherine s-a dedicat educației şi filozofiei şi a devenit profesoară. După toți anii în care a alergat într-o cursă împotriva unui duşman necruțător şi a pierdut întotdeauna - depresia clinică - acum simțea de parcă ieşea din umbra adâncă şi intra într-o zi de aprilie.[3]

Viața ei nu era perfectă, dar avea un ingredient esențial: avea *sens.*

Oamenii deprimați nu au întotdeauna secrete şocante, însă poartă o povară copleşitoare a disperării. Se pot muta dintr-un loc în altul, îşi pot schimba slujbele sau partenerii de viață, dar norul negru nu dispare; în timp, pur şi simplu acesta le defineşte cerul.

Depresia este un drum lung, şerpuit prin întuneric fără nici un reper, nici o perspectivă şi nici o destinație clară. Ea trece prin descurajare, disperare şi deznădejde şi înaintează spre moarte. Cel puțin aşa se simte. Cei care sufăr de ea nu văd nicio ieşire, nicio cale de scăpare. Depresia este o boală nimicitoare a sufletului.

Am avut parte ocazional de descurajare în viața mea, dar, din câte ştiu, n-am căzut niciodată în depresie. Totuşi am păstorit câteva persoane care au căzut în depresie şi am citit despre experiențele altora. Când am consiliat persoane depresive, am identificat în relatările lor câteva elemente comune: inimi goale, spirite fără viață, o tristețe care revine mereu precum cancerul. Țărâna morții răzbate prin cuvintele oamenilor deprimați şi ei ştiu că nu există boală mai adâncă a sufletului. Un consilier a descris-o astfel: „Într-o zi eşti în ea, în alta ai ieşit din ea, într-o noapte iar ai căzut în ea, în următoarea ai ieşit, este aproape o agonie."[2]

Teama este unul dintre cei mai răi asociați ai depresiei. „Când depresia atinge forma cea mai gravă, paranoia este una dintre caracteristicile ei principale. Este teamă cuprinsă de amoc. Ai senzația că lumea ți se destramă şi eşti sigur că nu poți face nimic."[3] Când ne putem identifica temerile, ne putem apăra de ele. Dar în cazul celor mai multe depresii, temerile nu pot fi identificate şi alungate. Ele şi-au capturat ținta şi nu-i dă drumul.

Oamenii deprimați suferă nu doar în spirit, dar şi în trup, deoarece suntem ființe holistice. Persoanele deprimate se îmbolnăvesc mai des. Îşi pierd energia de care au nevoie pentru viața zilnică şi cad în letargie sau evadează în somn - când reuşesc să doarmă. Se luptă să gândească limpede sau să se îngrijească de toate lucrurile din jurul lor.

De-a lungul secolelor, scriitorii au descris depresia în termeni deprimanți, chiar au comparat-o cu iadul sau moartea. J. B. Phillips a caracterizat-o ca „un sentiment insuportabil de groază °i înstrăinare".[4] Autorul William Styron a etichetat depresia drept „adâncimile întunecate ale iadului".[5] În *Divina Comedie* a lui Dante, intrarea în iad este echivalată cu lipsa de speranță a disperării: „*Lăsați* orice speranță, voi cei care intrați", este inscripția lui Dante de la intrarea iadului."[6]

Depresia stoarce carnea °i oasele, saturează mintea °i, în cele din urmă, stinge spiritul omului.

EPIDEMIA DEPRESIEI

Să analizăm următoarele date statistice:

- Riscul de a cădea într-o depresie majoră în timpul vieții este de 17 procente.
- Aproape 16 milioane de adulți americani °i două milioane de adolescenți cad în depresii majore într-un anumit an.
- Depresia este principala cauză a incapacității de muncă în Statele Unite.
- Boala costă 55 de miliarde de dolari în fiecare an prin scăderea productivității °i absenteism la locul de muncă.
- Din 1988 numărul medicamentelor antidepresive folosite a crescut cu 400 la sută. În prezent, antidepresivele sunt cele mai des folosite medicamente de către tinerii adulți.[7]

Aceste statistici conduc la o altă întrebare: Sunt Statele Unite cea mai tristă națiune din lume? Organizația Mondială a Sănătății °i Harvard Medical School sugerează că lucrul acesta ar putea fi adevărat. Ei au descoperit că în timp de un an 9,6 procente din americani experimentează tulburări bipolare, tulburări depresive majore sau depresii cronice minore - cea mai mare valoare dintre cele 14 națiuni care au participat la sondaj.[8] Printre națiunile care au primit calificative mai bune ca Statele unite s-au inclus țări ce aveau parte de război, şomaj °i sărăcie, precum Liban, Mexic °i Nigeria.

Dacă aceste cifre merită să fie crezute - °i eu cred că merită - atunci ştim cu toții pe cineva care se luptă cu depresia sau poate că ne vom lupta noi înşine cu ea la un anumit moment din viață. Trebuie să pricepem că depresia este echivalentul spiritual al cancerului sau al altei boli îngrozitoare. Diferența este că depresia vine din interior, aşa că adesea nu reuşim s-o identificăm. Ştim doar că suntem zăpăciți de schimbările care se produc treptat în noi sau în cei pe care-i iubim.

De aceea cred că această teamă trebuie discutată. Ştiu că este un subiect neplăcut - ce poate fi mai deprimant ca depresia? Dar nu mai discutăm despre o situație rară sau improbabilă. Ştim acum că depresia este un ucigaş tăcut - un parazit al inimii şi al minții. Trebuie să fim vigilenți atunci când apare în viețile noastre; trebuie să fi plini de compasiune atunci când afectează viețile celor pe care-i iubim.

Există câteva lucruri pe care le putem face pentru a ne păzi spiritele sănătoase, la fel cum există exerciții care ne mențin trupurile sănătoase. Haideți să recunoaştem fățiş că uneori, în ciuda celor mai sârguincioase eforturi ale noastre, trebuie să cerem ajutorul altora. Totuşi călătoria noastră spre vindecare este mai eficientă atunci când ne îngrijim de sufletele noastre.

În primul rând trebuie să ştim cine este duşmanul nostru. Vedem în Biblie o mulțime de personaje care ne arată ce înseamnă să fim deprimați şi de ce avem nevoie ca să ne vindecăm.

EXPERIENŢA DEPRESIEI

„A micşora" [în engl. *depress* - nota trad.] înseamnă pur °i simplu a reduce ceva sub nivelul la care este în mod normal. În sensul acesta, toți am experimentat o formă de depresie la un anumit moment din viață - am gândit şi am acționat la un nivel inferior normei. De fapt depresia (a te simți „deprimat") a fost numită răceala obişnuită a sufletului deoarece, mai repede sau mai târziu, mulți oameni o vor lua.

Depresia este o experiență *omenească* - nu ceva de care au parte doar necreştinii. Mai mulți eroi ai credinței au suferit de-a lungul veacurilor de crize de depresie, aşa că este periculos să fii arogant din punct de vedere spiritual. Ploaia cade atât peste cei buni, cât °i peste cei răi, °i la fel face °i depresia. Suntem creaturi căzute deoarece ne-am răzvrătit împotriva lui Dumnezeu °i astfel suntem vulnerabili atât față de depresie, cât °i față de nenumărate alte fructe amare ale Căderii. Biblia confirmă acest fapt cu multele ei cazuri de studiu.

Ascultați-l, de exemplu, pe Moise, care a primit sarcina de a conduce o națiune cârtitoare precum Israelul printr-o călătorie fără țintă prin pustie (o metaforă a depresiei, dacă într-adevăr există vreuna). Moise strigă către Dumnezeu: „Eu singur nu pot să port pe tot poporul acesta, căci este prea greu pentru mine. Decât să Te porți aşa cu mine, mai bine omoară-mă, Te rog, dacă mai am vreo trecere înaintea Ta, ca să nu-mi mai văd nenorocirea" (Num. 11:14-15).

Mentalitatea, „omoară-mă acum" apare în povestirea lui Ilie, atunci când profetul era urmărit °i vânat de cruda împărătească Izabela. El se roagă disperat: „Destul! Acum, Doamne, ia-mi sufletul, căci nu sunt mai bun decât părinții mei" (1 Regi 19:4).

Şi totuşi iată ce ar trebui să ştii despre Moise şi Ilie: Isus S-a întâlnit cu aceşti doi bărbați pe Muntele Schimbării la Față (Mat. 17:1-13). J. Oswald Sanders spune că ar trebui să fim mângâiați de faptul că aceşti doi bărbați care au atins adâncimile melancoliei s-au ridicat mai târziu la înălțimile gloriei pământeşti.[9]

Totuşi în depresie nu avem parte de vârfuri de munți, iar schimbarea la față pare de neimaginat. În Scriptură găsim unele dintre cele mai elocvente exprimări ale disperării totale. Ascultați prin ce cuvinte îşi exprimă David teama de depresie: DE CE ȚI-E TEAMĂ?

> Cu lacrămi mă hrănesc zi şi noapte, când mi se zice fără încetare: „Unde este Dumnezeul tău?"
> PSALMUL 42:3

> Câtă vreme am tăcut, mi se topeau oasele
> de gemetele mele necurmate.
> Căci zi şi noapte mâna Ta apăsa asupra mea;
> mi se usca vlaga cum se usucă pământul de seceta verii.
> PSALMUL 32:3-4

Mulți lideri creştini proeminenți s-au luptat cu noaptea neagră a sufletului. Într-o duminică dimineața din anul 1866, celebrul predicator britanic C. H. Spurgeon i-a şocat pe cei 5000 de ascultători după ce s-a urcat la amvonul de la London Metropolitan Tabernacle şi şi-a început predica din Isaia 41:14. Putem înțelege motivul pentru care ascultătorii săi au fost şocați de cuvintele gigantului spiritual:

> Trebuie să-mi vorbesc azi mie; şi, în timp ce mă voi strădui să-i încurajez pe aceia care sunt deprimați şi cu inima descurajată, îmi voi predica mie, căci am nevoie de ceva care să-mi îmbucure inima. Nu vă pot spune de ce, nu cunosc motivul, dar am un ghimpe în carne, un mesager al Satanei care mă înghionteşte; sufletul îmi este mâhnit, aş vrea mai degrabă să mor decât să trăiesc; par să uit tot ce a Dumnezeu făcut prin mine, duhul mi se ofileşte şi nu mai am deloc curaj, am nevoie de rugăciunile voastre.[10]

Pentru unii dintre ascultătorii lui Spurgeon era de neînțeles cum e posibil ca el - poate cel mai mare predicator al lumii - să mărturisească o astfel de deznădejde.

Martin Luther, considerat de mulți părintele Reformei Protestante, a fost supus la asemenea convulsii ale întunericului încât se ascundea de oameni cu zilele, iar familia sa îndepărta toate obiectele periculoase din casă de teamă ca nu cumva să-şi facă rău. În mijlocul unei astfel de perioade, a scris: „Mai bine de o săptămână am fost aproape de porțile morții şi iadului. Mâinile şi picioarele mi-au tremurat. L-am pierdut cu totul pe Cristos. Am fost zguduit de deznădejde şi blasfemie la adresa lui Dumnezeu."[11] Reformatorul scoțian John Knox s-a rugat: „Doamne Isuse, primeşte duhul meu şi pune capăt acestei vieți nefericite."[12]

John Bunyan, autorul alegoriei clasice *Călătoria creştinului,* a scris: „Uneori simt cum sunt atacat de o mare descurajare. şi mă tem că nu voi putea să rostesc un cuvânt de edificare. în acele momente mă apucă o stare ciudată de slăbiciune şi de lipsă de putere încât picioarele abia pot să mă poarte."[13]

Sper că înțelegi acum de ce afirm că depresia este o condiție umană care nu ține cont de nicio statură spirituală. Depresia este încă un rezultat al statutului nostru de ființe căzute - dar, de asemenea, este încă o ocazie ca Dumnezeu să fie glorificat.

EXPRIMĂRILE DEPRESIEI

Cu toate că există multe exprimări ale depresiei în istoria bisericii °i în Biblie, niciuna nu este mai amară decât relatarea consemnată în Iov capitolul 3.

La începutul capitolului, Iov stă cu mâinile goale înaintea lui Dumnezeu. În capitolul 1 °i 2 aflăm că a pierdut tot ce avea, inclusiv copiii °i sănătatea. Îi rămăsese doar soția, dar duhul ei se înveninase. Ea credea că soțul ei trebuia să-L „blesteme pe Dumnezeu °i [să moară]" (Iov 2:9). Iată o femeie care îşi îndeamnă soțul la suicid.

În Iov 2:11-13 găsim o evaluare a adâncimii durerii lui Iov. Trei dintre prietenii săi îl vizitează - pentru asta sunt prietenii, nu-i aşa? Când îl văd pe Iov sunt şocați de înfățişarea lui şi încep să jelească. Îşi încep ritualurile de jale (îşi rup hainele, aruncă țărână spre cer) şi stau fără să spună nimic timp de şapte zile.

Chinul lui Iov este evident şi le este teamă să vorbească. De asemenea, Iov este acoperit de bube ca parte a atacului diavolului. Dar boala lui de piele este mult mai puţin devastatoare ca ceea ce e în inima sa - întunecimea totală a dezamăgirii şi depresiei, lipsa speranţei.

În Iov 29-30, Iov relatează cât de mult a căzut, contrastând starea lui din prezent cu viaţa binecuvântată pe care a avut-o înainte de venirea nenorocirilor. Îşi aminteşte de o vreme când viaţa era simplă. Dumnezeu era prietenul său, parte a familiei sale, şi Dumnezeu îl binecuvântase cu copii, cu prosperitate şi cu orice lucru bun. Conducătorii cetăţii îl apreciau, iar tinerii îl alegeau ca model de viaţă. Dar toate astea sunt de domeniul trecutului. Acum comedianţii din zonă îl pun în cântecele lor, a devenit o ţintă pentru cei cruzi, o povestire care îi avertizează şi îi face pe alţii să fie mai mulţumiti cu soarta lor.

Strălucirea bunăvoinţei divine din viaţa lui Iov a devenit absurditatea seacă a depresiei, iar rugăciunea a devenit un monolog gol rostit în faţa unui cer absent.

Totuşi Iov trece destul de rapid peste pierderile fizice. El se îngrijorează cel mai mult de lipsa răspunsurilor - *de* ce-ul nenorocirii lui amare. Care sunt scopurile lui Dumnezeu? Ceea ce l-a tulburat pe Iov este ceea ce îi tulbură cel mai adesea pe cei care sunt deprimaţi: faptul că nu există răspunsuri, nici explicaţii, că nu există nicio luminiţă la capătul tunelului - şi lucrul cel mai rău dintre toate este tăcerea lui Dumnezeu.

Regretatul pastor Ray Stedman a scris: „Puţine lucruri sunt mai greu de suportat ca suferinţa fără sens. Dacă am putea vedea vreo raţiune pentru problema prin care trebuie să trecem, am putea-o îndura mai uşor. Dar necazul fără noimă ne corodează sufletele."[14] Aşa cum au făcut şi ucenicii lui Isus (Ioan 9:1-2), Iov a asociat suferinţa cu păcatul. Dar Iov era „fără prihană şi curat la suflet. El se temea de Dumnezeu şi se abătea de la rău" (Iov 1:1). Prin urmare el dorea o explicaţie. De ce a îngăduit Dumnezeu să-i fie luat tot ce avea în viaţă?

Ceea ce a început ca un colaps al vieţii exterioare a lui Iov - avere, familie, sănătate - a devenit o luptă pentru a împiedica colapsul vieţii lui interioare. Atâta vreme cât cineva îşi păstrează credinţa şi speranţa, pierderile pot fi recuperate. Dar când se instalează depresia, credinţa şi speranţa sunt adesea secerate. Când aceste ancore ale sufletului nu mai există, celor care sufăr de depresie profundă le este greu să se ridice şi să răstoarne situaţia. Din acest motiv a fost Iov paralizat - incapabil să fac nimic altceva decât să-şi declare inocenţa şi să se întrebe: „De ce?"

În Iov 3 vedem o manifestare îndrăzneaţă a umanităţii lui Iov, în timp ce-şi exprimă cele trei tânguiri. Să le analizăm pe fiecare dintre ele.

„De ce am ajuns aici?" (Iov 3:1-10)

Iov nu-L blestemă pe Dumnezeu, dar îşi blestemă ziua în care s-a născut.

> Blestemată să fie ziua în care m-am născut şi noaptea în care a zis: „S-a zămislit un copil de parte bărbătească!" Prefacă-se în întuneric ziua aceea, să nu se îngrijească Dumnezeu de ea din cer, °i să nu mai strălucească lumina peste ea! Iov 3:3-4

Evident, acestea sunt cuvintele unui om care nu mai vede niciun viitor.

Mai târziu Iov recunoaşte că vorbele lui au fost nechibzuite (Iov 6:2-3), căci adevărul clar şi hidos este că a vorbit un suflet rănit. Cu toţii ştim cum e atunci când suferinţa adâncă din noi începe să se exprime. Când viaţa devine iraţională, punctul nostru de vedere urmează acest proces şi spunem unele lucruri pe care n-am crezut vreodată că le vom rosti.

„De ce am supravieţuit?" (Iov 3:11-19)

Dacă Iov îşi regretă naşterea, el trebuie să se întrebe şi de a avut parte de viaţă la naştere. Iov se întreabă: „De ce n-am murit în pântecele mamei mele? De ce nu mi-am dat sufletul la ieşirea din pântecele ei?" (Iov 3:11).

Când viaţa este bună, ne gândim: *Ah, asta e tot.* Munca ţi-este răsplătită, familia ţi-e sănătoasă, te bucuri de Dumnezeu şi de darurile Lui. Asta e viaţa adevărată. Dar ce se întâmplă cu această definiţie a vieţii când bucuriile îţi dispar în mod sistematic? Iov se întreabă de ce ar lăsa Dumnezeu ca o astfel de viaţă chinuită să mai continue.

Abraham Lincoln, o altă personalitate marcată de chinuită de depresie, a spus odată:

> Sunt cel mai nefericit om în viaţă. Dacă ceea ce simt ar fi distribuit uniform întregii familii a omenirii, n-ar exista niciun singur om fericit pe pământ. Dacă voi fi vreodată mai bine, nu vă pot spune; presimt că nu voi fi. Mi-e imposibil să rămân aşa cum sunt; mi se pare că trebuie să mor ca să-mi fie mai bine.[15]

Izolarea depresiei îţi rosteşte într-o şoaptă poruncitoare: „Eşti singur. Nimeni nu are trăirile tale şi nu vei fi mai bine." Abraham
Lincoln, cel care a trebuit să împace o naţiune divizată, a trebuit ca mai întâi să-şi împace sufletul haotic.

În ciuda suferinței sale, Iov a crezut că trebuie să existe unele soluții; el ştia că păcatele sale nu puteau fi răspunzătoare pentru acest nivel de durere. Era sigur că trebuie să existe un răspuns şi că într-o zi Dumnezeu i-l va descoperi. Totuşi, în capitolul 3, disperarea domină şi Iov se întreabă de ce trebuie să treacă prin astfel de momente.

„De ce trăiesc?" (Iov 3:20-26)

Cea de-a treia plângere a lui Iov este una foarte răspândită azi. De fapt, el spune: „Din moment ce a trebuit să mă nasc şi nu am murit la naştere, de ce nu pot să mor acum?"

DE CE ȚI-E TEAMĂ?

Pentru ce dă Dumnezeu lumină celui ce sufere,
şi viață celor amărâți la suflet,
care aşteaptă moartea şi nu vine;
cu toate că o doresc mai mult decât o comoară,
care n-ar mai putea de bucurie şi de veselie,
dacă ar găsi mormântul?
Iov 3:20-22

De şase ori în capitolul 3, Iov întreabă: „De ce?" Asta ar trebui să ne spună limpede că nu este păcat să întrebăm de ce. În timp ce murea pe cruce, Isus L-a întrebat pe Tatăl: „De ce M-ai părăsit?" (Mat. 27:46). Dar nici măcar Isus n-a primit vreun răspuns. Este în regulă să punem această întrebare, atâta vreme cât nu avem pretenția că Dumnezeu ne datorează vreun răspuns. Iov a întrebat: „De ce?", dar Dumnezeu a rămas mut.

Cel puțin şase personaje biblice şi-au luat viața: Samson, Saul, cel care purta armele lui Saul, Ahitofel, Zimri şi Iuda. Există o linie fină între a dori să-ți iei viața şi a ți-o lua. Aici trebuie să-i dăm credit lui Iov: el n-a depăşit niciodată această linie, chiar dacă soția lui i-a sugerat s-o facă (Iov 2:9). Gândurile sale despre moarte nu l-au condus să-şi ia viața. Ştia că viața sa îi aparținea lui Dumnezeu, şi nu lui însuşi. Întrebarea lui pentru Dumnezeu era: „De ce mă ții viu ca să sufăr acest chin când, practic, eu sunt mort."

William Barclay scrie că în asta stă măreția lui Iov - curajul °i tenacitatea credinței de care dă dovadă în mijlocul furtunii:

> Măreția lui Iov stă în faptul că, în ciuda a tot ceea ce îi sfâşia inima, el nu şi-a pierdut niciodată credința °i încrederea în Dumnezeu. Credința lui Iov nu se umileşte, nu este pasivă, nici aşa de supusă încât să nu mai pună nicio întrebare; Iov s-a zbătut, a pus întrebări şi uneori chiar a sfidat, dar flacăra credinței nu s-a stins niciodată în inima sa.[16]

Veteranii deznădejdii au un loc în Împărăție; trebuie să ne ținem tare de credința pe care o avem, chiar dacă în prezent suntem atacați de probleme.

EXPLICAŢII ALE DEPRESIEI

Pe măsură ce drama se desfăşoară, noi avem beneficiul de a privi din culise. Înțelegem mai mult decât a înțeles Iov însuşi de ce se întâmpla ceea ce se întâmpla. Avem indicii ale cauzelor care au adus furtuna din viața sa.

Ce bine-ar fi dacă am proceda la fel în propriile noastre situații. Nu cunoaştem detaliile războiului spiritual în care ne aflăm şi uneori nici chiar procesele chimice sau pur emoționale ale depresiei. Uneori noaptea nu-şi dezvăluie misterele. Dar putem petrece timp încercând să-i cunoaştem teritoriul. Putem afla cele mai răspândite motive pentru care oamenii devin deprimați.

Uneori există cauze situaționale

Pune-te în situația lui Iov. Ai făcut tot ce ştiai ca să trăieşti o viață plăcută lui Dumnezeu. Brusc te uiți în jur şi te afli într-o stare mai rea ca oamenii care nu I-ar spune lui Dumnezeu cât e ceasul chiar dacă ar sta lângă un ceas de perete. O astfel de situație ar putea distruge o persoană evlavioasă precum Iov. Oamenii nu cad întotdeauna în depresie ca urmare a unor împrejurări dezastruoase, dar adesea cad.

Depresia lui Iov a fost cauzată de situația lui: a pierdut tot ce prețuia. Una dintre depresiile lui David a fost °i ea circumstanțială, fiind cauzată de oprimarea din partea duşmanilor (Ps. 42-43). În cazul lui Ilie, ea °i-a avut originea în sentimentul de izolare (1 Regi 19:10).

În propriile noastre vieți, există uneori legături între ceea ce ni se întâmplă °i ceea ce simțim. Circumstanțele vieții reprezintă un loc bun de unde putem începe să căutăm cauzele depresiei. Oare ce anume din ceea ce ni se întâmplă ar putea explica de ce duhul ne este descurajat?

Uneori există cauze sistemice

Nu ştiu cine merită creditul pentru această observaţie, dar eu cred că este adevărată: sufletele °i trupurile noastre trăiesc atât de aproape încât îşi captează reciproc bolile.

Dr. Martyn Lloyd-Jones a fost un medic englez care a devenit un predicator remarcabil. Timp de 30 de ani a slujit ca pastor la Westminster Chapel din Londra. El a scris:

> Cu siguranţă există boli fizice care au tendinţa să promoveze depresia. Să-l luăm, de exemplu, pe marele predicator care a predicat în Londra aproape 40 de ani în ultimul secol - Charles Haddon Spurgeon - unul dintre veritabilii mari predicatori ai tuturor timpurilor. Acest mare om a căzut în depresie spirituală °i explicaţia majoră în cazul său a fost fără îndoială faptul că suferea de gută, care în cele din urmă l-a °i omorât. În cazul multora care vin să discute cu mine despre aceste chestiuni, îmi este foarte clar că rădăcina problemelor este mai cu seamă una fizică. În această categorie, general vorbind, poţi pune oboseala, suprasolicitarea, boala, orice fel de boală. Nu poţi izola spiritualul de fizic, căci noi suntem trup, minte °i duh. Chiar creştinii cei mai mari °i mai buni, când sunt slabi din punct de vedere fizic, sunt mai predispuşi la un atac al depresiei spirituale decât în orice altă vreme °i în Scripturi găsim ilustraţii minunate ale acestui fapt.[17]

Uneori există cauze satanice

Satan l-a atacat pe Iov în două moduri: i-a distrus atât bunurile, cât °i familia, °i l-a chinuit cu bube peste toată suprafaţa corpului. Acesta este cel mai clar caz din Scriptură în care un atac satanic duce pe cineva la depresie.

Un atac similar, dar cu un rezultat diferit, a avut loc în viaţa apostolului Pavel. El s-a trezit sub un gen de atac pe care l-a numit „un spin în carne., un sol al Satanei" (2 Cor. 12:7). Nu cunoaştem cine sau ce era acest „sol", dar ştim că Dumnezeu i-a dat lui Pavel har ca să îndure atacul (versetul 9). De asemenea, putem spune cu certitudine că harul lui Dumnezeu l-a păzit pe Iov. Diferenţa în ceea ce priveşte reacţia lor s-a datorat faptului că Iov nu a înţeles cauza satanică a nenorocirii, pe când Pavel a înţeles-o.

Când trecem prin unele evenimente negative, dar obişnuite ale vieţii, uneori diavolul este în vârful săbiei în atacul cu care ne confruntăm, alteori el aşteaptă în ambuscadă. Poate că avem parte de dezamăgire, durere sau respingere. Ni s-au spus cuvinte aspre. Exact în momentul acesta ne atacă Satan - atunci când suntem vulnerabili şi el ne poate cauza mult rău.

Cu toate că Satan nu ezită să ne distrugă bunurile, bogăţia sau chiar trupurile, aceste atacuri reprezintă doar paşi spre obiectivul său suprem - credinţa noastră în Dumnezeu. Dacă ne poate face să punem la îndoială bunătatea, dragostea, credincioşia şi scopurile lui Dumnezeu cu noi, putem spune că distrugerea bunurilor sau a sănătăţii noastre şi-a atins obiectivul.

De aceea perioada cea mai dificilă pentru un creştin nu este clipa în care se petrece un dezastru sau un eveniment devastator, ci orele şi zilele care urmează după acel eveniment, când suntem în chinurile confuziei, durerii şi frustrării. Atunci credinţa se poate transforma în îndoială şi *întrebările* pe care I le punem lui Dumnezeu se pot transforma în *pretenţii* impuse lui Dumnezeu. Atunci testul credinţei ne face vulnerabili la colapsul credinţei.

Când Satan L-a atacat pe Isus în pustie, Domnul nostru S-a împotrivit cu succes acelor atacuri folosind Cuvântul lui Dumnezeu (Mat. 4:1-11). Cuvântul lui Dumnezeu, sabia noastră, este o armă ofensivă din armura spirituală a creştinului. În perioade de război spiritual este singura modalitate de a ne împotrivi minciunilor pe care le spune întotdeauna Satan (Ioan 8:44, Efes. 6:17).

Uneori există cauze spirituale

Un predicator bătrân s-a exprimat astfel: „Uneori Dumnezeu Îşi pune copiii în pat în întuneric."

Permite Dumnezeu suferinţa? Da, o permite, dar niciodată El nu cedează controlul. Niciodată nu lasă ca lucrurile să se întâmple fără scop. Putem sta liniştiţi întotdeauna ştiind că El este drept şi plin de compasiune.

Prin suferinţa sa, Iov a învăţat o lecţie importantă pe care Biblia o enunţă foarte limpede: Dumnezeu deţine controlul. Suferinţa lui Iov a fost mai mult spirituală decât fizică; depresia lui a fost cauzată mai mult de întrebările lui fără răspuns decât de pierderea averilor, copiilor şi sănătăţii. Dumnezeu nu a răspuns întrebărilor lui Iov; aceasta a fost parte a procesului său de învăţare. Iov a revenit la un loc al păcii şi al prosperităţii deoarece a dobândit o perspectivă corectă a lui Dumnezeu. El s-a decis să-L lase pe Dumnezeu să fie Dumnezeu.

Aici găsim una dintre cele mai importante lecţii din viaţa lui Iov: nu-L putem considera pe Dumnezeu o maşinărie cosmică în care introducem moneda faptelor bune sau ne sacrificăm doar ca să primim un premiu. Acesta ar fi un sistem simplu şi comod, nu-i aşa? Oare ne dorim cu adevărat să primim strict ceea ce merităm şi să culegem exact ceea ce am semănat?

Iov credea că el poate gestiona sistemul trăind o viață onestă înaintea lui Dumnezeu. Temându-se ca nu cumva el sau copiii lui să-L fi supărat pe Dumnezeu, Iov aducea în mod regulat jertfe, în încercarea de a păstra puritatea rituală a familiei (Iov 1:4-5). El presupunea că binecuvântările lui primite de la Dumnezeu rezultau din trăirea lui înaintea lui Dumnezeu.

Când Dumnezeu a început să acționeze într-un mod nefamiliar, Iov nu a ştiut ce să facă. Depresia lui Iov nu s-a datorat bolii sale de piele, nici chiar fricii că va muri în curând, ci mai degrabă faptului că nu putea înțelege planul suveran pe care Dumnezeu îl ducea la îndeplinire pentru binele său.

Depresia poate apărea din unul dintre cele patru motive pe care tocmai le-am prezentat sau din alte motive. Vestea bună este că nu trebuie să înțelegem întunericul ca să revenim la lumină. Iov nu a primit răspunsurile la întrebările pe care le-a pus. Explicația pe care a primit-o s-a rezumat la faptul că Dumnezeu este Dumnezeu, iar Iov nu este Dumnezeu.

Misterul a rămas. Scriptura nu este preocupată să dezlege mistere, ci să ne îndrume pe cărarea spre Dumnezeu.

AŞTEPTĂRILE DEPRESIEI

Cineva a descris depresia spirituală în termeni maritimi: „Înălțimea valurilor determină cât de mare este adâncitura care urmează."

Exemplele biblice dovedesc fără îndoială această idee. În confruntarea dramatică a lui Ilie cu profeții lui Baal la Muntele Carmel, Dumnezeu a făcut o minune ca răspuns la rugăciunea lui Ilie °i profeții păgâni au fost învinşi. Totuşi, la câteva ore după această victorie, el fugea de împărăteasa Izabela ca să-şi scape viața. Când nu a mai putut fugi, a căzut sub un ienupăr şi a spus că vrea să moară. Ilie a stat tare pe munte, dar după victorie a fugit plin de teamă şi şi-a dorit moartea.

Isus a avut parte de un început bun al lucrării Sale. La botez, a primit ungerea lui Dumnezeu prin botezul Duhului şi fost declarat public Fiu al lui Dumnezeu. Imediat după evenimentul de pe munte, Satan L-a confruntat în pustie şi a încercat să-L determine să renunțe la loialitatea Sa față de Dumnezeu.

Coborârea de pe cele mai frumoase vârfuri ale munților este întotdeauna abruptă şi dificilă.

De-a lungul anilor, am învățat să mă aştept la o provocare spirituală după perioade de bucurie şi celebrare deosebite. Încercarea urmează întotdeauna victoria şi a şti lucrul acesta înseamnă a fi bine pregătit. Dar şi opusul este adevărat. Uneori adâncimea văii este promisiunea binecuvântării care urmează. Putem anticipa că o cărare printr-o vale întunecată va duce spre o privelişte înălțătoare - un loc în care Dumnezeu ne va binecuvânta. Văile sunt înconjurate de locuri înalte.

Charles Haddon Spurgeon a descoperit că depresia a apărut adesea înaintea unei revărsări a binecuvântării lui Dumnezeu peste viața sa:

> Înaintea unei mari realizări este foarte obişnuit să ai parte de aceeaşi măsură de depresie. Asta a fost experiența mea când am devenit pastor în Londra. Succesul meu m-a şocat, iar gândul carierei care părea să mi se deschidă, departe de a mă motiva, m-a aruncat în cele mai mari abisuri. Cine eram eu să conduc o aşa mare mulțime? Doream să mă îndrept spre satul meu obscur sau să emigrez în America şi să-mi găsesc un loc singuratic în pădure unde aş fi putut face față lucrurilor care mi s-ar fi cerut. Această depresie mă cuprinde ori de câte ori Domnul îmi pregăteşte o binecuvântare mai mare în slujirea mea; norul este întunecos înainte de a se rupe şi face umbră înainte de a se deschide potopului de milă. Depresia a devenit acum pentru mine un profet cu haine urâte.[18]

Când vin aceste perioade de întuneric, putem găsi multă mângâiere dacă înțelegem ceea ce au învățat regele David şi Charles Spurgeon. S-ar putea ca acum să ne aflăm în vale, dar văile n-ar fi văi dacă n-ar fi înconjurate de munți pe care să-i escaladăm, iar Dumnezeu ne promite că ne va conduce spre vârful lor. Ne vom linişti sufletele îngrijorate dacă aşteptăm cu răbdare ajutorul Său „ca să căpătăm îndurare şi să găsim har, ca să fim ajutați la vreme de nevoie" (Evr. 4:16).

ÎNVINGEREA DEPRESIEI

Nu sunt un psihiatru care am o rețetă sau un plan sigur pentru învingerea depresiei. Sunt un pastor care s-a îngrijit de turma lui Dumnezeu timp de aproape patru decenii. Am slujit oamenilor care erau descurajați şi, da, uneori, deprimați. Am învățat câteva principii care ne ajută să evităm tendința spre suferința emoțională adâncă, de durată. În multe cazuri, aceste principii te vor ajuta să-ți gestionezi depresia odată ce aceasta a apărut în viața ta.

Nu-ți ascunde depresia

În primul rând, fii sincer atunci când te confrunți cu depresia. Iov este un model extraordinar de transparență. El le pune prietenilor săi o mulțime de întrebări °i nu le ascunde emoțiile sale: „Nu-mi voi ține gura, ci voi vorbi în neliniștea inimii mele, mă voi tângui în amărăciunea sufletului meu" (Iov 7:11).

În cartea sa *The Gospel according to Job,* Mike Mason scrie:

> Există un moment în care orice om pur şi simplu renunță. Nu-°i abandonează neapărat credința, dar devine foarte bolnav °i sătul să mai afişeze o față senină când lucrurile cu care se confruntă nu au nimic bun în ele. Acesta nu este un păcat; este doar pură sinceritate... Iov este un om care vorbeşte sincer şi deschis, genul de persoană căreia nu-i este teamă să spună ce are pe inimă şi. trebuie să recunoaştem că o astfel de sinceritate neobişnuită ar putea fi una dintre cele mai mari virtuți pe care le poate avea un sfânt.[19]

Cea mai mare greşeală în confruntarea cu depresia este să facem din durerea noastră o chestiune pur personală. Când ne facem cunoscută deznădejdea celor cărora le pasă de noi, ne alăturăm comunității sfinților care au găsit eliberare - în parte prin autenticitatea lor.

Impotriveşte-te depresiei

Isus l-a întrebat pe paraliticul de la scăldătoarea Bethesdei: „Vrei să te faci sănătos?" (Ioan 5:6). Aceasta n-a fost o întrebare retorică. Niciunul dintre noi nu doreşte să ajungă deprimat, dar trebuie să ne gândim cât de mult dorim să fim vindecați. Depresia ne denaturează fiecare sentiment şi ne înăbuşe fiecare dorință, inclusiv tânjirea noastră după vindecare. Deprimarea poate deveni „noua normalitate", aşa că ne pierdem orice viziune a fericirii. Nu rămânea blocat acolo atunci când te vizitează depresia. Un pastor care şi-a revenit din depresie scrie:

> Trebuie să vezi depresia ca duşmanul tău care trebuie omorât, îngropat şi înlocuit. Ea nu este prietenul tău. Te-ai
> obişnuit cu ea şi ți se pare confortabilă şi mângâietoare, chiar prietenoasă.
>
> Te chem să înțelegi nevoia de a te *lupta* cu depresia, la fel cum te-ai lupta cu ispita imoralității, cu violența sau cu furtul. [Depresia] este duşmanul tău; nu este prietenul tău.[20]

Aspectul pozitiv al luptei cu depresia este că, avându-L pe Dumnezeu ca apărător al tău, ea poate fi câştigată.

Studiază-ți depresia

Dr. Karl Menninger răspundea odată întrebărilor ascultătorilor după ce a discutat despre sănătatea mentală. Cineva l-a întrebat: „Ce ați sfătui să facă o persoană atunci când simte că va avea parte în curând de o cădere nervoasă?" Toată lumea se aştepta ca marele psihiatru să spună: „Programează-te imediat la un psihiatru."

Dar el n-a procedat aşa. Dr. Menninger a spus: „Încuie-ți locuința, du-te în oraş, găseşte o persoană în nevoie şi fă ceva pentru
ea."[21]

Cred că ideea lui a fost următoarea: când treci printr-o perioadă deprimantă din viață, nu face ceea ce ai chef să faci în mod firesc. Nu te retrage, nu te izola, nu te ascunde spunând că „eşti bolnav", ci fă tocmai opusul. Cât de mult poți, cu ajutorul lui Cristos, nu permite ca ceea ce *simți* să te controleze. Chiar dacă nu simți prezența lui Dumnezeu, continuă-ți viața creştină *prin credință.* Roagă-te, fă milostenie, închină-te, studiază, slujeşte, încurajează, implică-te în lucrare. Noi, creştinii, umblăm prin credință, nu prin vedere (2 Cor. 5:7). Asta se aplică şi atunci când - *şi în special atunci când* - nu simțim lucrul acesta. Nu ceea ce simțim contează, ci în cine ne încredem. Dacă te încrezi în El, s-ar putea să te simți uneori deprimat, dar nu vei fi dezamăgit.

Alte metode bune de a studia depresia include consilierea, controalele medicale şi evaluarea împrejurărilor. „Analizează-ți" viața creştină şi vezi dacă ai încetat în mod treptat, abia imperceptibil, să faci lucrurile pe care le fac creştinii sănătoşi. Începe să le faci din nou - prin credință. Nu alunga această sugestie considerând-o o chestiune de genul „gândirea este superioară materiei" sau o abordare ce are de-a face cu „puterea gândirii pozitive". Nu este vorba de aşa ceva. Este o autoexaminare ca aceea pe care o face psalmistul atunci când spune: „Pentru ce te mâhneşti, suflete şi gemi înăuntrul meu?" (Ps. 43:5).

Înlocuieşte-ți depresia

Dacă e logic să cultivăm relații cu oamenii, nu să-i evităm, cu cât mai mult ar trebui să ne bazăm pe Dumnezeu, nu să ne îndepărtăm de El?

Când eşti deprimat sau emoțiile îți sunt fără glas, întrebarea importantă nu este: „Ce am greşit?" ci: „Spre cine să mă îndrept?" Unii se interiorizează, alții se întorc spre prieteni, alții se întorc spre Dumnezeu.

Am experimentat faptul că, dacă Îi spunem lui Dumnezeu ceea ce ne *dorim,* El ne dă ceea ce *avem nevoie.* Adesea noi nu ştim pentru ce să ne rugăm, dar El este binevoitor şi bun, menținând pentru noi standarde mai înalte decât cele pe care le avem noi. Iov a dorit să primească răspunsuri, Pavel a dorit alinare, dar Dumnezeu a avut harul să le dea ceea ce aveau într-adevăr nevoie - mai mult din El. El va face acelaşi lucru şi pentru tine. Binecuvântarea pe care o primim este rareori ceea ce ne aşteptăm noi, dar este întotdeauna mai bună decât am putea visa vreodată.

Smerenia spune: „Dumnezeu nu-mi datorează nimic. Nu El este slujitorul meu, ci eu sunt slujitorul Său. Dumnezeu este Dumnezeu, iar eu sunt doar om. Cel mai înțelept lucru pe care-l pot face este să-mi pun încrederea în El." Această înțelegere smerită este darul pe care i l-a dat Dumnezeu lui Iov la sfârşitul căutării lui spirituale.

Iov a început punându-I întrebări lui Dumnezeu şi a sfârşit fiind interogat de Dumnezeu. După ce a ascultat întrebările părinteşti, dar fără răspuns ale lui Dumnezeu, Iov s-a smerit înaintea Lui. Şi-a dat seama de marea diferență dintre Dumnezeul sfânt şi atotputernic şi el:

Iov a răspuns Domnului şi a zis:
„Ştiu că Tu poți totul,
şi că nimic nu poate sta împotriva gândurilor Tale."
„Urechea mea auzise vorbindu-se de Tine;
dar acum ochiul meu Te-a văzut.
De aceea mi-e scârbă de mine
°i mă pocăiesc în țărână °i cenuşă."
Iov 42:1-2, 5-6

Cu toții Îi punem la un anumit moment dat întrebări lui Dumnezeu; în sfârşit, ceea ce contează sunt întrebările pe care ni le pune El nouă. Iov, cu o înțelegere mai profundă, a spus: „Iată, eu sunt prea mic; ce să-Ți răspund? Îmi pun mâna la gură" (Iov 40:4). I s-a tăiat răsuflarea când a văzut cum stau lucrurile în realitate. Cine era el, un om neînsemnat, să pună la îndoială căile Dumnezeului atotputernic?

Dacă-L înfrunți pe Dumnezeu, vei fi smerit. Odată cu smerenia vine înțelepciunea, iar cu înțelepciunea vine puterea de a aştepta ajutorul Domnului.

Un om care era în concediu a mers să înoate în ocean. Era o zi superbă şi a tot înotat până şi-a pierdut orice reper. Când şi-a deschis ochii a fost şocat să descopere că era la o distanță de două ori mai mare de țărm decât credea el că e. Era în pericol de a se îneca, deoarece era deja obosit şi puțina putere care-i mai rămăsese nu era suficientă ca să-l ducă la țărm. A strigat către Dumnezeu cerându-I să facă o minune şi a primit un răspuns - pe cât de simplu, pe atât de minunat.

Cu puterea pe care o avea, dacă înota puternic spre țărm, avea să se epuizeze şi să se ducă la fund pentru totdeauna. Dar dacă se relaxa şi făcea pluta, curentul avea să-l ducă spre țărm. În loc să-l înece, marea avea să-l ducă la mal, dacă coopera cu ea. Era o chestiune de încredere şi aşteptare.

Dacă şi tu simți curentul depresiei care te trage uşor în adâncimi, nu te înfuria pe cer şi nu te epuiza încercând să-ți revii din depresie. Aşteaptă ajutorul lui Dumnezeu, odihneşte-te în El şi lasă-L să te ducă spre casă. Toate valurile acestei lumi te vor duce spre El.

Mike Mason rezumă impactul pe care îl poate avea asupra noastră un capitol precum Iov 3:

> Doar prezența în Scriptură a unei cărți atât de întunecată, de haotică °i de excentrică precum Iov ar trebui să fie o mângâiere enormă pentru orice credincios care suferă. Căci, de fapt, cartea spune: „Iată prin ce trece adesea credința. Nu fi surprins dacă te trezeşti confuz, plin de îndoieli, chinuit, aproape zdrobit. Asta nu înseamnă că ai pierdut bunăvoința lui Dumnezeu."[22]

EFECTELE DEPRESIEI

Chiar înainte să i se termine testarea, Iov şi-a exprimat încrederea în rezultatul final:

Dar El ştie ce cale am urmat;
şi, dacă m-ar încerca, aş ieşi curat ca aurul.

Iov 23:10

După ce suferința sa a luat sfârşit, Iov şi-a dat seama că de fapt căutase lucrul greşit. El nu avea nevoie să cunoască răspunsurile la întrebările sale, ci avea nevoie să-L cunoască pe Dumnezeu. Avea nevoie de o viziune mai clară a modului în care lucrează Dumnezeu: „Urechea mea auzise vorbindu-se de Tine; dar acum ochiul

meu Te-a văzut" (Iov 42:5). În loc să obțină ceea ce dorea, el a primit ceea ce avea nevoie - o viziune mai profundă a harului şi a puterii lui Dumnezeu în viața sa.

Autorul Ed Welch subliniază că într-o povestire sfârşitul este determinant. *Romeo şi Julieta* este o poveste de dragoste frumoasă până toate ajung la un final tragic. Unele povestiri sunt aproape dureroase până când toate lucrurile ajung la un final fericit. Când ne uităm prima dată la un film, stăm captivați pe scaunele noastre, deoarece nu ştim ce se va întâmpla. Un final plin de speranță ne delectează.

Dar dacă revedem filmul? Acum cunoaştem evenimentele. Complicațiile şi neînțelegerile nu ne amăgesc - ştim încotro se îndreaptă toate. Situația pare sumbră acum. Dar stai puțin! Fețele celor din jurul nostru care urmăresc filmul sunt pline de îngrijorare, dar noi zâmbim liniştiți. *Ştim* ce urmează.

Pentru cei care-L cunosc pe Dumnezeu viața este cam la fel. Noi citim Cartea. Cunoaştem finalul. Şi, deşi mai avem parte de situații complicate, deşi râdem şi vărsăm lacrimi veritabile, ştim cum se vor sfârşi toate. Nu putem pierde. Dragostea lui Dumnezeu este victorioasă. Cei care se încred în El vor trăi fericiți până la adânci bătrâneți. Acesta este sfârşitul!

Prin urmare da, vor fi perioade de suferință profundă. Din când în când ne vom simți pierduți şi rătăciți, şi cerul se va întuneca. Dar chiar şi atunci, în cele mai dificile clipe, ne amintim: *Noi ştim ce urmează*.[23]

Cristos are ultimul cuvânt. Şi este în regulă să plângem, deoarece ştim că la capătul drumului El ne aşteaptă ca să ne şteargă orice lacrimă din ochi.

CAPITOLUL 9

MOARTEA:
Teama de moarte

Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de nici un rău, căci Tu eşti cu mine.

PSALMUL 23:4

Pe la mijlocul anilor '70, cei ce lucrau în înalta tehnologie din Los Angeles au început să construiască o nouă generație de nave spațiale. Prima urma să fie lansată naveta spațială *Columbia,* un model reprezentativ pentru noua flotă a NASA.

Columbia a fost lansată în spațiu pe 12 aprilie 1981 °i a înconjurat pământul de 36 de ori. Au urmat 27 de misiuni, dar călătoria ei finală a fost o tragedie. În 1 februarie 2003, la ora nouă dimineața, în timp ce reintra în atmosfera terestră, naveta s-a dezintegrat. O bucată din învelişul izolator de mărimea unei serviete mici se decojise cu 16 zile înainte, în timpul lansării, şi a perforat una dintre aripile navetei. Căldura uriaşă de la reintrarea în atmosferă a determinat gazele să străpungă aripa, declanşând catastrofa care i-a ucis pe cei şapte astronauți. Rămăşițele navetei au căzut pe suprafețe mari din Texas şi Louisiana în timp ce mii de oameni se uitau în sus îngroziți.

Câțiva ani mai târziu, s-a făcut un raport serios privitor la explozia navetei Columbia. În timp ce misiunea era în desfăşurare, specialiştii de la NASA care studiau aripa străpunsă s-au întrebat dacă avaria era fatală. Wayne Hale, managerul programului navetelor spațiale, îşi aminteşte cuvintele directorului de zbor Jon Harpold: „Nu putem face nimic cu privire la sistemul de protecție termală avariat. Probabil că este mai bine să nu se ştie lucrul acesta. Cred că echipajul ar prefera să nu afle. Nu credeți că e mai bine pentru ei să aibă un zbor fericit şi încununat de succes şi apoi să moară pe neaşteptate în timpul intrării în atmosferă decât să rămână pe orbită până la epuizarea aerului, ştiind că nu pot face nimic pentru a rezolva avaria?"[1]

Întrebarea lui Harpold era una speculativă: trebuia să se spună lucrul acesta echipajului în cazul în care se stabilea că avaria însemna condamnarea lor la moarte? Analizele următoare i-au determinat pe conducătorii misiunii să creadă că naveta *Columbia* va reveni în siguranță pe pământ. Echipajului i s-a comunicat concluzia celor de la NASA şi niciunul dintre cei din navă sau de la sol nu se aştepta ca avaria să se dovedească fatală.

Aşa că nici NASA, nici echipajul de pe *Columbia* nu a ştiut că situaţia era fără speranţă înainte ca naveta spaţială să se dezintegreze la 62 de kilometri deasupra Texasului. Avem dovezi că până şi în clipele finale ale zborului echipajul încerca cu disperare să recâştige controlul navetei şi să revină în siguranţă în atmosferă.

Însă întrebarea ipotetică ridicată de Jon Harpold rămâne una obsedantă. Ce ai fi făcut dacă ai fi ştiut că echipajul era condamnat la moarte? Le-ai fi spus, provocându-le o suferinţă mentală de nedescris, dar oferindu-le timp să le spună la revedere celor dragi, să mediteze la viaţă şi poate să se împace cu Dumnezeu? Sau ai fi tăcut, făcându-le din ultimele ore un timp de bucurie şi anticipare a reîntâlnirii cu cei dragi?[2]

Într-un fel situaţia navetei *Columbia* seamănă cu a noastră: zburăm prin spaţiu pe o planetă care se roteşte în jurul axei sale şi fiecare persoană este supusă, în fiecare clipă morţii neaşteptate. Niciunul dintre noi nu va scăpa. Diferenţa este că noi ştim cu toţii că vom muri şi avem ocazia să ne pregătim!

ATITUDINEA NOASTRĂ FAŢĂ DE MOARTE

Este *moartea* subiectul tău preferat? Nu cred. Nici al meu nu e. Nu încerc să-ţi stric ziua, dar vreau să subliniez că pentru mulţi oameni moartea este teama ultimă °i confuzia supremă. Când cineva moare, aud mulţi oameni spunând: „A ajuns într-un loc mai bun", chiar dacă înainte ca persoana respectivă să moară au încercat tot ce le-a stat în putinţă să-i evite moartea.

Woody Allen a zis odată: „Nu că mi-e teamă de moarte, dar nu vreau să fiu acolo când va veni după mine."[3] După câte se pare, el a meditat puţin la această chestiune, deoarece i se atribuie °i următorul comentariu: „Nu vreau să obţin nemurirea prin munca mea. Vreau să obţin nemurirea prin faptul că nu voi muri. Nu vreau să trăiesc pe pământ în inimile concetăţenilor mei; prefer să trăiesc în apartamentul meu."

Noi considerăm moartea ca fiind cel mai obscen cuvânt. În loc de a spune pur °i simplu: „A murit", apelăm la o resursă nelimitată de eufemisme: „A trecut." „A mers într-un loc mai bun." „A fost chemat acasă." „A mers să se odihnească." „A părăsit această lume." Sau poate că îţi place cum se exprimă Shakespeare: „[Şi scurta noastră viaţă] o întrege°te-un somn." O pagină de Internet prezintă 200 de moduri de a spune moarte fără a folosi cuvântul *moarte*.[4] Poetul John Betjeman a pus întrebarea: „De ce îşi irosesc oamenii energia născocind nume elegante pentru moarte?"[5]

În cartea sa *The Hour of Our Death,* istoricul Philippe Aries observă că mai demult moartea era privită ca o parte a vieţii, fără a i se acorda prea multă atenţie. Tinerii nu erau feriţi de ea. Oamenii mureau acasă °i trupurile le erau aşezate acolo. Rudele °i cunoscuţii mergeau la locuinţa mortului ca să plângă °i să-şi jelească pierderea, dar nimeni nu pretindea că moartea nu există, aşa cum facem noi adesea azi atunci când ne strângem în grupuri mici în parcare după serviciul funerar °i glumim agitaţi.[6]

Din cauza inconfortului nostru, cosmetizăm întreaga experienţă. Pretindem că oamenii nu vor muri °i schimbăm subiectul atunci când aceştia doresc să-l discute. Apoi îi trimitem pe lumea cealaltă de pe coridoarele albe, sterilizate ale spitalelor, departe de casă °i de tot ce le este familiar. Majoritatea dintre noi facem totul ca să ne întoarcem privirea de la realitatea morţii.

Joseph Bayly spun că moartea este marele egalizator al celor puternici °i al celor neînsemnaţi. Ea nu face favoritisme °i nu negociază cu nimeni:

> Atât fermierii, cât °i directorii de vânzări trăiesc în umbra morţii, alături de câ°tigătorul premiului Nobel °i prostituata, mama, copilul, adolescentul °i bătrânul. Furgonul mortuar stă °i a°teaptă atât chirurgul care realizează un transplant de inimă, cât °i optimistul primitor, atât antreprenorul de pompe funebre, cât °i cadavrul pe care-l manipulează acesta. Moartea nu iartă pe nimeni.[7]

Poate că chiar acum te gânde°ti să treci la următorul capitol, sperând că el va aborda o teamă mai u°or de „controlat". Prietene, îţi simt îngrijorarea, dar, te rog, ascultă-mă. Dacă ţi-a° promite că îţi vei schimba pentru totdeauna modul în care prive°ti moartea - poate chiar o vei scoate cu totul din categoria temeri? Oare nu ocupă ea prea mult spaţiu în debaraua anxietăţii tale? Oamenii sunt speriaţi de ideea de necunoscut. Să dezvoltăm, a°adar, acest subiect °i, având Biblia ca ghid, să scoatem pentru totdeauna moartea din acest întuneric înspăimântător.

REALITATEA MORŢII

Bibliei nu-i este teamă să vorbească despre moarte: îi spune pe nume. În versiunea New King James cuvinte precum *a muri* °i *moarte* apar de peste 900 de ori. Uneori termenii biblici pentru moarte sunt adesea fermecători °i poetici: „eu am să fiu adăugat la poporul meu" (Gen. 49:29); „te voi adăuga la părinţii tăi, vei fi adăugat în pace în mormântul tău" (2 Regi 22:20). Cine nu este mi°cat de imaginea creată de „valea umbrei morţii" (Ps. 23:4)? Consider că următorul text este cel mai frumos verset despre moarte din întreaga Biblie:

> Scumpă este înaintea Domnului moartea celor iubiţi de El.

PSALMUL 116:15

De la căderea lui Adam, moartea este prezentată în Biblie ca parte a vieţii. Autorul cărţii Evrei rezumă succint: „oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata" (Evr. 9:27). Numărătoarea inversă începe la naştere. Eu şi cu tine murim chiar în această clipă. Având în vedere această realitate, cum poate trata Biblia cu atâta uşurinţă moartea credincioşilor?

Răspunsul constă într-un paradox: deşi moartea începe atunci când ne naştem, viaţa începe atunci când ne naştem din nou prin Duhul lui Dumnezeu, prin credinţa în Cristos. Mulţi creştini cred în mod greşit că viaţa veşnică începe atunci când murim. Dar ideea aceasta nu este biblică. Viaţa veşnică începe atunci când ne naştem din nou în împărăţia lui Dumnezeu. Isus Însuşi defineşte viaţa veşnică astfel: „Şi viaţa veşnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat şi pe Isus Cristos pe care L-ai trimis Tu" (Ioan 17:3).

Dacă Îl cunoşti pe Dumnezeu prin Isus Cristos, atunci tu experimentezi viaţa veşnică chiar acum, chiar dacă nu ai murit din punct de vedere fizic. Iar dacă experimentezi viaţa veşnică chiar acum, moartea nu este decât o scurtă întrerupere a ceea ce experimentezi deja - viaţa veşnică.

Noul Testament este plin de pasaje care prezintă această perspectivă pozitivă, de tranziţie, cu privire la moarte.

- Isus Se referă la moarte ca ducerea cuiva de către „îngeri în sânul lui Avraam" (Luca 16:22).
- Isus îi spune tâlharului pocăit care a murit alături de El: „Astăzi vei fi cu Mine în Rai" (Luca 23:43).
- Pavel descrie moartea prin a fi „departe de trup şi alături de Domnul" (2 Cor. 5:8).
- De peste 12 ori moartea este descrisă ca „somn" - o stare temporară a trupului din care ne vom trezi la înviere la sfârşitul lumii (Ioan 11:11; Fapte 7:60; 1 Tes. 4:13).
- Pavel spune că pentru el a muri este un câştig deoarece va fi împreună cu Cristos şi afirmă că dacă ar muri i-ar fi „cu mult mai bine" (Fil. 1:21, 23).
- Când murim, trupurile noastre („casa pământească a cortului nostru trupesc") vor fi nimicite, dar noi vom moşteni „o clădire în cer de la Dumnezeu, o casă, care nu este făcută de mână, ci este veşnică" (2 Cor. 5:1).
- Moartea este „vrăjmaşul cel din urmă, care va fi nimicit" (1 Cor. 15:26).
- Cei care mor sunt numiţi „fericiţi" şi se pot „odihni de ostenelile lor" (Apoc. 14:13).
- Isus descrie despărţirea morţii ca fiind doar temporară: „Peste puţină vreme, nu Mă veţi mai vedea; apoi iarăşi peste puţină vreme, Mă veţi vedea" (Ioan 16:16).

Aşadar Biblia ne oferă adevărul deplin despre moarte. Nu este ceva de care să ne temem, ci o călătorie care a început la naştere şi culminează în destinaţia noastră finală: conformarea cu chipul lui Cristos pentru veşnicie (Rom. 8:29).

FAŢETELE MORŢII

Termenul *moarte* înseamnă „separare". Biblia vorbeşte despre trei tipuri de morţi: moartea fizică, care este separarea duhului şi a sufletului de trup; moartea spirituală, separarea duhului omenesc de Dumnezeu în viaţa aceasta; şi moartea a doua, despărţirea de Dumnezeu pentru veşnicie.

Iacov descrie moartea fizică în felul următor: „trupul fără duh este mort" (Iac. 2:26). Moartea Rahelei, soţia patriarhului Iacov din Vechiul Testament, este descrisă ca o „plecare a sufletului" (Gen. 35:18). Solomon descrie despărţirea în felul următor: „duhul se întoarce la Dumnezeu, care l-a dat" (Ecl. 12:7).

Când era pe cruce, Isus a confirmat această despărţire a spiritualului de fizic în timp ce o experimenta, spunând: „Tată, în mâinile Tale Îmi încredinţez duhul!" (Luca 23:46). Matei 27:50 adaugă că Isus „Şi-a dat duhul".

De asemenea, vedem o distincţie între moartea fizică şi moartea spirituală în ceea ce ni se spune despre primul martir a bisericii: „Şi aruncau cu pietre în Ştefan, care se ruga şi zicea: «Doamne Isuse, primeşte duhul meu!»" (Fapte 7:59). Când duhul lui Ştefan i-a părăsit trupul, trupul lui a căzut într-o stare pe care o numim moarte fizică, care nu înseamnă încetarea existenţei, aşa cum putem vedea din primirea cerească a duhului său.

În moartea fizică, duhul şi sufletul părăsesc trupul şi fie merg în prezenţa lui Dumnezeu, fie sunt despărţite de Dumnezeu. Nu sunt excepţii; toţi oamenii mor - cu excepţia creştinilor care vor fi în viaţă în momentul răpirii Bisericii (1 Tes. 4:16-17). După cum se spune, moartea este ucigaşul numărul unu din lume.

Moartea spirituală se referă la despărţirea noastră de Dumnezeu. Din cauza păcatului nostru, suntem lipsiţi de gloria lui Dumnezeu. Suntem despărţiţi de El. Chiar dacă suntem vii din punct de vedere fizic,

experimentăm o separare pe care Biblia o descrie ca moarte: „Plata păcatului este moartea" (Rom. 6:23). După ce păcatul a intrat în lume prin Adam, el a trecut asupra tuturor. Aşa că toţi oamenii nenăscuţi din nou sunt morţi din punct de vedere spiritual - despărţiţi de Dumnezeu. (Rom. 5:12).

Această ultimă formă de moarte, *moartea a doua,* este exilarea finală de Dumnezeu - aruncarea celor răi în iad după Judecata de la tronul mare şi alb (Apoc. 20:11) de la sfârşitul perioadei de o mie de ani. loan descrie moartea a doua în cartea Apocalipsei:

> Marea a dat înapoi pe morţii care erau în ea; Moartea şi Locuinţa morţilor au dat înapoi pe morţii care erau în ele. Fiecare a fost judecat după faptele lui. Şi Moartea şi Locuinţa morţilor au fost aruncate în iazul de foc. Iazul de foc este moartea a doua. Oricine n-a fost găsit scris în cartea vieţii, a fost aruncat în iazul de foc. APOCALIPSA 20:13-15

Am încercat să explic acest subiect folosind o formulă matematică simplă: dacă te-ai născut o singură dată, vei muri de două ori. Dar dacă te-ai născut de două ori, vei muri doar o dată (şi s-ar putea chiar să scapi de această moarte dacă Isus Se va întoarce pe pământ în timpul vieţii tale).

Toţi ne-am născut o dată (naşterea noastră fizică), dar dacă nu ne-am născut din nou prin Duhul Sfânt şi prin Cuvânt (loan 3:3-8; 1 Pet. 1:23), vom muri de două ori: o dată din punct de vedere fizic, atunci când trupul nostru va muri °i încă o dată la judecata finală a lui Dumnezeu. Totu°i, dacă ne-am născut a doua oară °i ne-am pus încrederea în Isus Cristos ca Mântuitor al nostru, vom muri din punct de vedere fizic, dar apoi nu vom mai muri niciodată. La asta S-a referit Domnul când a spus: „Eu sunt învierea °i viaţa. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Şi oricine trăie°te, °i crede în Mine, nu va muri niciodată" (Ioan 11:25-26).

Trebuie să observăm aici că moartea aduce °i un alt tip de separare - separarea de cei dragi, pe care o simţim la nivel fizic, spiritual °i emoţional. Psalmistul scrie:

> Ai depărtat de la mine pe prieteni °i tovară°i;
> °i apropiaţii mei s-au făcut nevăzuţi.
> PSALMUL 88:18

Cu câţiva ani în urmă m-am confruntat cu cancerul °i cu posibilitatea de a muri. Cel mai mult m-am temut că va trebui să-mi las soţia °i copiii singuri. Le puteam vedea teama °i îngrijorarea pe faţă °i asta m-a întristat. Prin harul lui Dumnezeu, această separare nu s-a produs. Dar pentru unii oameni, durerea pierderii din viaţa aceasta este doar o anticipare a durerii mai mari de care vor avea parte atunci când credincio°ii se vor despărţi pentru totdeauna de cei dragi care sunt necredincio°i.

În cartea sa *Chasing Daylight: How My Forthcoming Death Transformed My Life,* Eugene O 'Kelly poveste°te cum la vârsta de 53 de ani a fost diagnosticat cu cancer de creier în fază terminală. În 2002 el era director executiv la KPMG, una dintre cele mai mari companii de servicii bancare °i financiare din lume. În anul 2005 i s-a pus diagnosticul, iar patru luni mai târziu a murit, lăsându-°i în urmă soţia °i cele două fiice. Însă el a reflectat foarte profund asupra acestei posibilităţi atunci când i s-a născut primul copil, cu mulţi ani înainte de a fi diagnosticat cu cancer:

> În ziua când s-a născut fiica mea, Gina, asistenta a pus-o în braţele lui Corinne. Eu m-am apropiat de soţia mea °i de fetiţă, cople°it de ceea ce se afla în faţa mea. Fiica mea de curând născută era uluitor de frumoasă. Înainte ca s-o ating, ea a întins mânuţa °i m-a surprins apucându-mi degetul °i ţinându-l strâns.
>
> O privire îngrozită mi-a întunecat faţa.
>
> În ziua aceea °i în următoarea parcă am fost în ceaţă. Corinne mi-a văzut comportamentul ciudat, nenatural. În cele din urmă, m-a confruntat.
>
> „Ce-i cu tine?" mi-a zis ea. „Te comporţi foarte ciudat."
>
> Mi-am întors privirea spre ea.
>
> „Ce e?" m-a întrebat. „Spune-mi."
>
> Nu-i mai puteam ascunde. I-am spus: „În clipa în care mi-a apucat degetul am înţeles că într-o zi va trebui să mă despart de ea."[8]

Credinciosul are însă o perspectivă cu totul diferită. Desigur, °i noi suntem îndureraţi. Fiecare fibră a fiinţei noastre simte lipsa celor dragi °i suferinţa noastră este reală. Dar, de asemenea, ştim că despărţirea nu este ceea ce pare, că viaţa nu se rezumă la ceea ce vedem. În adâncimea suferinţei noastre, sufletele noastre sunt animate de speranţa veşnică a reîntâlnirii cu cei pe care i-am pierdut, după care nu va mai exista nicio despărţire.

Necreştinii se întâlnesc doar ca să se despartă; creştinii doar se despart pentru a se întâlni din nou.

Există o diferență enormă între aceste două perspective. După cum subliniază Pavel, noi nu trebuie să ne întristăm „ca ceilalți, care n-au nădejde" (1 Tes. 4:13). Dr. S. O. McMillen şi dr. David E. Stern au observat adevărul acesta în cartea lor *None of These Diseases:* „După ce am stat lângă sute de oameni aflați pe patul morții, am văzut repetându-se acest tipar. Oamenii cu o credință puternică mor în pace. Oamenii fără credință mor de obicei în groază şi chin."[9]

În cartea sa *Fear Not! Death and the Afterlife from a Christan Perspective,* Ligon Duncan explică faptul că credincioşii sunt animați de o speranță care Ie afectează pozitiv atât această viață, cât şi pe cea viitoare.

MOARTEA: TEAMA DE MOARTE

> Apostolul Pavel accentuează: „Dacă numai pentru viața aceasta ne-am pus nădejdea în Cristos, atunci suntem cei mai nenorociți dintre toți oamenii" (1 Cor 15:19). „Dacă nu învia morții, atunci «să mâncăm °i să bem, căci mâine vom muri»" (versetul 32b). El nu doar se încrede în Cristos pentru ca viața aceasta să-i poată fi mai bogată °i mai prosperă, ci se încrede în Cristos pentru viața aceasta °i pentru veşnicie. Speranța creştină este o speranță care controlează nu doar trăirea din prezent, ci şi anticiparea a ceea ce va veni după această viață.[10]

TEAMA DE MOARTE

Am auzit o povestire despre un om care merge la doctor pentru controlul anual. Când pleacă doctorul îi promite că-l va suna să-i comunice rezultatele testelor. Trec câteva zile, apoi omul primeşte telefonul promis. Doctorul îi spune: „Ar fi bine să te aşezi. Mi-e teamă că trebuie să-ți dau nişte veşti proaste." Omul păleşte şi îi spune doctorului să continue. „Ei bine", spune doctorul, „mai ai 48 de ore de trăit". „Poftim?" bâlbâie omul.

„Şi acum partea cea mai rea", spune doctorul. „Ce ar putea fi mai rău decât asta?" strigă omul. „Ei bine, am tot încercat să te sun de ieri încoace." Telefoane de felul acesta apar doar în glume. Dar doctorii dau zilnic telefoane similare care conțin veşti fatale. Cu toate că nu suntem avertizați din două în două minute, timpul nostru se scurge. Oare nu ne dorim ca viețile, căminele şi sufletele noastre veşnice să fie pregătite atunci când va veni clipa aceea?

Noi spunem că vrem să fim gata, dar problema este că moartea ocupă un loc de frunte pe lista temerilor noastre. Am prefera să nu discutăm despre ea. Prin urmare în această secțiune a capi- toiului, doresc să vă ofer câteva motive biblice pentru care n-ar trebui să ne fie teamă de moarte. Dacă eşti un creştin căruia îți este teamă de moarte, chiar numai puțin, vreau ca această secțiune să te încurajeze să-ți înlocuieşti teama cu speranța şi siguranța bibiică. Mă rog ca adevăruriie bibiice prezentate aici să te îndrepte spre credința în Cristos aşa încât viața Sa, şi nu moartea ta, să-ți ofere o anticipare plină de bucurie a viitorului.

Există doar două modalități de a înfrunta viitorul: cu teamă sau cu credință. Cei care trăiesc prin credința în Fiul lui Dumnezeu (Gal. 2:20) vor descoperi că toate temerile lor - în special teama de moarte - dispar ca urmare a siguranței pe care ne-o oferă Persoana Sa °i promisiunile Sale.

Prințul morții a fost învins

Autorul cărții Evrei declară că Isus a învins moartea prin moarte, eliberându-ne de teama morții:

> Astfel, deci, deoarece copiii sunt părtaşi sângelui şi cărnii, tot aşa şi El însuşi a fost deopotrivă părtaş la ele, pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul, şi să izbăvească pe toți aceia, care prin frica morții erau supuşi robiei toată viața lor. EVREI 2:14-15

Din Grădina Eden până la moartea jertfitoare a lui Isus, diavolul a folosit moartea pentru a-i domina pe oameni şi pentru a avea ultimul cuvânt. Satan a stârnit în oameni dorința de a încălca legea lui Dumnezeu şi apoi a văzut cum aceştia experimentează moartea - răsplata pentru păcatul lor. Pavel scrie că „boldul morții este păcatul; şi puterea păcatului este Legea" (1 Cor 15:56). Era un sistem necruțător. Noi nu am ascultat şi din acest motiv am murit - de fiecare dată când am păcătuit.

În moartea şi Învierea Sa, Fiul lui Dumnezeu a folosit cea mai puternică armă a diavolului. La fel cum David a luat sabia lui Goliat şi i-a tăiat capul cu ea, Isus a luat arma lui Satan şi l-a învins cu ea. Crucea părea a fi victoria ultimă a lui Satan, dar a fost tocmai opusul. Când Cristos, prin moartea Sa, a plătit pedeapsa pentru păcatul nostru, diavolului i-a fost luat dreptul de a ne condamna.

Când Isus a ieşit din mormânt în Duminica învierii, înfrângerea lui Satan a fost sigură. Arma morții a fost nimicită. El este încă viu şi lucrează, dar distrugerea sa este un lucru hotărât. El trebuie să se mulțumească să câştige lupte mai mărunte, deoarece războiul pe care l-a început a fost pierdut pentru totdeauna.

Ultima speranță a lui Satan este să te convingă să trăie°ti de parcă Cristos n-ar fi câ°tigat victoria. El vrea să fii robit prin frica morții. Philo, filozoful evreu din secolul I, a scris că „nimic nu poate robi mai mult mintea ca

frica de moarte".[11] E posibil ca autorul cărții Evrei, fără îndoială un învățat evreu încre°tinat, să fi cunoscut cuvintele lui Philo, căci el exprimă acela°i punct de vedere, afirmând că cei care se tem de moarte sunt „supu°i robiei toată viața lor" (Evr. 2:15). Dacă te temi de moarte, spaima ta se bazează pe o minciună. Adevărul lui Dumnezeu te va elibera (Ioan 8:32).

Steve °i Ann Campbell din Hampton Tennesse, stăteau într-o zi în camera pentru micul dejun, citind °i relaxându-se. Cățelu°ul lor, Gigi, un Maltipoo (rasa produsă prin încruci°area genelor câinilor din rasa maltez cu cei din rasa Pudel), dormea pe pervazul ferestrei boltite. Dintr-odată s-a auzit o izbitură puternică care l-a răsturnat pe Gigi de pe pervaz. Nimeni n-a fost rănit, doar mândria cățelu°ului. Cei doi soți s-au întrebat ce a provocat zgomotul. N-au putut descoperi niciun indiciu până când nu au zărit un uliu uria° care stătea afară sub ferească. Pasărea se năpustise cu ghearele scoase pentru a-l în°făca pe Gigi, fără să țină seama însă de sticla protectoare. Câteva minute mai târziu, uliului i-a trecut stupoarea °i a dispărut în înaltul cerului, dar fără aperitivul canin la care râvnise.

Diavolul dore°te să-°i înfigă ghearele în noi. Puterea învierii ne asigură însă un geam de protecție care nu poate fi spart. S-ar putea ca Satan să încerce să ne lovească, dar el nu ne poate revendica. Ca urmare a morții lui Cristos, viețile noastre sunt *iertate;* ca urmare a învierii lui Cristos, viețiile noastre sunt ve°nice.

Puterea morții a fost distrusă

Profetul Isaia, într-o izbucnire a speranței, preveste°te o zi în care Domnul va nimici moartea °i Î°i va restaura poporul:

> [El] nimice°te moartea pe vecie:
> Domnul Dumnezeu °terge lacrimile de pe toate fețele,
> °i îndepărtează de pe tot pământul ocara poporului Său;
> da, Domnul a vorbit.
> ISAIA 25:8

Osea, care a trăit în aceeaşi perioadă ca Isaia, prezice şi el victoria Iui Cristos asupra morții:

> Îi voi răscumpăra din mâna Iocuinței morțiIor,
> îi voi izbăvi de Ia moarte.
> Moarte, unde îți este ciuma?
> Locuință a morților, unde îți este nimicirea?
> OSEA 13:14

Aceste două profeții sunt primeIe din BibIie care afirmă că moartea însăşi va fi nimicită. Noul Testament nu Iasă nicio îndo- iaIă cu privire Ia semnificația acestor cuvinte:

> Când trupuI acesta supus putrezirii, se va îmbrăca în nepu- trezire, şi trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împIini cuvântuI care este scris: „Moartea a fost înghițită de biruință."
>
> „unde îți este biruința, moarte? unde îți este boIduI, moarte?"
>
> Boldul morții este păcatul; şi puterea păcatului este Legea. Dar muIțumiri fie aduse Iui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Cristos!
> 1 CORINTENI 15:54-57

În cartea ApocaIipsei, apostoIuI Ioan descrie cum va fi viața în cer atunci când se vor împlini profețiile: „EI va şterge orice lacrimă din ochii lor. Şi moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că IucruriIe dintâi au trecut" (Apoc. 21:4).

Apostolul Pavel îi aminteşte Iui Timotei că prin învierea Lui, Cristos „a nimicit moartea şi a adus Ia Iumină viața şi neputre- zirea, prin EvangheIie" (2 Tim. 1:10).

Într-unuI dintre ceIe mai pIine de forță pasaje din NouI Testament referitor Ia caracteruI invioIabiI aI dragostei Iui Dumnezeu pentru copiii Săi, PaveI incIude moartea printre reaIitățiIe care nu ne vor despărți niciodată de această dragoste:

> Căci sunt bine încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adâncimea, nici o altă făptură nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea iui Dumnezeu, care este în Isus Cristos, Domnul nostru. ROMANI 8:38-39

Jesse Irvin Overhoitzer, fondatorui organizației Chiid Evangeiism Feiiowship (CEF) era în vârstă. Ştia că mai avea doar câțiva ani de viață. Ei °i soția sa, Ruth, au invitat o asistentă tânără din India să stea cu ei în perioada în care ea frecventa cursuriie Institutuiui CEF din apropiere. Când Overhoitzer a suferit un accident

vas- cuiar cerebrai, ea a stat iângă ei toată noaptea. Totuşi în zori a piecat ia ore de parcă ar fi dormit întreaga noapte.

„Nu e minunat să fii tânăr şi piin de viaţa", i-a întrebat Ruth pe soţui ei.

„O, da", a răspuns Overhoitzer, „dar mai minunat e să fii bătrân °i să fii pregătit să mergi în cer".[12]

Procesul morţii a fost descris

Un copii de 11 ani i-a scris Papei Ioan Paui ai Il-iea punându-i următoarea întrebare: „Cum e să mori? Nimeni nu-mi spune. Vreau să ştiu, dar nu vreau să mor."[13] În Luca 16:19-31, Isus spune o povestire care ne oferă o perspectivă păcătoare a ceea ce se întâmpiă după moarte. De fapt, această povestire ne spune mai muite despre viaţa de după moarte decât ne-am putea aştepta.

Paraboia iui Isus ne prezintă doi oameni - unui bogat şi aitui sărac. Numeie săracuiui este Lazăr (nu este bărbatui pe care Isus i-a înviat din morţi). Nu cunoaştem numeie bogatuiui, dar îi ştim stiiui de viaţă. Se îmbrăca în haineie ceie mai scumpe şi mânca mâncăruriie ceie mai aiese. Avea ce e mai bun din toate şi ie făcea de cunoscut tuturor iucrui acesta - chiar şi iui Lazăr, cerşetorui de ia porţiie saie, care spera să i se arunce câteva fărâmături de ia masa iui bogată. Lazăr nu este doar sărac, dar şi foarte boinav, acoperit cu bube, pe care i ie iingeau câinii din cetate. Ei duce o viaţă nenorocită.

Lazăr posedă însă un iucru pe care nu i-i poate iua nimeni: Îi iubeşte pe Dumnezeu. Bogatul are un lucru pe care nu-l poate păstra: viaţa sa. Ambii bărbaţi mor. De cealaltă parte a porţii care desparte viaţa aceasta de eternitate, cerşetorul Lazăr este dus de îngerii în sânul lui Avram. Acum el nu mai este lins de câini, ci este sărutat de îngeri.

La fel se va întâmpla şi cu mine şi cu tine. Nu doar că vom fi „ridicaţi" la cer, ci vom fi duşi acolo de îngeri. Acest pasaj ne oferă unul dintre eufemismele pe care le folosim pentru moarte: „L-au dus îngerii." S-ar putea să sune ca un clişeu de pe o felicitare victoriană, dar acesta este un adevăr biblic care se aplică credincioşilor în Cristos. Într-o zi, când vei aştepta să se tragă cortina peste această viaţă, mesagerii lui Dumnezeu vor fi gata să te ducă în ultima călătorie a vieţii. Marele compozitor Isaac Watts a exprimat ideea aceasta în câteva rânduri superbe:

> *Doamne, când voi părăsi această ţărână supusă morţii, Şi-mi vei porunci să mă ridic şi să vin, Trimite un înger scump, Ca să-mi ducă teafăr duhul acasă.*[14]

În cartea sa pentru copii *Somewhere Angels,* Larry Libby sugerează că Dumnezeu ne trimite îngerii Săi ca să nu facem această călătorie singuri. Călătoriile minunate au nevoie de tovarăşi minunaţi şi Dumnezeu spune: „Când va fi timpul să vii, voi trimite pe cineva să te aducă. Nu trebuie să te temi; nu trebuie să-ţi găseşti drumul. Cel pe care îl voi trimite după tine cunoaşte drumul foarte bine."[15] În clipa în care îţi vei aţinti privirea asupra casei tale veşnice, un înger va fi acolo să-ţi împărtăşească bucuria. Când îţi vei da seama că ai fost făcut desăvârşit şi că fiecare suferinţă a dispărut, un înger va fi alături de tine ca să-ţi audă strigătele de victorie.

În acea călătorie creştinii nu vor avea parte de niciuna dintre îngrijorările legate de călătorii cu care ne confruntăm acum - nu există posibilitatea de a ne pierde, de a scăpa autobuzul sau de a fi nevoiţi să aşteptăm următorul zbor. Dumnezeu a desemnat un înger care să ne aducă acasă. Având o astfel de siguranţă, cum am putea să ne temem de moarte?

Moartea a fost explicată

Pe 7 decembrie 1941, reverendul Peter Marshall le vorbea cadeţilor de la Annapolis. La Pearl Harbor se desfă°ura o „zi a ticălo°iei" °i golful era în flăcări ca urmare a atacului inamic. Încăperea era plină de bărbaţi tineri care aveau să-°i sacrifice curând viţile pentru ţara lor. El le-a spus povestea unui copil pe moarte - un băieţel bolnav care °i-a întrebat mama: „Cum e să mori? Doare?" Mama s-a gândit câteva clipe, apoi i-a spus: „Îţi aminte°ti că atunci când erai mai mic, după ce te jucai °i erai obosit, adormeai în patul mamei? Te trezeai °i descopereai că te afli în patul tău. În timp ce tu dormeai, tatăl tău venea la tine, te ridica cu braţele lui puternice, te dezbrăca de haine °i te îmbrăca cu pijamaua. Scumpule, a°a e moartea. Înseamnă să te scoli în camera ta."[16]

Ca acest băieţel, majoritatea dintre noi suntem curio°i în legătură cu procesul morţii. Poate că niciun alt verset din Scriptură nu ne oferă o imagine mai mângâietoare ca foarte citatul text din Psalmul 23:4:

> Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morţii,
> nu mă tem de nici un rău,
> căci Tu e°ti cu mine.
> Toiagul °i nuiaua Ta mă mângâie.

Desigur, frumusețea deosebită a acestui pasaj ne mi°că de fiecare dată când îl citim. Dar puterea acestui adevăr ne atinge la un nivel mai profund în perioadele de suferință. Când ne confruntăm cu moartea - fie moartea noastră, fie moartea unei persoane dragi - ar trebui să ținem acest verset aproape de inimile noastre. Expresia lui poetică ne învață mai multe lucruri.

MOARTEA ESTE O CĂLĂTORIE, NU O DESTINAŢIE

Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții.

PSALMUL 23:4

DE CE ȚI-E TEAMĂ?

Pastorul °i autorul Leith Anderson relatează despre o femeie care °i-a îngropat soțul după ce acesta a pierdut lupta cu cancerul. La scurtă vreme după asta a aflat că °i ea are aceeaşi boală. Putea doar să aştepte reîntâlnirea cu soțul ei pe care-l iubise şi îl pierduse.

Când ştia că mai are doar câteva zile de trăit, femeia l-a invitat pe Anderson împreună cu soția acestuia în casa ei. Cei doi erau foarte emoționați şi au ținut-o de mână în timp ce le vorbea despre realitatea morții şi anticiparea bucuriei în prezența lui Dumnezeu. Femeia a discutat despre copiii ei şi dorea să ştie totul despre copiii familiei Anderson. Îți dădea impresia că se pregătea pentru o croazieră şi nu pentru plecarea din viața aceasta.

O mulțime de prieteni au venit s-o mângâie, dar s-a dovedit a fi exact pe dos. Ei plecau de la ea profund binecuvântați. Aceia care nu reuşeau s-o viziteze au primit încurajări de la ea la te- lefon. În toate acestea, femeia nu s-a gândit deloc la ea. Tot ce făcea îi ilustra preocuparea şi dragostea pentru alții. Speranța ei pentru viața de dincolo a ajutat-o să folosească moartea ca pe o ocazie de a atinge şi binecuvânta cât mai mulți oameni.[17]

Majoritatea dintre noi vorbim despre speranța vieții de din- colo, dar modul cum abordăm moartea ne arată ce credem cu adevărat despre ea. Cei care cred perspectiva biblică nu au niciun motiv să privească moartea drept cel mai mare duşman al lor. Ei o văd ca pe o altă călătorie care necesită pregătire. Îşi iau la revedere, îşi rezolvă treburile şi îşi pregătesc duhurile pentru călătoria într-o existență nouă.

După cum bine ştii, mulți oameni cred că viața aceasta este tot ce există - că moartea fizică şi moartea spirituală reprezintă unul şi acelaşi lucru şi că la un moment dat întreaga lor existență se va sfârşi. Pentru cei care cred lucrul acesta, este cu totul raţional să se teamă de moarte, fiindcă ei cred că ea este cortina finală. Crezând că viața aceasta este tot ce există, ei se agață tare de ea. Pentru oamenii aceştia viața trebuie să fie o sursă de adâncă frustrare şi chiar de disperare, deoarece are atât de multe limitări şi atât de multe dezamăgiri. Ai venit în lumea aceasta, eşti tânăr şi puternic, apoi atingi vârful deal lui şi începi o coborâre lungă şi tristă - iar la poalele dealului nu este decât întuneric.

Creştinii trăiesc însă într-un prezent mai optimist deoarece totul din această viață are o logică. Urcuşurile şi coborâşurile indică spre o ve°nicie care ne va împlini toate speranțele °i ne va recompensa toate frustrările. Săracul Lazăr avea motive să spere. El °tia ceea ce °tiu °i alți credincio°i care au parte de suferințe - că lumea aceasta n-a fost de fapt niciodată casa lor. Ei sunt cetățeni ai cerului, ambasadori ai unei realități mai bune.

Trebuie să ne amintim că pentru credincio°i °i necredincio°i deopotrivă moartea nu reprezintă sfâr°itul existenței. Noi suntem creaturi ve°nice. Diferența între cele două categorii este următoarea: ve°nicia unora va fi mai luminoasă ca un miliard de sori, iar a altora mai întunecată decât poate concepe imaginația noastră.

În „Psalmul păstorului", David vede moartea nu ca o destinație, ci ca o călătorie printr-o zonă întunecată - o călătorie pe care o facem ținându-L de mână pe Dumnezeu. Prietenul meu, pastorul Rob Morgan, descrie modul în care această călătorie dezvăluie natura tranzitorie a morții:

> Psalmul 23:4 nu vorbe°te despre o cavernă sau un drum închis, ci despre o vale, ceea ce înseamnă ca ea are o deschidere la ambele capete. Accentul cade pe termenul *prin,* ceea ce indică o stare intermediară, o tranziție, o cărare mai luminoasă care ne stă înainte, un viitor plin de speranță. Pentru cre°tini, problemele sunt doar temporare, iar binecuvântările sunt întotdeauna ve°nice (în contrast cu necre°-tinii, ale căror binecuvântări sunt temporare °i ale căror probleme sunt ve°nice). Pentru copilul lui Dumnezeu, văile nu țin la ne°fâr°it °i drumul care îi stă înainte este întotdeauna luminos, la fel de luminos ca promisiunile Sale. Pe hărțile Sale nu există fundături, în voia Sa nu sunt cărări neclare, nici drumuri închise în călăuzirea Sa.[18]

Pavel vorbe°te despre „părăsirea trupului acesta, ca să fim acasă la Domnul" (2 Cor. 5:8). După cum a observat James M. Campbell, moartea este o poartă de ie°ire, iar cerul este o intrare. Dar cele două sunt atât de apropiate încât una se deschide în timp ce cealaltă se închide. Atunci când cineva spune că o persoană pe moarte „stă la porțile morții", altcineva ar putea spune că „stă la porțile cerului". De fapt, ambii au dreptate.[19]

MOARTEA ESTE O UMBRĂ, NU O REALITATE

Valea umbrei morţii.
PSALMUL 23:4

Când eram adolescent, tatăl meu păstorea o biserică din Toledo, Ohio. În timpul celor 11 ani în care a fost pastor acolo, biserica s-a mutat pe o proprietate care fusese odată o vilă luxoasă. Vila a fost recondiționată, la un capăt al ei s-a construit o sală °i ea a devenit noua noastră biserică.

În spatele vilei era un garaj imens în care intrau zece maşini. Casa parohială era la etajul al doilea, unde fuseseră înainte apartamentele slugilor. Una dintre sarcinile mele zilnice era să duc gunoiul la containerele situate în afara garajului. Când aşteptam până după lăsarea întunericului ca să-mi îndeplinesc sarcina, trebuia să duc gunoiul prin garajul inferator şi slab luminat. Noaptea era un loc rău prevestitor, plin cu umbre ciudate care păreau să ascundă orori de neînchipuit. În groaza mea, alergam prin aceste umbre, poate stabilind noi recorduri de viteză la ducerea gunoiului.

În orele cu lumină puteam vedea limpede că nu eram în pericol - nu apărea niciun monstru în acel garaj. Dar întunericul pare să transforme un loc, nu-i aşa? Îl denaturează. El devine o peşteră pentru imaginație. Vestea bună este că umbrele sunt doar deviații ale lumini. Ele ne pot înspăimânta, dar nu ne pot face rău.

În timp ce dr. Donald Grey Barnhouse conducea maşina întorcându-se acasă de la înmormântarea soției sale, el şi copiii erau copleşiți de durere. În timp ce se gândea la câteva cuvinte de mângâiere pe care să le spună copiilor, o furgonetă uriaşă a trecut pe lângă ei şi umbra acesteia a căzut peste maşina lor. Dr. Barnhouse a întrebat: „Copii, ați prefera să fiți călcați de un camion sau de umbra lui?"

„De umbra lui, evident", a răspuns unul dintre copii. „Nu e periculos."

„Cu 2000 de ani în urmă", a spus tatăl, „camionul L-a călcat pe Domnul Isus... pentru ca pe noi să ne calce doar umbra lui".[20]

Pentru creştin, moartea este doar o umbră. Nu mai este substanța reaiă a fricii noastre, ci doar o ciipă de eciipsare a iuminii. Promisiunea pe care o face Isus fiecărui credincios este următoarea: „Pentru că Eu trăiesc, °i voi veți trăi" (Ioan 14:19). Ei mai spune: „Eu sunt învierea °i viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Şi oricine trăieşte, °i crede în Mine, nu va muri niciodată" (Ioan 11:25-26).

MOARTEA ÎNSEAMNĂ SĂ FII SINGUR, DAR TU NU EŞTI NICIODATĂ SINGUR

Tu eşti cu mine.
PSALMUL 23:4

În Psaimui 23:4 se întâmpiă ceva ciudat, dar subtii. Poate că tu n-ai observat, dar un editor cu siguranță ar observa. Modui de narare se schimbă: de ia persoana a treia se trece ia persoana a doua. În primeie trei versete, se face referire ia Domnui ia persoana a treia: *„[El]* mă duce ia ape de odihnă; *„[El]* îmi înviorează sufietui; *„[El]* mă povățuieşte... din pricina Numeiui *Său."* Brusc însă, persoana a treia devine persoana a doua, şi David spune: *„Tu* eşti cu mine." Ei nu mai discută *despre* Păstor, ci începe să discute *cu* Ei. E ca şi cum psaimistui discută despre Dumnezeu şi apoi în mijiocui umbreior îşi dă seama că Dumnezeu este exact acoio: „Nu mă tem de nici un rău, căci Tu eşti cu mine." Un eseu se transformă într-o conversație intimă.

Totui capătă sens dacă ai trecut vreodată prin această vaie. Te gândeşti ia Dumnezeu şi brusc te trezeşti prins într-o discuție cu Ei. Prezența Lui îți schimbă dintr-odată firui gândirii. De-a iungui aniior am vorbit muitor oameni ce căiătoreau pe ceie mai întunecate drumuri pe care au mers vreodată şi adesea mi-au spus că n-au fost niciodată mai conştienți de prezența Păstoruiui ca atunci când au trecut prin această vaie a umbreior.

Corrie ten Boom a dat întâmpiător peste un prieten vechi care era în oraş doar în ziua aceea. Aşa că nu şi-au pierdut timpui cu discuții superficiaie, ci au avut o discuție importantă. Corrie i-a întrebat: „Ți-e teamă de moarte?"

Prietenui ei a recunoscut că îi era teamă. Corrie a fost surprinsă, ştiind că ei avea o credință profundă în Dumnezeu. L-a întrebat: „De ce ți-e teamă? Eşti credincios de când te ştiu. Cu siguranță ştii că Isus nu te va iăsa singur nicio ciipă."

El i-a explicat că îi era teamă deoarece moartea era ceva necunoscut; nu °tia la ce să se a°tepte. A°a că au început să discute despre Isus °i despre faptul că °i pentru Isus moartea a fost ceva necunoscut atunci când a mers la cruce. Nu mai trecuse până atunci prin experiența morții. Cu siguranță că °i El a trebuit să se confrunte cu moartea. Dar acum Isus °tie totul despre moarte, deoarece a trecut pe acolo. El a învins-o. Şi ne-a promis că niciodată nu ne va lăsa, nici nu ne va părăsi. El spune că va fi cu noi în toate zilele °i călătoria prin moarte nu este o excepție.

Bătrânul a zâmbit °i I-a mulțumit lui Dumnezeu pentru cuvintele ei de încurajare.[21]

Am consiliat mulți oameni în timp ce stăteau în sala de a°teptare a văii umbrei morții °i aceste experiențe mi-au dovedit că Dumnezeu Î°i face cunoscută prezența atunci când oamenii trec printr-un astfel de loc. El îi apucă de mână, le °opte°te cuvinte de mângâiere °i le face promisiuni. Procedează a°a nu doar pentru cei care

sunt pe moarte, ci °i pentru cei care se întristează din cauza lor. Şi ei trec prin vale °i Dumnezeu îi apucă °i pe ei de mână.

Biblia este plină de promisiuni mângâietoare precum următoarele:

> Dumnezeu este adăpostul °i sprijinul nostru, un ajutor, care nu lipse°te niciodată în nevoi. De aceea nu ne temem, chiar dacă s-ar zgudui pământul °i s-ar clătina munţii în inima mărilor.
> PSALMUL 46:1-2

> El Însu°i a zis: „Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi."
> EVREI 13:5

> Iată că nici chiar întunericul nu este întunecos pentru Tine; ci noaptea străluce°te ca ziua °i întunericul ca lumina.
> PSALMUL 139:12

Nu trebuie să mergem singuri pe acest drum. Păstorul vine alături de noi °i, când ajungem la poartă, îngerii sunt acolo ca să ne însoţească °i să ne conducă prin minunatele surprize care ne aşteaptă.

Viaţa aceasta pare a fi o viaţă „adevărată", dar ea este doar o prefaţă, şi nu am văzut încă primul capitol. După cum s-a exprimat compozitorul maghiar Franz Liszt în introducerea la simfonia lui *Les Preludes:* „Ce altceva e viaţa noastră decât o serie de preludii la Imnul necunoscut, prima °i solemna notă care este intonată de Moarte?"[22] Noi credem că povestirea se încheie cu moartea, dar adevărul este că moartea este doar începutul. Biblia ne asigură că ceea ce urmează este prea minunat ca să putem înţelege acum.

În seria de şapte cărţi ce compun *Cronicile din Narnia* scrise de C. S. Lewis, patru copii explorează o altă lume, condusă de leul Aslan. În primele şase cărţi, Aslan îi trimite înapoi acasă după fiecare aventură. Când ultima carte se apropie de sfârşit, copiii se trezesc într-o Narnia mult mai minunată şi nu mai doresc să plece. Lumea lor păleşte în comparaţie cu aceasta. Dar Aslan are o surpriză. El le spune că de data aceasta accidentul feroviar care i-a adus în Narnia a fost unul adevărat şi că, în termeni pământeşti, ei au murit şi şi-au părăsit definitiv lumea. „Timpul a trecut", spune Aslan. „Sărbătoarea a început. Visul s-a sfârşit. Aceasta este dimineaţa."

Măreţul leu începe apoi să transforme totul - ca în aventurile de care au parte copiii - în ceva ce este prea minunat ca să poată fi exprimat în cuvinte. Vieţile lor de pe pământ şi în vechea Narnia au fost doar „coperta şi pagina de titlu", şi acum ei încep cu adevărat primul capitol al adevăratei povestiri. Este o povestire pe care „nimeni de pe pământ n-a citit-o: care continuă la nesfârşit şi în care fiecare capitol este mai bun decât cel dinainte".[23]

Născut în 1800, cu un secol înainte de Lewis, John Todd a văzut şi el însemnătatea şi speranţa morţii. Todd era un băiat din Vermont care la vârsta de şase ani şi-a pierdut ambii părinţi. Şi-a pierdut şi fraţii şi surorile, când ei au fost împărţiţi între rude. John a fost luat de o mătuşă binevoitoare. A locuit cu ea 15 ani, apoi a plecat să studieze pentru a deveni pastor. Anii au trecut şi el a ajuns un pastor dedicat. Într-o zi, a primit o scrisoare de la mătuşa care l-a crescut. Aceasta era pe moarte şi avea aceleaşi întrebări pe care ni le punem cu toţii: „Ce mă aşteaptă în moarte?
Este acesta sfârşituI?" John îi putea simţi îngrijorarea în fiecare rând pe care I-a scris.

John îşi iubea mătuşa şi s-a aşezat jos ca să-i răspundă Ia scrisoare. A început povestind despre un băieţeI de şase ani care aştepta sosirea femeii ce avea să-i devină mamă:

> Încă îmi amintesc dezamăgirea pe care am trăit-o când, în Ioc de a veni tu personaI după mine, I-ai trimis pe sIujitoruI tău, Caesar, să mă aducă.
>
> Îmi amintesc Iacrimile şi neIinişteа în timp ce, aşezat pe caIuI tău şi ţinându-mă strâns de Caesar, am mers Ia noua mea casă. Înainte de a termina călătoria, s-a lăsat noaptea şi m-am simţit singur şi mi-a fost teamă.
>
> L-am întrebat pe Caesar: „Crezi că mătuşa se va cuIca înainte de a ajunge noi acoIo?"
>
> „O, nu", a răspuns eI Iiniştindu-mă. „Va sta trează ca să te aştepte. Când vom ieşi din pădurea aceasta, îi vom vedea Iumânarea străIucind Ia fereastră."
>
> Imediat am ajuns Ia Iuminiş şi de acoIo ţi-am văzut Iumânarea. Îmi amintesc că aşteptai Ia uşă, că m-ai îmbrăţişat - pe mine, un băieţeI obosit şi tuIburat. În inima ta ardea un foc mare, iar pe sobă era o supă fierbinte. După ce am mâncat, m-ai dus în noua mea cameră, mi-ai ascuItat rugăciu- niIe şi apoi ai stat Iângă mine până când am adormit.
>
> Curând Dumnezeu va trimite îngerii Săi după tine ca să te ducă Ia noua ta casă. Nu-ţi fie teamă de invitaţie, de că- lătoria aceasta ciudată sau de mesageruI întunecat aI morţii. Poţi să fii sigură că Dumnezeu va face Ia feI de muIt pentru tine cât ai făcut tu pentru mine cu muIţi ani în urmă. La

sfârşituI drumuIui vei găsi dragoste, vei fi bine primită şi vei fi în siguranţă în braţeIe protectoare aIe Iui Dumnezeu.[24]

John Todd i-a prezentat mătuşii saIe o imagine a noii vieţi cum nu se poate mai frumoasă. Dar te pot asigura că ea păIeşte în comparaţie cu frumuseţea şi bucuria extraordinară care ne va aştepta atunci când, în ceIe din urmă, vom închide această poartă şi o vom deschide pe cea nouă în prezenţa Iui Dumnezeu.

CAPITOLUL 10

MOARTEA: TEAMA DE MOARTE

DUMNEZEIREA: *Teama de Dumnezeu*

Domnul iubeşte pe cei ce se tem de El. PSALMUL 147:11

In cartea lui C. S. Lewis, *Jilţul de argint,* şcolăriţa Jill se trezeşte singură şi foarte însetată într-o pădure necunoscută. Nu ştie nimic despre Aslan, personajul care-L întruchipează pe Cristos în aceste povestiri, dar când dă peste un pârâu îl vede pe leul uriaş stând între ea şi apă. Cu toate că setea îi este copleşitoare, Jill rămâne îngrozită pe loc, prea speriată pentru a înainta sau a fugi.

„Dacă ţi-e sete, vino şi bea", îi spune Leul.

Jill, speriată că va fi mâncată, nu se mişcă. Îi spune: „Promiţi că n-ai să-mi faci nimic, dacă merg să beau?"

„Eu nu promit nimic", îi răspunde Leul.

„Nu îndrăznesc să vin şi să beau", răspunde Jill.

„În cazul acesta, vei muri de sete", îi zice Leul.

Jill spune că va găsi un alt pârâu, dar Leul îi răspunde: „Nu există alt pârâu."[1]

În toată Biblia, oamenii lui Dumnezeu sunt îndemnaţi să se teamă de Domnul. Teama aceasta ar trebui oare echivalată cu cea a lui Jill - aceea a unui copil care tremură cu groază în faţa unei fiinţe atotputernice care te constrânge să iei unele decizi dificile °i care poate face orice oricui °i oricând?

Harold S. Kushner, bine cunoscutul rabin °i autor al cărţii *When Bad Things Happen to Good People,* pare să pună semnul de egalitate între teama de Dumnezeu °i acest gen de groază. Prin urmare lui nu-i place ideea fricii de Domnul. În cartea sa apărută în 2009 *Conquering Death: Living Boldly in an Uncertain World,* el scrie:

> Dacă există o expresie pe care a° vrea s-o elimin din discursul teologic, aceasta este „frica de Domnul". Nu am o părere prea bună despre o religie care încearcă să-şi controleze adepţii înspăimântându-i. Când în Biblie apare expresia „frica de Domnul", eu nu cred că ea se referă la frica de Dumnezeu. Eu o văd ca referindu-se la acel sentiment de reverenţă care ne copleşeşte atunci când contemplăm măreţia lui Dumnezeu.[2]

Eu îl apreciez pe rabinul Kushner. Îi consider cărţile interesante şi provocatoare. Însă referitor la acest subiect, sunt în total dezacord cu el. Cred că aceste afirmaţii privitoare la frica de Domnul conţin două greşeli.

În primul rând, Kushner pare să creadă că noi discutăm prea mult despre frica de Domnul, îndepărtându-i pe oameni din biserici şi sinagogi cu această idee „medievală". Dar eu aş îndrăzni să afirm că tocmai opusul e adevărat. Teama de Domnul a lipsit din orice discurs teologic pe care l-am ascultat recent. Eu aş considera că *lipsa* acestei teme contribuie la haosul în care coboară rapid această lume.

În cartea sa *The Secret of the Lord,* Charles Crismier susţine tocmai această idee. El subliniază că anii '60 au reprezentat perioada în care „frica de Domnul" a început să-i stânjenească pe oameni. Expresia era obişnuită şi laudativă, dar azi ideea pare a fi aproape de neînţeles pentru cultura noastră. În prezent e mai probabil ca expresia să fie ridiculizată decât respectată.[3]

A. W. Tozer, un pastor remarcabil din secolul XX, se plânge şi el de această schimbare culturală. El observă:

Încrederea în sine a creştinilor moderni, frivolitatea elementară prezentă în atât de multe din întâlnirile noastre religioase, şocanta lipsă de respect manifestată faţă de Persoana lui Dumnezeu sunt dovezi suficiente ale adâncii orbiri a inimii. Mulţi se numesc creştini, vorbesc mult despre Dumnezeu şi uneori chiar I se roagă, dar evident, nu-L cunosc. „Frica de Domnul este un izvor de viaţă", dar această teamă vindecătoare se găseşte foarte rar azi printre creştini.[4]

Distanţa de 50 de ani dintre scrierile lui A. W. Tozer în 1961 şi Charles Crismier în 2011, ambii plângându-se de pierderea fricii de Domnul, arată că rabinul Kushner nu trebuie să fie deloc îngrijorat de exagerarea acestei temeri. N-o putem folosi în exces din moment ce această generaţie nici măcar n-o cunoaşte.

Eu cred că a doua greşeală a rabinului constă în definiţia restrictivă pe care o dă termenului *teamă.* Majoritatea oamenilor vor fi de acord că frica de Domnul include teamă şi uimire, dar ea înseamnă mai mult ca atât. Când vom analiza situaţiile în care apare această expresie în Biblie, probabil că vei fi uimit să descoperi cât de adânc întipărit este acest concept în întreaga Scriptură. Cred că vei fi de acord că definiţia trece cu mult dincolo de emoţie sau reverenţă.

Îmi dau seama că rabinul Kushner nu este un urmaş al lui Cristos; astfel nu ne putem aştepta ca el să se uite în Noul Testament când îşi dezvoltă ideile. Dar aceia dintre noi care suntem credincioşi putem citi cartea Evrei - poate cea mai „evreiască" dintre scrisorile Noului Testament - ca o referinţă riguroasă care ne prezintă frica de Domnul ca ceva mai mult decât doar reverenţă.

Acelaşi Dumnezeu care ne invită să venim cu îndrăzneală în prezenţa Sa (Evr. 4:16; 10:19) Se aşteaptă ca noi „să aducem astfel lui Dumnezeu o închinare plăcută, *cu evlavie şi cu frică;* fiindcă Dumnezeul nostru este «un foc mistuitor»" (Evr. 12:28-29, italicele aparţin autorului).

Ca unul care locuiesc în California de Sud şi am văzut personal incendii distrugătoare, pot spune că frica este o descriere potrivită a emoţiei pe care le provoacă ele. Dar oare ele ne provoacă °i sentimente de reverenţă? Da - oricine este copleşit de flăcările care se ridică la zeci de metri în aer şi nimicesc totul în calea lor. Dar oare această reverenţă ne determină pe mine °i pe vecinul meu să fugim °i să ne adăpostim atunci când se dezlănţuie incendiul? Nu, ci teama de a muri arşi de flăcări - nu deoarece focul are intenţia să ne rănească, ci pentru că focul este de aşa natură încât ne răneşte dacă nu-i acordăm consideraţie. Prin urmare, atunci când autorul cărţii Evrei spune că „Dumnezeul nostru este un foc mistuitor", nu sunt surprins să citesc că ar trebui să-L slujesc „cu frică". Da, Dumnezeu inspiră un respect copleşitor. Dar aşa cum focul se comportă conform naturii sale, la fel face şi Dumnezeu. El acţionează conform voii Lui providenţiale pentru lumea Sa, şi ar fi bine să ne aliniem la această voie ca nu cumva să fim arşi.

DOUĂ CĂI DE A TE TEME DE DOMNUL

Referinţele biblice ale fricii de Domnul se încadrează în două categorii distincte. Prima este groaza copleşitoare, iar a doua este dedicarea plină de uimire. Să analizăm semnificaţia acestor două expresii.

Groaza copleşitoare

Expresia *groază copleşitoare* pare să indice ceva ce trebuie mai degrabă evitat decât acceptat. Îmi dau seama că uneori m-am făcut vinovat de evitarea subiectului din cauză că este aşa de uşor să accentuezi dragostea lui Dumnezeu şi faptul că Isus este prietenul păcătoşilor. Dar aceasta este doar o parte a ecuaţiei. Dacă nu echilibrăm perspectiva, vom ajunge la ideea că „nu trebuie să ne fie teamă de bunul nostru amic Dumnezeu".[5]

Prin urmare, când apelăm la Biblie ca să ne ajustăm perspectiva, descoperim oare că *teama* este doar un sinonim pentru *reverenţă?* De fapt, nu este. În Geneza, unde termenul teamă apare pentru prima dată în Biblie, citim că după ce Adam şi Eva au mâncat din fructul oprit, Dumnezeu Se plimba prin Grădină. După câte se pare, Dumnezeu avea obiceiul de a Se bucura de părtăşie cu ei „în grădină în răcoarea dimineţii" (Gen. 3:8). După ce Adam °i Eva au păcătuit, când Dumnezeu S-a apropiat, Adam s-a ascuns de prezenţa lui Dumnezeu. El explică: „Ţi-am auzit glasul în grădină; °i mi-a fost frică, pentru că eram gol °i m-am ascuns" (Gen. 3:10).

Te asigur că în clipa aceea Adam a simţit mai mult decât doar reverenţă faţă de Creatorul Său. I-a fost extrem de teamă - exact aşa cum ar fi trebuit să-i fie. Dumnezeu îl avertizase că dacă va mânca din pomul oprit, va muri (Gen. 3:3).

Autorul creştin şi profesorul de filozofie Peter Kreeft explică:

> Groaza este o legătură, oricât de primitivă ar fi, între noi şi Dumnezeu. Trebuie să existe, deoarece noi ne naştem păcătoşi şi eul nostru păcătos este în mod natural şi pe bună dreptate îngrozit de bunătatea lui Dumnezeu, care este inamicul păcatului.[6]

Câteva capitole după incidentul din Geneza 3, găsim pentru prima dată expresia frica *de Domnul*. Geneza 20 ne vorbeşte despre cea de-a doua minciună a lui Avraam cu privire la soţia sa, Sara. În ambele situaţii el a susţinut că Sara era sora lui. Problema este că se află printre nişte oameni periculoşi şi are o soţie frumoasă. Crede că e posibil ca regele Abimelec să-l omoare ca s-o ia pe Sara în haremul său. Aşa că Avraam minte, sperând să-şi scape pielea cu această minciună.

Sara scapă nevătămată doar pentru că Dumnezeu i se arată lui Abimelec într-un vis şi îi dezvăluie adevărata ei identitate. Abimelec este furios; vrea ca Avraam să-i explice de ce l-a mințit. *De ce, Avraame?* Avraam îi răspunde: „Îmi ziceam că, fără îndoială, nu-i nici o frică de Dumnezeu în ţara aceasta" (Gen. 20:11).

Nu ne este teamă de ceea ce nu cunoaştem. De aceea copiii ating sobele fierbinți. Oamenii care trăiesc fără Dumnezeu nu se tem de El, prin urmare nu ezită să se comporte imoral. În Romani 3, Pavel ne vorbeşte pe larg despre oamenii păcătoşi, iar în versetul 11 concluzionează citând Psalmul 36:1: „Nu este frică de Dumnezeu înaintea ochilor [lor]."

Dar cei care-L cunosc pe Dumnezeu se tem de El. Această teamă li se pare copleşitoare, aşa încât nu pot sta în picioare în prezența Sa. Citim că:

- Avraam „s-a aruncat cu faţa la pământ" (Gen. 17:3).
- Moise „şi-a ascuns faţa, căci se temea să privească pe Dumnezeu" (Ex. 3:6).
- Balaam „s-a plecat, şi s-a aruncat cu faţa la pământ" (Num. 22:31).
- Iosua „s-a aruncat cu faţa la pământ, s-a închinat" (los. 5:14).
- Ghedeon şi Manoah au început să țipe, speriați că vor muri (Jud. 6:22-23; 13:20-22). Isaia a crezut că era pierdut (Is. 6:5).
- Ezechiel a căzut cu faţa la pământ (Ezec. 1:28).
- Daniel s-a simțit ca un om care şi-a pierdut orice putere (Dan. 10:8).
- Cei trei ucenici care au văzut cum faţa lui Isus strălucea ca soarele „au căzut cu feţele la pământ, şi s-au înspăimântat foarte tare" (Mat. 17:6).
- Saul din Tars a căzut la pământ şi a rămas orb (Fapte 9:4-9; 22:11).

Mulți creştini par să creadă azi că Întruparea a eliminat nevoia de a ne teme de Domnul. În Isus, Dumnezeu a venit pe pământ în formă de om, oferindu-ne un Dumnezeu accesibil, Unul pe care- L putem iubi şi faţă de care ne putem raporta ca la un prieten. Aceia care adoptă această mentalitate ca reprezentând întregul adevăr Îl prezintă adesea pe Isus ca o Persoană amabilă, plină de compasiune şi iubitoare. El a avut (şi are) toate aceste calități, dar imaginea nu este completă. Să nu uităm că Isus a luat un bici şi a scos afară din Templu o grămadă de neguțători necinstiți. Poți fi sigur că oamenii din preajma Lui au simțit teamă. Mai târziu, conducătorii evrei au venit să-L aresteze pe Domnul nostru, spunând că Îl caută pe Isus din Nazaret. „Când Isus le-a zis: «Eu sunt», ei s-au dat înapoi şi au căzut jos la pământ" (Ioan 18:6). Poți fi sigur că şi aceşti bărbați au simțit teamă.

În cartea Apocalipsa suntem martori la unele dintre cele mai terifiante descrieri ale Domnului nostru. De exemplu, atunci când Ioan l-a văzut pe Cristos înviat, a căzut la picioarele Sale ca mort (Apoc. 1:17) Acesta n-a fost un act voluntar de închinare, ci o reacție instinctivă de teamă. Chiar dacă Ioan L-a cunoscut personal pe Isus °i °i-a lăsat capul pe pieptul Său (Ioan 13:25), nu ne surprinde faptul că el a căzut la picioarele lui Isus ca mort. Era copleşit de măreția Fiului glorificat.

Apostolul Petru ne oferă ceea ce este, poate, motivul fundamental pentru teama noastră de Domnul. După o noapte în care n-a prins nimic, Petru era descurajat. Apoi Isus a săvârşit o minune şi dintr-odată plasele lui Petru s-au umplut de peşti. „Când a văzut Simon Petru lucrul acesta, s-a aruncat la genunchii lui Isus, şi I-a zis: «Doamne, pleacă de la mine, căci sunt un om păcătos»" (Luca 5:8). Teama şi groaza sunt reacții fireşti ale omului imperfect, mutilat, întinat şi neputincios față de perfecțiune, frumusețe, curăție şi putere.

Eu cred că noi nu mai realizăm cât de mult ne desparte păcatul nostru de Dumnezeu. Ca urmare a păcatului, ne spune Pavel în Romani 5, noi de fapt am devenit duşmani ai lui Dumnezeu. Ca păcătoşi imperfecți, mutilați, întinați şi neputincioşi, nu ne putem imagina cum e să stai - sau, mai exact, să încerci să stai - în prezența solemnă a celei mai frumoase, mai curate şi mai puternice Ființe din Univers. E ca şi cum ai avea un corp deformat, îmbătrânit şi cu defecte şi ar trebui să stai gol în faţa celei mai frumoase persoane care există.

Acesta, cred eu, este sentimentul care l-a copleşit pe Petru în ziua aceea în barca lui de pescuit. Chiar dacă el Îl iubea mult pe Isus şi ştia că şi Isus îl iubea pe el şi avea cele mai bune intenții pentru el, frica şi groaza lui Petru au izvorât din înțelegerea enormei diferențe dintre păcătoşenia sa şi perfecțiunea lui Isus.

Profetul Isaia se exprimă astfel:

Sfinţiţi însă pe Domnul oştirilor.
De El să vă temeţi
şi să vă înfricoşaţi.
ISAIA 8:13

Dedicarea plina de uimire

Dacă teama °i groaza sunt reacţii potrivite faţă de Dumnezeu, cum împăcăm asta cu afirmaţia plină de încredere a lui Pavel din Romani 8:1: „Acum, deci, nu este nici o osândire pentru cei ce sunt în Cristos Isus." În calitate de credincioşi în Cristos, ştim că putem trăi fără să ne temem de mânia lui Dumnezeu. Aceasta este o asigurare gravată în veşnicie.

DE CE ŢI-E TEAMĂ?

Ajungem la o întrebare importantă. Dacă Cristos a îndepărtat nevoia de a ne teme de mânia lui Dumnezeu, oare mai trebuie să ne temem de Dumnezeu? Pavel răspunde spunându-ne că această teamă îşi are totuşi locul ei. El îi învaţă pe prietenii săi din Filipi să-şi ducă „până la capăt mântuirea, cu frică şi cutremur" (Fil. 2:12). De asemenea, Petru susţine rolul fricii atunci când îi îndeamnă „purtaţi-vă cu frică în timpul pribegiei voastre" (1 Pet. 1:17). Dacă harul Său îndepărtează consecinţele mâniei Sale, de ce ar trebui să ne mai temem de Dumnezeu?

Explicaţia o găsim în cel de-al doilea concept biblic cu privire la teamă. Pentru urmaşii lui Isus Cristos, această înţelegere este foarte semnificativă pentru trăirea zilnică. Ne temem de Dumnezeu onorându-L, venerându-L şi iubindu-L. Măreţia şi maiestatea Sa ne provoacă un sentiment copleşitor de teamă care nu se focalizează doar pe mânia şi judecata Sa, ci şi pe gloria Sa transcendentă, care nu se compară cu nimic altceva din lumea aceasta. Ne lasă fără cuvinte.

Dar, stai puţin - nu aceasta este poziţia rabinului Kushner cu care nu am fost de acord la începutul acestui capitol?

Nu. Rabinul Kushner respinge fără ezitare nevoia de a ne teme de puterea şi judecata lui Dumnezeu, în timp ce eu susţin că această teamă reprezintă o bază sănătoasă pentru toate celelalte forme de teamă (cum ar fi reverenţa şi respectul) pe care le avem faţă de Dumnezeu. Omnipotenţa lui Dumnezeu, sfinţenia Lui mistuitoare şi dreptul Său de a judeca Îl fac vrednic să fie de temut. Dar când adaugi la aceste trăsături de caracter pe acelea care sunt mai calde şi mai atrăgătoare după standardele omeneşti - dragostea, compasiunea, harul, îndurarea şi răbdarea Sa - rămânem uimiţi în faţa caracterului Său care ne este revelat.

Deşi avea tot dreptul să judece rasa umană, în îndurarea Lui uimitoare El L-a trimis pe propriul Său Fiu să sufere pedeapsa pentru noi. Prin urmare a ne teme doar de puterea lui Dumnezeu cu tremur şi groază fără a ne teme (sau a respecta) dragostea Sa uimitoare este un răspuns incomplet care ne reduce experimentarea Lui şi bucuria noastră în El. Pastorul şi comentatorul Sinclair Ferguson descrie această teamă ca „acel amestec indescriptibil de reverenţă, teamă, plăcere, bucurie şi adorare care ne umple inimile atunci când pricepem cine este El şi ce a făcut El pentru noi".[7]

Ca de obicei, A. W. Tozer are tocmai cuvintele potrivite pentru a descrie această teamă: „Eu cred că teama reverenţioasă de Dumnezeu amestecată cu dragoste, fascinaţie, admiraţie şi devoţiune este cea mai plăcută stare şi cea mai împlinitoare emoţie pe care o poate experimenta sufletul omului."[8]

Conform teologului John Murray, „frica de Domnul... este teama care ne obligă la veneraţie şi iubire. Este teama care constă în adorare, reverenţă, cinste şi închinare, toate acestea la cel mai înalt nivel practic. Este reflectarea în conştiinţa noastră a măreţiei şi sfinţeniei transcendente a lui Dumnezeu."[9]

Când ne temem cu adevărat de Dumnezeu, teama noastră de alte lucruri şi de alţi oameni începe să scadă. Temerile mari fac ca temerile mici să dispară. Ne putem trăi zilele îngrijorându-ne de o mulţime de provocări zilnice, dar atunci când cuvântul *cancer* apare în aceeaşi propoziţie cu numele nostru, toate îngrijorările noastre zilnice dispar în norul unei frici mai mari. Desigur, Dumnezeu nu este o forţă răuvoitoare precum cancerul. Asta înseamnă că atunci când temerile noastre mai mici sunt absorbite de frica de El, viţele noastre capătă siguranţă în loc să fie slăbite de groaza unui viitor nesigur.

Dumnezeu este cea mai mare teamă dintre toate. De fapt, în Geneza 31, se face referire de două ori la Dumnezeu ca „Teamă": „Dacă n-aş fi avut cu mine pe Dumnezeul tatălui meu, pe Dumnezeul lui Avraam, pe Acela de care se teme Isaac... Iacov a jurat pe Acela de care se temea Isaac" (versetele 42, 53). „Teama" este aici o figură de stil în care emoţia este privită ca o persoană - în cazul de faţă, Dumnezeu.

Când temerile noastre sunt mai importante decât Dumnezeu, dăm de probleme. Asta li s-a întâmplat evreilor care au trăit în timpul lui Isaia. Ascultaţi cuvintele lui Dumnezeu pentru ei:

Şi de cine te sfiai, de cine te temeai, de nu Mi-ai fost credincioasă, de nu ţi-ai adus aminte, °i nu ţi-a păsat de Mine? Şi Eu tac, °i încă de multă vreme: de aceea nu te temi tu de Mine. ISAIA 57:11

Pierzându-°i frica de Domnul, naţiunii lui Iuda a ajuns să-i fie teamă în mod nejustificat de zeii păgâni. Ei nu mai simţeau o „dedicare plină de uimire", deoarece îşi pierduseră sentimentul de mirare la adresa identităţii lui Dumnezeu.

Vance Havner ne arată cât de uşor putem cădea şi noi în greşeala celor din Iuda:

> Este uşor să-ţi pierzi sentimentul de uimire. Duhul acestui veac este împotriva noastră. Nelegiuirea abundă şi iubirea multora se răceşte. Ştim prea bine lucrul acesta. Am încercat toate senzaţiile. Mare parte din activitatea religioasă de azi şi-a pierdut sentimentul de uimire. Purtăm discuţii profesioniste despre oameni, metode şi mişcări, dar nu mai jubilăm la vestea minunată că Cristos a murit şi a înviat.[10]

Ravi Zacharias a spus: „Cu cât îmbătrâneşti mai mult, cu atât inimii tale îi este mai greu să se umple de uimire şi doar Dumnezeu este suficient de mare ca să facă lucrul acesta."[11] Indiferent ce vârstă ai, toţi avem nevoie de dedicare plină de uimire, un element captivat pe care îl găsim în frica de Domnul.

DE CE AR TREBUI SĂ NE TEMEM DE DUMNEZEU

Am spus că cele două forme pe care le ia teama de Dumnezeu sunt groaza copleşitoare şi dedicarea plină de uimire. Acum vreau să combin aceste două forme într-un model unificator punând întrebarea de ce. De ce trebuie să ne temem de Domnul? Ne vom uita la trei motive: pentru ceea ce este El, pentru ceea ce a făcut El °i pentru ceea ce continuă să facă azi.

Trebuie să ne temem de Dumnezeu pentru ceea ce este El Însăşi natura lui Dumnezeu - măreţia Lui neegalată, splendoarea Lui fără egal, frumuseţea Lui nemăsurată - ar trebui să ne determine să ne temem de El. Nu mai există nimeni ca El °i acesta este principalul motiv pentru care ar trebui ca El să ne inspire venerație. Autorul Psalmului 89 întreabă: „Căci, în cer, cine se poate asemăna cu Domnul? Cine este ca Tine între fiii lui Dumnezeu?" Răspunsul sugerat de psalmist este „nimeni", asta însemnând că Dumnezeu trebuie să fie „de temut pentru toţi cei ce stau în jurul Lui" (versetele 6-7).

Profetul Ieremia a considerat acest adevăr ca o premisă °i a tras o concluzie logică: din moment ce nu există nimeni ca Dumnezeu, toţi oamenii ar trebui să se teamă de El - cu alte cuvinte, teme-te de puterea Sa °i dedică-te Persoanei Sale (Ier. 10:6-7). După cum explică Peter Kreeft: „«Frica de Domnul» este ceva ce-°i dobândeşte caracterul specific de la obiectul ei, de la Domnul. Este venerație, închinare, uimire, adorare absolută."[12] Se cuvine să ne temem de Domnul pur °i simplu pentru ceea ce este El.

Trebuie să ne temem de Dumnezeu pentru ceea ce a făcut El Când ne temem de Dumnezeu pentru ceea ce este El, nu va trece mult până ne vom teme de El pentru ceea ce a făcut.

Când evreii au fost eliberaţi din robia egipteană, ei au „văzut mâna puternică pe care o îndreptase Domnul împotriva egiptenilor. Şi poporul s-a temut de Domnul °i a crezut în Domnul °i în robul Său Moise" (Ex. 14:31). Împreună cu Moise, au cântat un cântec de închinare °i de mulţumire:

> Cine este ca Tine între dumnezei, Doamne?
> Cine este ca Tine minunat în sfinţenie,
> Bogat în fapte de laudă °i făcător de minuni?
> EXODUL 15:11

Poate că cea mai impresionantă demonstrare a lucrării lui Dumnezeu din istorie este creaţia însăşi. Psalmistul ne aminteşte că lumea creată ne oferă motive suplimentare să ne temem de Domnul pentru ceea ce a făcut El:

> Cerurile au fost făcute prin Cuvântul Domnului,
> şi toată oştirea lor prin suflarea gurii Lui.
> El îngrămădeşte apele mării într-un morman,
> şi pune adâncurile în cămări.
> Tot pământul să se teamă de Domnul!
> Toţi locuitorii lumii să tremure înaintea Lui!
> Căci El zice, şi se face;
> porunceşte şi ce porunceşte ia fiinţă.
> PSALMUL 33:6-9

Peste tot în jurul nostru vedem dovezi ale puterii lui Dumnezeu în creaţie. Paul Thigpen a scris despre ce a experimentat atunci când a admirat pentru prima dată Cascada Niagara. Era copleşit de mărimea colosală a acestei minunăţii naturale - de energia dezlănţuită şi de zgomotul asurzitor al apelor care cădeau şi se

zdrobeau de stâncile de jos. De ce a simțit o asemenea teamă? Era bine protejat de orice posibilitate de a cădea. În plan rațional, ştia că era în deplină siguranță. Totuşi inima îi bătea cu putere. Nu reuşea să nu se gândească ce i s-ar putea întâmpla dacă trupul său ar fi luat şi aruncat jos de puhoiul de ape. Ar fi zdrobit, distrus. Imaginația sa îi alunga orice gând din minte, în afară de teama copleşitoare pe care i-o evoca acea cascadă.

Şi totuşi Niagara nu ar intra în primele zece creații impresionante ale lui Dumnezeu. Acele grămezi de ape care cad reprezintă mai puțin decât un strop într-o găleată în comparație cu galaxiile pe care le-a împrăştiat El în tot universul. Thigpen se întreabă:

> Cu cât mai mult ar trebui ca inimile noastre să bată de teamă în prezența Sa? Suntem doar fire de nisip pe țărmul infinității Sale, secunde trecătoare în veşnicia Sa. El este cu mult mai măreț ca toată măreția la care am fost martori, mult mai puternic ca toate puterile pe care le-am întâlnit, cu mult mai inteligent ca toate mințile strălucite pe care le-am cunoscut sau de care am aflat.[13]

Da, suntem răscumpărați °i mântuiți în Cristos. Dacă-L avem pe Dumnezeu, stăm pe o temelie sigură, ca un om care stă pe o stâncă °i priveşte Niagara. Totuşi teama noastră de puterea Sa este cu totul potrivită. Dacă mintea noastră este conştientă că mâna Sa a creat universul, reverența plină de teamă față de ceea ce a făcut El este singurul răspuns firesc.

Trebuie să ne temem de Dumnezeu pentru ceea ce face El Evreii au experimentat personal ceea ce făcea Dumnezeu atunci când şi-au aşezat tabăra în fața Muntelui Sinai ca să primească Legea. Au auzit tunetele care bubuiau. Au văzut fulgerele care spintecau cerul. Trompetele trâmbițau un sunet misterios, în timp ce fumul se ridica din munte spre cer.

Tu cum ai fi reacționat? Oamenii, tremurând de teamă, erau îngroziți de ceea ce făcea Dumnezeu. I-au cerut lui Moise să urce pe munte, să vorbească cu Dumnezeu şi să le aducă Cuvântul Său. Erau convinşi că a auzi glasul unui Dumnezeu care are o astfel de putere ar fi însemnat pentru ei moarte sigură. Moise le-a răspuns: „Nu vă înspăimântați; căci Dumnezeu a venit tocmai ca să vă pună la încercare şi ca să aveți frica Lui înaintea ochilor voştri ca să nu păcătuiți" (Ex. 20:20). Cu alte cuvinte, Dumnezeu le arăta puterea Sa ca să le îndrepte atenția asupra nevoii de a-L asculta pe El şi Legea pe care urma să le-o dea.

Psalmistul spune: „Veniți şi priviți lucrările lui Dumnezeu! Ce înfricoşat este El, când lucrează asupra fiilor oamenilor!" (Ps. 66:5). Ce face El printre noi azi de ne provoacă o asemenea înfiorare sau teamă? Am putea alcătui o listă fără sfârşit, dar să ne concentrăm pe o lucrare care ne este vitală: iertarea.

Dacă te întrebi de ce ar trebui ca iertarea să ne provoace teamă, gândeşte-te la ceea ce face Dumnezeu pentru noi, în comparație cu ceea ce ar putea face. După cum spune profetul Ioel: „Întoar- ceți-vă la Domnul, Dumnezeul vostru. Căci El este milostiv şi plin de îndurare, îndelung răbdător şi bogat în bunătate, şi-I pare rău de relele pe care le trimite" (Ioel 2:13). Evident, Dumnezeu, care este perfect, Şi-ar putea revărsa mânia înverşunată asupra noastră din cauza păcatelor noastre. Dar, în schimb, El nu ne face rău. Dragostea Lui statornică pentru noi este singurul lucru care ne susține şi Îl determină să ne ofere iertarea, în loc de nimicirea pe care o merităm. După cum ne spune un alt psalm:

> Dacă ai păstra, Doamne, aducerea aminte a nelegiuirilor,
> cine ar putea sta în picioare, Doamne?
> Dar la Tine este iertare,
> ca să fii de temut.
> PSALMUL 130:3-4

Aceste versete ne îndreaptă spre 1 Ioan 1:9, un verset pe care îl iubim mult: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios şi drept, ca să ne ierte păcatele şi să ne curățească de orice nelegiuire." Această iertare şi curățire nu este ceva neînsemnat, ci este o minune care zguduie întreg universul. Ar trebui să ne zguduie, atât pe mine, cât şi pe tine.

Iertarea este o lucrare pe care o face Dumnezeu în viețile noastre chiar acum, îndepărtând păcatele noastre de la noi şi remo- delându-ne după chipul Său. Pavel spune că putem fi încredințați „că Acela care a început în [noi] această bună lucrare, o va isprăvi până în ziua lui Isus Cristos" (Fil. 1:6).

De câte ori te-ai rugat şi ți s-a acordat iertarea păcatelor tale? De multe ori, sper. Dar întrebarea mea este următoarea: Cât de multă *dedicare plină de uimire* produce iertarea în inima ta? Oare realitatea incredibilă a lucrării lui Cristos te-a mişcat vreodată până la lacrimi, sau pur şi simplu mergi înainte fără să te gândeşti la ea nici măcar o clipă? Te-ai întrebat vreodată cu teamă, precum Paul Thigpin la cascada Niagara, cum ai putea plonja în abisul lipsei de speranță şi al pierzării veşnice fără minunea iertării lui Dumnezeu?

Iertarea plină de har pe care o oferă Dumnezeu ar trebui să ne crească dedicarea față de El şi să ne adâncească smerenia ca să putem vedea chiar mai mult din măreția lui Dumnezeu. Vorbesc despre o conştientizare tot mai mare a faptului că „în El avem viața, mişcarea şi ființa" (Fapte 17:28). Fiecare suflare de-a noastră este un dar prețios al harului lui Dumnezeu care ne ține în viață. Şi pentru că ne ține în viață, Dumnezeu merită să ne temem de El - merită devoțiunea noastră veşnică.

ESTE POSIBIL SĂ-L IUBEŞTI PE DUMNEZEU ŞI ÎN ACELAŞI TIMP SĂ TE TEMI DE EL?

> În dragoste nu este frică; ci dragostea desăvârşită izgoneşte frica; pentru că frica are cu ea pedeapsa; şi cine se teme, n-a ajuns desăvârşit în dragoste.
>
> 1 IOAN 4:18

Acest verset din Noul Testament ridică o întrebare care ne nedumereşte. Este posibil să-L iubeşti pe Dumnezeu şi în acelaşi timp să te temi de El? Biblia spune că da. În mai multe locuri, Vechiul Testament ne porunceşte atât să-L iubim pe Dumnezeu, cât şi să ne temem de El. De exemplu: „Acum, Israele, ce alta cere de la tine Domnul, Dumnezeul tău, decât să te temi de Domnul, Dumnezeul tău, să umbli în toate căile Lui, să iubeşti şi să slujeşti Domnului, Dumnezeului tău, din toată inima ta şi din tot sufletul tău" (Deut. 10:12).

Acest amestec de iubire şi teamă ne captează reacția față de două atribute ale lui Dumnezeu: îndurarea şi judecata Sa. Pavel se referă la ambele în următorul pasaj din Romani: „Uită-te, deci, la bunătatea şi asprimea lui Dumnezeu: asprime față de cei ce au căzut, şi bunătate față de tine, dacă nu încetezi să rămâi în bunătatea aceasta; altmintrelea, vei fi tăiat şi tu" (Rom. 11:22).

Psalmistul nu găseşte nicio contradicție în actele simultane de iubire şi teamă. În Psalmul 118 ni se oferă următorul motiv pentru a-L iubi pe Dumnezeu: „Cei ce se tem de Domnul să zică: «Căci în veac ține îndurarea Lui!»" (versetul 4). Psalmul 76 ne arată modul în care trebuie să ne temem de Dumnezeu: „Cât de înfricoşat eşti Tu! Cine poate să-Ți stea împotrivă, când Îți izbucneşte mânia?" (versetul 7).

În cei 40 de ani de slujire, în multe situații oamenii mi-au pus întrebări cu privire la judecata lui Dumnezeu. Adesea ei spun ceva de felul următor: „Dumnezeul meu n-ar trimite niciodată pe nimeni în iad, nici n-ar pedepsi pe cineva pentru că face răul. Dumnezeul meu este un Dumnezeu al dragostei."

De obicei le răspund spunându-le că Dumnezeu lor nu există. Există un Dumnezeu pe care trebuie să-L iubim °i există un Dumnezeu de care trebuie să ne temem, dar El este Unul °i Acelaşi! Oare nu Dumnezeu L-a judecat pe propriul Său Fiu ca dovadă a dragostei Sale pentru lume? Şi nu Şi-a arătat apoi dragostea pentru Fiul pe care L-a judecat înviindu-L din morți? Cât de nesăbuit este să crezi că dacă El este un Dumnezeu iubitor nu poate fi °i un Dumnezeu de temut? Cele două atribute ale Sale se completează reciproc.

Pentru a vedea una dintre cele mai reuşite imagini ale capacității noastre de a-L iubi pe Dumnezeu şi a ne teme de El în acelaşi timp, ar trebuie să trecem prin şifonierul lui C. S. Lewis din Narnia. În povestea *Leul, vrăjitoarea şi şifonierul,* un grup de copii aud despre Aslan, leul care-L simbolizează pe Cristos. El nu este un animal de basm, căruia îi place să fie mângâiat, căci copiilor li s-a spus că puțini pot sta în fața lui fără să le tremure genunchii. Unul dintre copii întreabă: „Deci nu este sigur?"

Domnul Beaver, care-l cunoaşte bine pe Leu, răspunde că Leul nu este sigur, dar e *bun.* Este un rege puternic - unul de temut şi iubitor. Când copiii îl întâlnesc pe Leu, teama lor nu seamănă deloc cu groaza lui Jill, cu care am făcut cunoştință la începutul capitolului. Lewis ne spune că oamenii „cred adesea că un lucru nu poate fi şi bun şi terifiant în acelaşi timp. Dacă cei patru copii au crezut vreodată lucrul acesta, acum gândirea lor s-a schimbat."[14]

Şi noi trebuie să ne vindecăm de concepțiile greşite despre un Dumnezeu îmblânzit şi inofensiv - un Dumnezeu care are toată puterea de a binecuvânta, dar nu are puterea de a ne îngrozi.

Un alt mod de a înțelege relația dintre a te teme de Dumnezeu şi a-L iubi este să te gândeşti la un tată care-şi învață fetița să nu se joace pe stradă. Când ea se aventurează pe stradă, află imediat că disciplina tatălui ei este grabnică şi strictă. Ca urmare ea rămâne în curtea ei din cauza fricii pe care o are față de el. Când creşte mai mare, îşi dă seama că severitatea tatălui ei umărește protecția ei - este urmare a dragostei lui. Astfel teama îi dispare şi îşi iubeşte şi mai mult tatăl.

În adâncul ființei noastre, noi ne dorim un Dumnezeu de care să ne putem teme. Dorim ca El să fie un Tată puternic, un Tată biruitor - unul care are puterea de a ne proteja °i unul care ne iubeşte cu furia unui leu.

PROMISIUNI PENTRU CEI CARE SE TEM DE DUMNEZEU

Când medităm la ambele dimensiuni ale fricii de Domnul - groaza copleşitoare şi dedicarea plină de uimire - descoperim că Biblia promite beneficii bogate celor care se tem de Domnul. Lista următoare ce conține şapte

promisiuni rezumă de ce este înțelept să te temi de Domnul. Le voi prezenta fără a le comenta, deoarece cred că ele vor sluji inimii tale în frumusețea şi binecuvântarea lor naturală.

Promisiunea grijii lui Dumnezeu

Temeți-vă de Domnul, voi, sfinții Lui,
căci de nimic nu duc lipsă cei ce se tem de El!
Puii de leu duc lipsă şi le e foame,
dar cei ce caută pe Domnul nu duc lipsă de niciun bine.
PSALMUL 34:9-10

Promisiunea protecției

Iată, ochiul Domnului priveşte peste cei ce se tem de El, peste cei ce nădăjduiesc în bunătatea Lui, ca să le scape sufletul de la moarte, şi să-i țină cu viață în mijlocul foametei.
PSALMUL 33:18-19

Promisiunea curăției

Cât este de departe răsăritul de apus,
atât de mult depărtează El fărădelegile noastre de la noi.
Cum se îndură un tată de copiii lui,
aşa Se îndură Domnul de cei ce se tem de El.
PSALMUL 103:12-13

Deci, fiindcă avem astfel de făgăduințe, prea iubiților, să ne curățim de orice întinăciune a cărnii °i a duhului, °i să ne ducem sfințirea până la capăt, în frica de Dumnezeu.
2 CORINTENI 7:1

Conform acestor versete, teama evlavioasă este un ingredient necesar al sfințirii. Frica de Domnul nu este doar secretul pentru a-L cunoaşte pe Dumnezeu, ci este °i vital pentru a ajunge la maturitate ca credincioşi.

Promisiunea succesului

Ferice de oricine se teme de Domnul, şi umblă pe căile Lui!
Căci atunci te bucuri de lucrul mâinilor tale,
eşti fericit, şi-ți merge bine.
Nevastă-ta este ca o viță roditoare
înăuntrul casei tale;
copiii tăi stau ca nişte lăstari de măslin
împrejurul mesei tale.
Aşa este binecuvântat omul
care se teme de Domnul.
PSALMUL 128:1-4

Promisiunea lungirii zilelor

Frica de Domnul lungeşte zilele, dar anii celui rău sunt scurtați.
PROVERBE 10:27

Promisiunea privilegiului

Profetul Maleahi spune că Dumnezeu păstrează cuvintele celor care se tem de Domnul într-o carte specială de aducere aminte:

Atunci şi cei ce se tem de Domnul au vorbit adesea unul cu altul;
Domnul a luat aminte la lucrul acesta, şi a ascultat; şi o carte de aducere aminte a fost scrisă înaintea Lui,
pentru cei ce se tem de Domnul, °i cinstesc Numele Lui.
MALEAHI 3:16

Promisiunea moştenitorilor

O! de ar rămânea ei cu aceeaşi inimă ca să se teamă de Mine şi să păzească toate poruncile Mele, ca să fie fericiți pe vecie, ei °i copiii lor!
DEUTERONOMUL 5:29

Dar bunătatea Domnului ține în veci
pentru cei ce se tem de El,
°i îndurarea Lui pentru copiii copiilor lor.
PSALMUL 103:17

Acestea sunt doar câteva exemple ale promisiunilor bogate pe care le face Biblia celor care se tem de Domnul. Cu siguranță ele subminează orice idee că Dumnezeu ar fi doar un tiran însetat de putere, care calcă în picioare rasa umană ca să-şi satisfacă egoul divin de mărimea unor galaxii.

Este adevărat că dacă nu ne temem de Domnul vor exista unele consecințe, dar Dumnezeu nu este ca un cămătar hain care ne pune sula în coaste pentru greşelile noastre. În schimb, ne vom confrunta cu urmările ratării binecuvântărilor descrise mai sus. Asta seamănă mai mult cu un copil care ratează dimineața de Crăciun. Cine ar vrea să se lipsească de bogățiile spirituale care decurg din faptul că ne temem de Domnul? Totuşi El ne oferă posibilitatea de a alege.

SĂ ÎNVĂŢĂM SĂ NE TEMEM DE DOMNUL

Când începem să înțelegem binecuvântările de care putem avea parte dacă ne temem de Domnul, vom dori să practicăm frica de Domnul. Putem învăța cum să ne temem de Domnul? Biblia ne spune că da. De fapt, următoarele versete ne arată că Dumnezeu dorește să ne învețe cum să ne temem de El. În timp ce pregătea poporul pentru darea Legii, El i-a poruncit lui Moise:
„Strânge poporul la Mine! Căci vreau să-i fac să audă cuvintele Mele, ca să învețe să se teamă de Mine tot timpul cât vor trăi pe pământ; °i să învețe °i pe copiii lor să le păzească" (Deut. 4:10). Regele David scrie:

Veniți, fiilor, °i ascultați-mă, căci vă voi învăța frica Domnului.
PSALMUL 34:11

Învață-mă căile Tale, Doamne! Eu voi umbla în adevărul Tău. Fă-mi
inima să se teamă de Numele Tău.
PSALMUL 86:11

Fiecărui rege care urca pe tronul lui Israel i se cerea să învețe frica de Domnul, să scrie o copie a legii lui Dumnezeu, pe care s-o păstreze °i s-o aibă cu el întreaga viață. Era învățat să-şi păstreze inima smerită °i să respecte poruncile Domnului. Dacă făcea aceste lucruri, i se promitea că zilele sale °i zilele copiilor săi vor fi lungite (Deut. 17:18-20).

Cum învățăm să ne temem de Domnul? Asemenea unui rege plin de speranță, începem prin a citi °i a asculta de Cuvântul lui Dumnezeu.

Lăudați pe Domnul!
Ferice de omul care se teme de Domnul,
°i care are o mare plăcere pentru poruncile Lui!
PSALMUL 112:1

Frica Domnului este începutul înțelepciunii; toți cei ce o păzesc, au o minte sănătoasă, °i
slava Lui ține în veci.
PSALMUL 111:10

Nu doar conducătorii lui Israel trebuiau să învețe frica de Domnul. Dumnezeu a poruncit tuturor oamenilor să se adune la fiecare şapte ani pentru o lecturare publică specială a Legii (Deut. 31:12-13).

Una dintre cele mai importante unelte de învățare genera- ționale era folosirea evenimentelor comemorative. De exemplu, când Israelul a trecut Râul Iordan °i a intrat în Canaan, Domnul a poruncit poporului să comemoreze evenimentul. A fost un moment deosebit: Domnul a oprit apele, creând o albie uscată pentru ca poporul să poată trece. După ce a trecut Iordanul, Dumnezeu i-a poruncit lui Iosua să selecteze 12 bărbați, câte unul din fiecare seminție, °i fiecare dintre aceştia să ia câte o piatră °i să o ducă pe umeri la Ghigal pe partea vestică a râului. Acolo Iosua a aşezat pietrele formând un monument şi le-a spus că în viitor, atunci când copiii îi vor întreba pe părinții lor ce înseamnă pietrele acelea, se va putea vorbi despre minunata dovadă a cre- dincioşiei lui Dumnezeu, „pentru ca toate popoarele pământului să ştie că mâna Domnului este puternică, şi să vă temeți totdeauna de Domnul Dumnezeul vostru" (los. 4:24).

Mă întreb dacă noi nu pierdem frica de Domnul în bisericile noastre şi în cultura noastră din cauză că nu avem povestiri „comemorative" pe care să le spunem copiilor şi nepoților noştri. Oare le spunem cum ne-a

binecuvântat Dumnezeu deoarece am trăit o viață în frică de El? Am experimentat minuni pe care să le putem spune generației de după noi?

CONCLUZIA FINALĂ A TUTUROR ÎNVĂŢĂTURILOR

În întreaga sa viață Solomon a căutat să afle sensul şi semnificația lucrurilor şi el concluzionează spunând că ele se cuprind în „frica de Domnul".

> Să ascultăm, deci, încheierea tuturor învățăturilor:
> DE CE TREBUIE TEAMĂ?
> Teme-te de Dumnezeu şi păzeşte poruncile Lui.
> Aceasta este datoria oricărui om.
> ECLESIASTUL 12:13

Ultimele cuvinte pe care le spune cineva înainte de a muri sunt considerate adesea foarte importante. Ținând cont de lucrul acesta, gândeşte-te la ultimele cuvinte ale regelui David:

> Cel ce împărățeşte între oameni trebuie să fie drept,
> domnind în frică de Dumnezeu. [trad. lit. din engl.]
> 2 SAMUEL 23:3

Ultimele cuvinte ale lui Iosua au fost:

> Acum, temeți-vă de Domnul °i slujiți-I cu scumpătate °i
> credincioşie. Depărtați dumnezeii cărora le-au slujit părinții voştri dincolo de Râu °i în Egipt, °i slujiți Domnului!
> IOSUA 24:14

Ți-ai dat seama cât de multe are de spus Biblia despre frica de Domnul? Ai fi surprins să afli că această frică a jucat un rol important în toată istoria bisericii? Perioadele de trezire spirituală spectaculoase au fost întotdeauna declanşate de o trezire a fricii de Domnul. Cel mai bun exemplu este predicarea lui Jonathan Edwards din timpul Primei Mari Treziri. În acea vreme, Edwards, George Whitefield °i alții predicau despre judecata lui Dumnezeu °i aceasta provoca audienței un sentiment al groazei. Ne este greu să ne imaginăm azi cum celebra predică a lui Edwards „Păcătoşii în mâinile unui Dumnezeu mânios" a provocat gemete °i plânsete °i i-a determinat pe ascultători să se țină tare de scaune ca să nu cadă pe podea.

Reverendul Joseph H. Weber, un evanghelist metodist care a fost martor la o trezire spirituală în oraşul Algona, lowa, a scris: „Se pare că mai mulți păcătoşi sunt mişcați de teamă decât de iubire."[15] Evanghelistul scoțian Duncan Campbell a afirmat: „Un întreg oraş este cuprins de frica de Domnul, provocând o conşti- ență de Dumnezeu peste întreaga comunitate."[16] În timpul trezirii irlandeze din 1857, un bărbat de 34 de ani a căzut în genunchi pe stradă, strigând în agonie profundă. oamenii s-au grăbit să-i vină în ajutor, întrebându-l cine l-a atacat. Dar el continua să strige: „Necurat! Necurat! Doamne, ai milă de mine, păcătosul!"[17]

Wesley L. Duewel, în cartea sa *Revival Fire,* scrie că frica de Domnul era atât de neaşteptată şi de puternică în acele vremuri de trezire încât comunității întregi veneau la Cristos. Oamenii împietriți începeau să plângă. Aveau loc miracole. Beţivii se lăsau de băutură, familiile îşi recăpătau armonia şi nu mai aveau loc infracțiuni. Frica de Domnul schimba totul. Duewel consemnează următorul citat: „Mai întâi erau cuprinşi de reverență şi teamă - apoi erau scăldați în lacrimi, apoi erau umpluți cu o iubire ne- grăită."[18]

Este o realitate tristă că ceva atât de bine demonstrat în cărțile de istorie este atât de greu de înțeles azi. Cultura noastră nu mai are nicio frică de Domnul; aşa că, după cum a spus Dostoievski: „Toate lucrurile sunt permise." Nu mai vedem miracole. Suntem inundați de dependențe şi familii destrămate, iar numărul infrac- țiunilor creşte într-un ritm incontrolabil. Totuşi unii creştini ne învață că avem nevoie de mai puțină „frică de Domnul", deşi cu toții doresc să vorbească despre „dragostea lui Dumnezeu". Dar, aşa cum am văzut, drumul spre iubire trece exact prin frica de Domnul.

Voi încheia cu un pasaj de-al pastorului şi autorului John Piper, care îşi imaginează un scenariu din natură pentru a ilustra ce înseamnă să te temi de puterea lui Dumnezeu şi să ai parte de ocrotirea Sa:

> Să presupunem că explorezi un ghețar necunoscut în nordul Groenlandei în miezul iernii. Tocmai când ai atins o faleză cu o privelişte spectaculoasă a multor kilometri de gheață şi munți de zăpadă, izbucneşte o furtună îngrozitoare. Vântul este atât de puternic încât în inima ta se cuibăreşte teama că te-ar putea sufla de pe faleză. Dar în mijlocul furtunii descoperi o crăpătură în gheață unde te poți ascunde. Aici te simți în siguranță. Dar, chiar dacă eşti în siguranță, furtuna copleşitoare continuă să urle şi tu o asculți cu o plăcere tremurândă în timp ce trece dincolo de ghețarii îndepărtați.

La început ai experimentat teama că această furtună îngrozitoare şi acest relief de temut ți-ar putea lua viața. Dar apoi ai găsit un refugiu şi ai dobândit speranța că vei fi în siguranță. Dar acel sentiment numit teamă nu a dispărut cu totul din inima ta. Doar partea care-ți amenința viața. A rămas tremurul, reverența, uimirea, sentimentul că niciodată
n-ai vrea să te lupți cu o astfel de furtună sau să fii adversarul unei asemenea puteri.

La fel este °i cu Dumnezeu... Frica de Dumnezeu este ceea ce rămâne din furtună când ai un loc sigur, chiar în mijlocul ei, de unde să o urmăreşti, Speranța se transformă într-o uimire calmă °i teama scoate tot ce este trivial din speranță °i o face gravă °i profundă. Groaza de Dumnezeu face ca plăcerea oamenilor Săi să fie intensă. Părtăşia din jurul şemineului este mai dulce atunci când afară urlă furtuna.[19]

Sunt mulțumitor că Dumnezeul meu este un Dumnezeu de temut. Dragostea mea pentru El este mai profundă căci dragostea Sa a răspuns fricii mele. Furtuna urlă peste tot în jur, dar eu sunt în siguranță °i ocrotit. Îmi iubesc Dumnezeul °i mă tem de El. Şi îl iubesc pentru că mă tem de El.

Epilog

De ce *ți-e* teamă?

În cartea aceasta am discutat despre nouă dintre cele mai răspândite temeri. Dar recent am descoperit o teamă care le cuprinde destul de bine pe toate. Am descoperit-o pe un site în care oamenii erau invitați să-şi împărtăşească cele mai mari temeri. Iată ce a scris un bărbat: „Viața reprezintă cea mai mare frica a mea. Mă înspăimântă. Încotro ne îndreptăm? Dacă mergem în continuare înainte, nici nu vreau să mă gândesc unde vom fi peste zece ani!"[1]

Asta rezumă totul, nu-i aşa? Când ne e teamă de viața în sine, ne e teamă de orice.

Dintr-o anumită perspectivă, bărbatul acesta are dreptate. După cum am spus de multe ori în această carte, în lumea aceasta nu putem evita situațiile care ne provoacă teamă. Este o lume căzută şi asta înseamnă că răul are un reazem în fiecare colț al ei. Dintr-o perspectivă umană, realitatea aceasta poate fi înspăimântătoare. Nu doar că statutul lumii căzute influențează inimile oamenilor, întunecându-le motivațiile şi contaminându-le dragostea, dar, de asemenea, influențează întreaga lume - vremea, flora şi fauna, şi faptul că lumea este supusă bolii şi degradării.

Ce vrem să spunem când afirmăm că lumea este căzută? De ce ar crea Dumnezeu o astfel de lume în care există aşa de multă durere, degradare, ură, boală °i moarte? Răspunsul este simplu: Dumnezeu nu a creat o astfel de lume. Lumea pe care a creat-o El a fost perfectă °i nu avea nimic rău sau care să ne provoace teamă. Bărbatul °i femeia, cărora Dumnezeu le-a acordat darul extraordinar al libertății, au determinat căderea lumii prin răzvrătirea împotriva Lui.

Ca urmare a neascultării lor, lumea a fost invadată de toate relele pe care le vedem °i le experimentăm acum - boală, dezastre, moarte °i teamă. Aceasta este lumea pe care am moştenit-o de la primii noştri părinți. Noi dormim în patul pe care l-a făcut familia umană.

Pe lângă aceste rele, Căderea ne-a mai pricinuit ceva: vinovăția. Ceva în inimile noastre mai păstrează cunoaşterea modului cum ar trebui să fie lucrurile - idealul, perfecțiunea pe care a intenționat-o Dumnezeu pentru noi. O simțim de fiecare dată când cuvintele noastre pline de mânie îl rănesc pe un prieten, când nu reuşim să ajutăm pe cineva aflat în nevoie, când mințim, înşelăm sau furăm. Acest lucru deranjant numit conştiință ne înțeapă cu chinul mintal pe care ni-l provoacă. Conştiința nu este un ghid perfect - ea poate fi chiar deformată sau greşit orientată. Dar totuşi indică suficient de bine către adevăratul Pol Nord moral ca să ne spună că există un standard de dreptate care bolteşte universul şi că noi ne-am abătut de la el.

Ne-ar plăcea să facem lucrurile mai bine; ne-ar plăcea să devenim mai buni aşa încât să nu mai facem lucruri rele. Dar cu cât ne silim mai mult, cu atât înțelegem mai bine că nu putem face lucrul acesta prin propriile noastre puteri. A face lucrurile în mod perfect sau chiar a gândi perfect este ceva imposibil în lumea

noastră căzută. Faptul acesta produce vinovăție, iar vinovăția produce cea mai mare teamă dintre toate - teama că suntem despărțiți de Dumnezeul perfect şi cu totul sfânt.

Această teamă ne explică de ce anticii erau îngroziți de fulgere, tunete, incendii, inundații şi furtuni. Instinctul lor simțea lipsa lor de aliniere şi le spunea că există unele puteri deasupra lor care trebuiau potolite. Chiar azi, avem acest sentiment de nealiniere.

Undeva, în adâncul inimilor noastre, ne dăm seama că faptele °i gândurile noastre Îl ofensează pe Singurul care contează cu adevărat - Dumnezeu.

Surprinzător, Dumnezeul pe care Îl ofensăm ne iubeşte totuşi cu o iubire veşnică. Este greu să ne găsim cuvintele pentru a exprima cât de mult ne iubeşte. Nicio comparaţie pământească nu reuşeşte s-o facă. El ne iubeşte aşa cum un părinte îşi iubeşte copilul, un artist îşi iubeşte creaţia, un iubit îşi iubeşte persoana iubită. Ştiu că aceste comparaţii par inadecvate, dar ele nu sunt cu totul ineficiente. Biblia foloseşte aceste imagini şi ele ne ajută să cunoaştem şi să simţim cât de mult ne iubeşte Dumnezeu.

Cea mai mare dovadă a dragostei lui Dumnezeu este faptul că, chiar dacă noi ne-am răzvrătit şi meritam moartea, El n-a vrut ca noi să murim. Ne este greu să înţelegem de ce, dar El doreşte ca noi să ne petrecem veşnicia împreună cu El Aşa că a găsit o soluţie la condamnarea pe care au adus-o asupra noastră păcatele noastre. El S-a oferit să ia asupra Sa durerea morţii pe care o meritam noi. Prin urmare a doua persoană a dumnezeirii, Isus Cristos, a venit pe pământ şi ne-a reprezentat trăind o viaţă umană perfectă. Apoi El a acceptat să fie răstignit cu brutalitate pe o cruce romană. Dar Dumnezeu L-a înviat arătând că dragostea şi viaţa sunt mai puternice decât păcatul şi moartea. Iată cât de mult ne iubeşte Dumnezeu! Deoarece Isus a murit pentru noi şi deoarece este viu, Dumnezeu Îl poate accepta pe Cristos ca înlocuitor al nostru şi ne poate oferi viaţa veşnică.

Oricât de copleşitor ar fi acest dar al vieţii veşnice, Dumnezeu nu ne obligă să-l primim. Pentru a-l primi trebuie să te pocăieşti de răzvrătirea ta, să-ţi mărturiseşti păcatele (să fii de acord cu Dumnezeu cu privire la ele) şi să-ţi pui încrederea în viaţa, moartea şi învierea lui Isus Cristos. Asta este ceea ce se numeşte adesea „acceptarea lui Isus în inima ta".

Acceptarea acestui dar minunat din partea lui Dumnezeu este singura cale de a te elibera de teamă. Da, pământul se va confrunta cu aceleaşi probleme şi ele vor atinge şi viaţa ta. Dar nu trebuie să te mai temi de ele. Indiferent de ceea ce ţi se întâmplă pe această planetă, poţi trăi cu promisiunea că eşti în siguranţă în mâinile lui Dumnezeu, în care ştii că te poţi încrede. Apoi poţi avea acelaşi curaj pe care l-a avut şi apostolul Pavel: „Căci ştiu în cine am crezut. Şi sunt încredinţat că El are putere să păzească ce I-am încredinţat până în ziua aceea" (2 Tim. 1:12).

Dacă trăieşti cu teama de viaţă, te încurajez să-ţi înlocuieşti teama de viaţă cu credinţa în viaţa nouă prin Cristos Domnul nostru.

Mulţumiri

Scrierea acestei cărţi a fost ca scrierea a zece cărţi. Fiecare capitol a fost un proiect de sine stătător. M-a solicitat la maximum °i fără sprijinul soţiei mele, Donna, n-a° fi reuşit. Fiul meu cel mai mare, David Michael, a devenit un partener de bază în departamentul publicistic al lucrării noastre °i vreau să-i mulţumesc pentru acest ajutor. Paul Joiner °i echipa sa creativă continuă să fie cei mai buni în domeniu. Vă mulţumesc pentru nenumăratele ore pe care le-aţi petrecut visând °i planificând lansarea acestei cărţi. Diane Sutherland stă la uşa vieţii mele °i îmi protejează cu înţelepciune resursele de timp °i energie. Ea °i Barbara Boucher merită mai mult credit decât vor primi vreodată pentru că s-au ocupat de solicitările tot mai mari care se fac birourilor noastre.

Alături de partea de publicistică, există °i partea mai publică. Sunt foarte mulţumitor pentru Sealy Yates, agentul °i confidentul meu. Sunt încântat să lucrez cu Ron Beers °i Tyndale House Publishers. Sunt îndatorat lui William Kruidenier, Rob Morgan, Rob Suggs, °i Tom Williams, care °i-au investit darurile în acest proiect.

În sfârşit, îi mulţumesc lui Beau Sager, care a muncit atât de multe ore verificând citatele, lucrând cu editorii °i făcând multe sugestii valoroase, atât cu privire la conţinut, cât °i la ordinea prezentării materialului.

Ne-ar fi imposibil să facem ceea ce facem fără voi °i vă mulţumesc personal fiecăruia dintre voi!

NOTE

INTRODUCERE

1. Don Wyrtzen, *A Musician Looks at the Psalms,* Grand Rapids, MI, Zondervan, 1991, pag. 10.
2. Linda Lyons, "What Frightens America's Youth?" GaHup.com, 29 martie 2005, www.gallup.com/poll/15439/What-Frightens-Americas-Youth.aspx.
3. Neil T. Anderson şi Rich Miller, *Freedom from Fear,* Eugene, OR, Harvest House Publishers, 1999, pag. 25.

CAPITOLUL 1 DEZASTRUL: TEAMA DE CALAMITĂȚI NATURALE

1. Dinesh D'Souza, *What's So Great about Christianity,* Washington, DC: Regnery Publishing, 2007, pag. 274 [publicată în limba română de către Editura Imago Dei în anul 2011 sub titlul *Măreția creştinismului].*
2. George H. Smith, *Atheism: The Case against God,* New York, Prometheus Books, 1979, pag. 81.
3. Allan Laing, "Wave That Beggared My Belief," *The Herald,* Glasgow, Scoția, 4 ianuarie 2005.
4. C. S. Lewis, *Mere Christianity,* New York, The Macmillan Company, 1952, pag. 31.
5. Erwin Lutzer, *Where Was God?: Answers to Tough Questions about God and Natural Disasters,* Carol Stream, IL, Tyndale House Publishers, 2006, pag. 100.
6. D'Souza, *What's So Great about Christianity,* pag. 278.
7. James Montgomery Boice, *Romans Volume 2: The Reign of Grace,* Grand Rapids, MI, Baker Book House, 1992, pag. 906.
8. Donald Grey Barnhouse, *God's Heirs: Romans 8:1-39,* Grand Rapids, MI, Wm. B. Eerdmans Publishing Co., 1959, pag. 153.

9. Annie Johnson Flint, citatul apare în Mrs. Charles Cowman, *Streams in the Desert,* Grand Rapids, MI, Zondervan Publishing House, 1966, pag. 148-149.
10. "The American Colony in Jerusalem," Library of Congress, 1 decembrie 2008, www.loc.gov/exhibits/americancolony/amcolony-family.html.
11. Lutzer, *Where Was God,* pag. 104.
12. Mark Mittelberg, *The Questions Christians Hope No One Will Ask,* Carol Stream, IL, Tyndale House Publishers, 2010, pag. 137.
13. Adaptare din Ray Stedman, *Let God Be God: Life-Changing Truths from the Book of Job,* Grand Rapids, MI, Discovery House Publishing, 2007, pag. 69-70.
14. D'Souza, *What's So Great about Christianity,* 279.
15. Hannah Whitall Smith, *The God of All Comfort,* Londra, James Nisbet and Co., Limited, 1906, pag. 252-253.

CAPIOLUL 2 BOALA: TEAMA DE BOLI GRAVE

1. David Jeremiah, *When Your World Falls Apart,* Nashville, Thomas Nelson, 2000, pag. 38.
2. Isobel Kuhn, *In the Arena,* Singapore, OMF Books, 1960, pag. 225-232.
3. Centers for Disease Control and Prevention, "FastStats: Leading Causes of Death," 11 ianuarie 2013, www.cdc.gov/nchs/fastats/lcod.htm.
4. Ezra Klein, "21 Graphs That Show America's Health-Care Prices Are Ludicrous," *The Washington Post,* March 26, 2013, www.washingtonpost.com /blogs/wonkblog/ wp/2013/03/26/21-graphs-that-show-americas-health-care- prices-are-ludicrous.
5. KaiserEDU.org, "U.S. Health Care Costs," www.kaiseredu.org/Issue- Modules/US-Health-Care-Costs/Background-Brief.aspx.
6. C. S. Lewis, "The Efficacy of Prayer" în *The World's Last Night and Other Essays,* New York, Harcourt, Brace & World, 1960, pag. 9.
7. Randy Alcorn, *We Shall See God: Charles Spurgeon's Classic Devotional Thoughts on Heaven,* Carol Stream, IL, Tyndale House Books, 2011, pag. 298.
8. Kuhn, *In the Arena,* pag. 225-232.
9. Amy Carmichael, *Gold by Moonlight: Sensitive Lessons from a Walk with Pain,* Fort Washington, PA, CLC Publications, 2013, capitolul 10.
10. Ed Dobson, *Prayers and Promises When Facing a Life-Threatening Illness,* Grand Rapids, MI, Zondervan, 2007, pag. 56.
11. Thomas Watson, *A Divine Cordial: Romans 8:28,* La Vergne, TN, Lightning Source, Inc., 2001, pag. 20.
12. Kuhn, *In the Arena,* pag. 252-232.
13. Ibid.
14. Adaptare din Robert J. Morgan, *From This Verse,* Nashville, Thomas Nelson, 1998, 13 august.
15. Robert J. Morgan, *Real Stories for the Soul,* Nashville, Thomas Nelson, 2000, pag. l-3.
16. Ibid.
17. Autor necunoscut, citat din Curtis C. Thomas, *Practical Wisdom for Pastors,* Wheaton, IL, Crossway Books, 2001, pag. 102.

CAPITOLUL 3 DATORIILE: TEAMA DE COLAPS FINANCIAR

1. www.statisticbrain.com/home-foreclosure-statistics/.
2. Henry David Thoreau, *Walden,* New York, Barnes and Noble Books, 2004, pag. 74.
3. John Wesley, *Selections from the Writings of the Rev. John Wesley,* New York, Methodist Book Concern, 1929, pag. 232.
4. John Wesley, *Sermons on Several Occasions,* volumul 1, Londra, 1829, pag. 566.
5. Timothy George, "Unseen Footprints," *Preaching Today* audio, nr. 290.
6. Adaptare din Robert J. Morgan, *On This Day,* Nashville, Thomas Nelson, 1997, 12 martie.
7. Leonard Griffith, *God in Man's Experience: The Activity of God in the Psalms,* Waco, TX, Word Books, 1968, pag. 59-60.
8. Charles H. Spurgeon, "The Treasury of David: Psalm 37," The Spurgeon Archive, www.spurgeon.org/treasury/ps037.htm.
9. Citat preluat din Leonard I. Sweet, *Strong in the Broken Places,* Akron, OH, University of Akron, 1995, pag. 109.
10. Philip Yancey, *The Jesus I Never Knew,* Grand Rapids, MI, Zondervan, 1995, pag. 275.

CAPITOLUL 4 ÎNFRÂNGEREA: TEAMA DE EŞEC

1. Robert A. Caro, *The Passage of Power,* vol. 4 din *The Years of Lyndon Johnson,* New York, Alfred A. Knopf, 2012, pag. 16.
2. Ibid., 21.
3. Un fragment din *The Fugitive,* © 1993 Warner Bros. Pictures.
4. J. Oswald Sanders, *Robust in Faith,* Chicago, Moody Press, 1965, pag. 72.
5. William Sykes, *The Eternal Vision: The Ultimate Collection of Spiritual Quotations,* Peabody, MA, Hendrickson Publishers, 2003, pag. 70.
6. Paul Laurence Dunbar, "Right's Security" in *Lyrics of Lowly Life,* New York, Dodd, Mead and Company, 1898, pag. 179.
7. J. I. Packer, *Knowing God,* Downers Grove, IL, InterVarsity Press, 1973, pag. 23.

CAPITOLUL 5 LIPSA DE CONECTARE: TEAMA DE A FI SINGUR

1. Hal Niedzviecki, "Facebook in a Crowd," *New York Times,* 24 octombrie 2008, www.nytimes.com/2008/10/26/magazine/26lives-t.html?_r=0.
2. Anne Hathaway, *Anne Hathaway Biography,* The Biography Channel, www.thebiographychannel.co.uk/biographies/anne-hathaway/quotes.html;jsessionid=A18297523C9AAAB6E9F6867A609ACBCD.
3. Citat preluat din Carl L. Adams, *Traveling Lighted Pathways,* Xulon Press, 2010, pag. 138.
4. Citat preluat din R. A. Wise, *Wise Quotes of Wisdom,* Bloomington, IN, AuthorHouse, 2011, pag. 252.
5. Walter Isaacson, *Kissinger: A Biography,* New York, Simon & Schuster, 2005, pag. 145.

6. QuotationsBook, http://quotationsbook.com/quote/24232/.
7. Citat în Billy Graham, *World Aflame,* New York, Pocket Books, 1965, pag. 51.
8. Jib Fowles, *Starstruck,* Smithsonian Institution Press, 1992, pag. 205.
9. Citat preluat din Debra Ollivier şi Lauren Rosenblum, "Emilio Estevez on 'The Way': Actor Discusses New Movie, Life, Love, Faith and Micro-Farms," *The Huffington Post,* 14 octombrie 2011, www.huffingtonpost.com/ 2011/10/14/emilio-estevez-the-way_n_1009852.html.
10. Jerry Adler, "Online and Bummed Out: One Study Says the Internet Can Be Alienating," *Newsweek,* 14 septembrie 1998.
11. Nicholas Carr, *The Shallows: What the Internet Is Doing to Our Brains,* New York, W. W. Norton, 2010, pag. 86.
12. Deborah Netburn, "Nomophobia""Fear of Being without Your Phone""Is on the Rise," *Los Angeles Times,* 17 februarie 2012, http://articles.latimes.com/ 2012/ feb/17/business/la-fi-tn-nomophobia-on-the-rise-20120216.
13. Sherry Turkle, *Alone Together: Why We Expect More from Technology and Less from Each Other,* New York, Basic Books, 2011, pag. 248.
14. Ibid., pag. 249.
15. Peter Steiner, *The New Yorker,* July 5, 1993, vol. LXIX, nr. 20, pag. 61.
16. Citat preluat din Charles R. Swindoll, *The Tale of the Tardy Oxcart: And 1,501 Other Stories,* Nashville, Word Publishing, 1998, pag. 352.
17. Erle Stanley Gardner, *The Case of the Drowsy Mosquito,* New York, William Morrow and Co., 1943, pag. 179.
18. Atul Gawande, "Hellhole," *The New Yorker,* March 30, 2009, www.newyorker.com/reporting/2009/03/30/090330fa_fact_gawande.
19. John Phillips, *Exploring the Pastoral Epistles,* Grand Rapids, MI, Kregel Publications, 2004, pag. 449-450.
20. Bobby Allyn, "More Singles Living Alone and Loving It, Despite the Economy," *The Tenneseean,* 27 aprilie 2012, http://usatoday30.usatoday.com/ news/nation/ story/2012-05-02/living-alone/54585114/1.
21. James Joyner, "Record 28 Percent of American Households One Person Only," Outside the Beltway, 1 februarie 2012, www.outsidethebeltway.com/ record-28-of-american-households-one-person-only.
22. R. Kent Hughes and Bryan Chapell, *1 and 2 Timothy and Titus,* Preaching the Word, Wheaton, IL, Crossway Books, 2000, pag. 259-260.
23. Citat în J. Oswald Sanders, *Spiritual Leadership,* Chicago, Moody Publishers, 1994, pag. 121.
24. John R. W Stott, *Guard the Gospel: The Message of 2 Timothy,* Downers Grove, IL, InterVarsity Press, 1997, pag. 120.
25. Handley C. G. Moule, *The Second Epistle to Timothy,* Londra, Religious Tract Society, 1905, pag. 158-159.
26. Dietrich Bonhoeffer, *Life Together,* New York, Harper, 1954, pag. 99.

CAPITOLUL 6 DEZAPROBAREA: TEAMA DE RESPINGERE

1. Ed Welch, *When People Are Big and God Is Small,* Phillipsburg, NJ, P&R Publishing, 1997, pag. 17.
2. Ibid., pag. 14.
3. Andree Seu, "Fear of Man," *World,* 14 aprilie 1999, www.worldmag.com/ 1999/08/ fear_of_man.
4. Charles H. Spurgeon, "In the Garden with Him," Predica nr. 2106, 8 august 1889, www.spurgeongems.org/vols34-36/chs2106.pdf.
5. Matthew Henry, *An Exposition of the New Testament,* Londra, William Mackenzie, 2009, pag. 270.
6. Neil T Anderson şi Rich Miller, *Freedom from Fear: Overcoming Worry and Anxiety,* Eugene, OR, Harvest House Publishers, 1999, pag. 25.
7. Ken Walker, "Time to Bow or Bow Out?" *Sports Spectrum,* septembrie 1997, pag. 22-25.
8. Charles Kuralt, *Charles Kuralt's America,* New York, Anchor Books, 1996, pag. 220.

CAPITOLUL 7 PERICOLUL: TEAMA DE PROBLEME NEAŞTEPTATE

1. Sebastian Junger, *The Perfect Storm: A True Story of Men against the Sea,* New York, W W Norton & Company, 2009, pag. 106.
2. William Hughes Mearns, "Antigonish," 1922.
3. Franklin D. Roosevelt, 37th Inaugural Ceremonies, 4 martie 1933, www.bartleby.com/124/pres49.html.
4. Gary L. Thomas, "The Freedom of Surrender," *Discipleship Journal,* septembrie/octombrie 1996, pag. 52.
5. Craig Brian Larson şi *Leadership Journal, 750 Engaging Illustrations for Preachers, Teachers, and Writers,* Grand Rapids, MI, Baker Books, 2007, pag. 493.
6. James Paton şi John Gibson Paton, *Missionary to the New Hebrides: An Autobiography,* volumul 2, Londra, Butler & Tanner, 1889, pag. 192.
7. Ibid., pag. 325.
8. Timothy Keller, *King's Cross,* New York, Dutton, 2011, pag. 52.
9. Joni Eareckson Tada, *Hope... the Best of Things,* Wheaton, IL, Crossway Books, 2008, pag. 16.
10. C. S. Lewis, *The Problem of Pain,* New York, Macmillan Publishing Company, Inc., 1973, pag. 84.
11. Randy Alcorn, *If God Is Good,* Colorado Springs, Multnomah Books, 2009, pag. 275.
12. Ibid., pag. 275.

13. Lamar Williamson, *Mark: Interpretation, a Bible Commentary for Teaching and Preaching,* Atlanta, John Knox Press, 1983, pag. 102.
14. Ruth A. Tucker, *From Jerusalem to Irian Jaya,* Grand Rapids, MI, Zondervan, 1983, 2004, pag. 137.
15. C. S. Lewis, *A Grief Observed,* New York, Seabury Press, 1961, pag. 9.
16. Charles Haddon Spurgeon, "Fearing and Trusting—Trusting and Not Fearing," *Sermons on the Psalms,* Londra, Marshall, Morgan & Scott, 1963.

CAPITOLUL 8 DEPRESIA: TEAMA DE COLAPS MENTAL

1. Barbara Kantrowitz, "The Fugitive," *Time,* 27 septembrie 1993, 54-60; şi Pam

Lambert, "Alice Doesn't Live Here Anymore," People.com, 4 octombrie 1993, www.people.com/people/archive/article/0,,20106382,00.html.
Kay Redfield Jamison, *An Unquiet Mind: A Memoir of Mood and Madness,* New York, Vintage Books, 1996, pag. 112.
Ed Welch, *Depression: Looking Up from the Stubborn Darkness,* Winston-Salem, NC, Punch Press, 2004, pag. 143.
J. B. Phillips, *The Price of Success,* Wheaton, IL, H. Shaw Publishers, 2000, pag. 201.
William Styron, *Darkness Visible: A Memoir of Madness,* New York, Vintage Books, 1992, pag. 84.
Dante Alighieri, *The Divine Comedy,* Oxford, Benediction Classics, 2001, pag. 11.
"The Numbers Count: Mental Disorders in America," National Institute of Mental Health, www.nimh.nih. gov/health/publications/the-numbers- count-mental-disorders-in-america/index.shtml; Janice Lloyd, "CDC: Antidepressant Use Skyrockets 400% in Past 20 Years," *USA Today,* 20 octombrie 2011, http://usatoday30.usatoday.com/news/health/story/health/ story/2011-10-19/CDC-Antidepressant-use-skyrockets-400-in-past-20- years/50826442/1.
Bret Stephens, "The Great Depression," *Wall Street Journal,* 9 martie 2007.
J. Oswald Sanders, *A Spiritual Clinic,* Chicago, Moody Press, 1958, pag. 113.
Charles Spurgeon, "Fear Not," The Spurgeon Archive, 4 octombrie 1857, www.spurgeon.org/sermons/0156.htm.
Citat preluat din Steven J. Lawson, *Holman Old Testament Commentary: Job,* Nashville, Broadman & Holman Publishers, 2004, pag. 39.
John Knox, *Writings of the Rev. John Knox,* Philadelphia, Presbyterian Board of Publication, 1842, pag. 265.
John Bunyan, *The Works: Being Several Discourses upon Various Divine Subjects,* volumul 2, Londra, pag. 299.
Ray C. Stedman, *Let God Be God: Life-Changing Truths from the Book of Job,* Grand Rapids, MI, Discovery House Publishers, 2007, pag. 51.
David B. Biebel şi Harold G. Koenig, *New Light on Depression,* Grand Rapids, MI, Zondervan, 2004, pag. 64.
William Barclay, *The Letters of James and Peter,* Philadelphia, Westminster Press, 1960, pag. 147-148.
D. Martyn Lloyd-Jones, *Spiritual Depression: Its Causes and Cure,* Grand Rapids, MI, Eerdmans Printing Company, 1965, pag. 18-19.
C. H. Spurgeon, "The Minister's Fainting Fits" from *Lectures to My Students,* Grand Rapids, MI, Zondervan Publishing House, 1970, pag. 155, 156.
Mike Mason, *The Gospel according to Job,* Wheaton, IL, Crossway Books, 1994, pag. 56.
Dan Phillips, "Battling Depression," March 15, 2011, http://teampyro. blogspot.com/2011/03/battling-depression.html.
John W. Yates, "Overcoming Discouragement," *Preaching Today,* nr. 42.
Mason, *The Gospel According to Job,* xii.
Welch, *Depression,* pag. 249.

CAPITOLUL 9 MOARTEA: TEAMA DE MOARTE

1. Wayne Hale, "After Ten Years: Working on the Wrong Problem," 13 ianuarie 2013, http://waynehale.wordpress.com/2013/01/13/after-ten-years-working- on-the-wrong-problem.
2. Stephen White, "Revealed: NASA Chiefs Didn't Tell Columbia Space Shuttle Crew They Were about to Die," *Daily Record,* February 2, 2013, www.dailyrecord.co.uk/news/uk-world-news/nasa-knew-space-shuttle- columbia-1569567; Gina Sunseri, "Columbia Shuttle Crew Not Told of Possible Problem with Reentry,"ABC News, 31 ianuarie 2012, http://abcnews.go.com/ Technology/columbia-shuttle-crew-told-problem-reentry/story?id = 18366185.
3. Eric Lax, *Woody Allen: A Biography,* New York, Da Capo Press, 1991, pag. 26.
4. "Death, Dying and Beyond," Lebanon Valley College, www.lvc.edu/rel314/ euph. aspx.
5. Kevin J. Gardner, *Faith and Doubt of John Betjeman: An Anthology of Betjeman's Religious Verse,* New York, Continuum International Publishing Group, 2006, pag. 77.
6. Philippe Aries şi Helen Weaver, *The Hour of Our Death: The Classic History of Western Attitudes toward Death over the Last One Thousand Years,* New York, Vintage Books, 1982.
7. Joseph Bayly, *The View from a Hearse,* Elgin, IL, David C. Cook Publishing Co., 1969, pag. 11-12.
8. Eugene O'Kelly, *Chasing Daylight: How My Forthcoming Death Transformed My Life,* New York, McGraw-Hill, 2007, pag. 17-18.
9. Dr. S. I. McMillen şi Dr. David E. Stern, *None of These Diseases: The Bible's Health Secrets for the 21st Century,* Grand Rapids, MI, Fleming H. Revell, 2000, pag. 228.
10. Ligon Duncan, *Fear Not!: Death and Afterlife from a Christian Perspective,* Tain, Scotland, Christian Focus, 2008, pag. 24-25.
11. Philo, *Every Good Man Is Free,* 3:22.
12. Ruth Overholtzer, *From Then till Now,* Warrenton, MO, CEF Press, 1990, pag. 130.
13. Nino Lo Bello, *The Incredible Book of Vatican Facts and Papal Curiosities,* New York, Barnes & Noble Books, 1998, pag. 16.
14. Cel de-al cincilea vers din Watts's (fără titlu), imnul nr. 112 din colecţia sa de imnuri.
15. Larry Libby, *Somewhere Angels,* Sisters, OR, Multnomah Books, 1994, pag. 41.
16. Rev. Peter J. Marshall, ed., *The Wartime Sermons of Dr. Peter Marshall,* Tulsa, OK, CrossStaff Publishing, 2005.
17. *Perfect Illustrations for Every Topic and Occasion,* compilate de editorii de la PreachingToday.com, Carol Stream, IL, Tyndale House Publishers, Inc., 2002, pag. 289.
18. Robert J. Morgan, *The Lord Is My Shepherd,* New York, Howard Books, 2013, pag. 116-117.
19. James M. Campbell, D.D., *Heaven Opened,* New York, Revell, 1924, pag. 178.
20. Michael P Green, ed., *Illustrations for Biblical Preaching,* Grand Rapids, MI, Baker Book House, 1989, pag. 91.
21. Corrie ten Boom, *He Cares, He Comforts,* Old Tappan, NJ, Fleming H. Revell Company, 1977, pag. 89-90.
22. Franz Liszt, *Les Preludes: Symphonic Poem No. 3,* Van Nuys, CA, Alfred Music Publishing, 1985, pag. 39.
23. C. S. Lewis, *The Last Battle,* New York, Macmillan, 1956, pag. 210-211.
24. Charles L. Allen, *You Are Never Alone,* Old Tappan, NJ, Fleming H. Revell, 1978, pag. 77-79.

CAPITOLUL 10 DUMNEZEIREA: TEAMA DE DUMNEZEU

1. C. S. Lewis, *The Silver Chair,* New York, HarperCollins Publishers, 1981, pag. 22-23.
2. Harold S. Kushner, *Conquering Fear: Living Boldly in an Uncertain World,* NY, Anchor Books, 2009, pag. 166.
3. Charles Crismier, *The Secret of the Lord,* Richmond, VA, Elijah Books, 2011, pag. 49.

4. A. W. Tozer, *The Knowledge of the Holy,* New York, Harper & Row, 1961, pag. 78.
5. Dr. Dan B. Allender şi Dr. Tremper Longman III, *The Cry of the Soul: How Our Emotions Reveal Our Deepest Questions about God,* Colorado Springs, NavPress, 1994, pag. 100.
6. Peter Kreeft, "Perfect Fear Casts Out All "Luv,'" www.peterkreeft.com/ topics/fear.htm.
7. Sinclair Ferguson, *Grow in Grace,* Colorado Springs, NavPress, 1984, pag. 236-237.
8. A. W. Tozer, *Whatever Happened to Worship?,* Camp Hill, PA, Christian Publications, 1985, pag. 36.
9. John Murray, *Principles of Conduct: Aspects of Biblical Ethics,* Grand Rapids, MI, William B. Eerdmans Publishing Co., 1957, pag. 236-237.
10. Vance Havner, "Have You Lost the Wonder?" *The Alliance Weekly,* 21 august 1948, pag. 532.
11. Ravi Zacharias, *Can Man Live Without God?,* Dallas, Word Publishing, 1994, pag. 89.
12. Kreeft, "Perfect Fear Casts Out All 'Luv'", www.peterkreeft.com/ topics/fear.htm.
13. Paul Thigpen, "Loving God, Fearing God: How Can We Do Both at the Same Time?" *Discipleship Journal,* iulie/august 2000, www.navpress.com/ magazines/archives/article.aspx?id = 10960.
14. C. S. Lewis, *The Lion, the Witch, and the Wardrobe,* Londra, Penguin Books, 1950, pag. 75.
15. Martin Wells Knapp, *Revival Tornadoes: or, Life and Labors of Rev. Joseph H. Weber,* Boston, McDonald, Gill, & Co., 1890, pag. 178.
16. Citat preluat din Edgar H. Lewellen, *Revival: God's Proven Method of Awakening His Church,* Maitland, FL, Xulon Press, 2005, pag. 10.
17. Wesley L. Duewel, *Revival Fire,* Grand Rapids, MI, Zondervan, 1995, pag. 139-141.
18. Ibid., pag. 139-141.
19. John Piper, *The Pleasures of God,* Sisters, OR, Multnomah Books, 2000, pag. 198-199.

EPILOG

1. cndrewdrvr8, "I Fear: Life," The Experience Project, 24 august 2011, www.experienceproject.com/stories/Fear/1739001.